

ชีวิตคืออะไร? ทุกชีวิตต้องเกิดมาเพื่ออะไร?
เชิญค้นหาคำตอบ และความหมายของชีวิตได้ใน

ชีวประวัติ ของ สมณะไพริฤกษ์

ภาค ๓ ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

- ท่านที่เคยสั่งจองไว้แล้ว กรุณาติดต่อขอรับหนังสือได้
- ส่วนท่านที่มีได้สั่งจองไว้ ก็สามารถติดต่อสั่งซื้อได้

ที่ ธรรมทัศน์สมาคม โทร. ๐๒-๓๓๕-๔๕๐๖, ๐๘๓-๙๘๓-๕๘๖๘
๖๗/๗-๘ ถนนมิตรภาพ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๔ โทรสาร ๐๒-๓๓๓-๔๐๒๗

“โง่”ยกกำลัง“ด้าน” = ง่าน-ได้
 “ด้าน”ยกกำลัง“โง่” = โด้-ง่าน

(๑) ห้าหกเฟิงผ่านต้อง

มวลมหาชนออกมา
 รัฐบาลและรัฐสภา

เพราะ“โง่”ยกกำลัง“ด้าน”

(๒) ใครจักกล่าวโทษทั่ว

ทุจริตผิดขนาดไหน

โง่ซันขบถก็ไซ-

ชนหลักล้านค่านด้าน

(๓) อ่างเสียงข้า“เลือกตั้ง”

ริบรัฐาธิปัตยะ

ข้าคืออำนาจจะ

ยึดรัฐสภาค้ำ

(๔) พาลอ้างแต่“เลือกตั้ง”

รัฐศาสตร์สั้นแคบคา

ชุกะแนน“เลือกตั้ง”หา

แล้วร่วมกันบดบี้

(๕) ขายชาติปล้นชาติแล้ว

โง่หนัก(อวิชา)ด้านหนานจน

ขอดคำดำซูดชน

มันสุดแล้วอกไอ้

(๖) ได้“โด้”ได้“ง่าน”นี้

ศัพท์ใหม่ไทยช่วยจำ

“โง่”ผสมกับ“ด้าน”ย่า

“ด้าน”หนักผสม“โง่”ไซร์

(๗) ชีพนาโชคได้พบ

ชาติถูกชั่วพรว้าผลาญ

แต่ถูกประชาปหาร

ธรรมฤทธิ์พิชิตเชื้อ

ตริงตรา

ต่อด้าน

เพียรกบฏ

“ง่าน-โด้”ตาใส

ก็ไกล

ก็ด้าน

ลือบอด บ้าแฮ

ก็“ง่านโด้”โวเถียง

มานะ

เชอซ้า

บังอาจ กำแหงฤ

ข่มด้วยเผด็จการ

คือ“ประชา-ธิปไตย”

แค่นี้

มวลหมู่

ชาติให้ฉิบหาย

หลอกคน

“ง่าน-โด้”

มาหมด แล้วเฮย

ชั่วร้ายเกินใด

เป็นคำ

จดไว้

เป็น“ง่าน”

จึง“โด้”ชื่อธรรม

พลดีการณ

ยึดเยื่อ

ด้วยสงบ ประหลาดแล

ชั่วได้ปาฏิหาริย์.

“สไมย์ จำปาแพง”

๙ ธ.ค. ๒๕๕๖

“โง่”ยกกำลัง“ด้าน” = ง่าน-โต้
 “ด้าน”ยกกำลัง“โง่” = โต้-ง่าน

การ์ตูนแหลเพื่อพี
 จากผู้จัดการออนไลน์

ไม่น่าเชื่อว่าคนเราเกิดมาจะตั้งหน้าตั้งตาสะสม “กรรม- โง่” ให้แก่ตน ชนิดที่จะมีผู้คนออกมาขับไล่หลายแสนหลายล้านคน ก็ไม่ฟังเสียง ไม่รับรู้ นอกจากโง่เพราะไม่ฟังใคร ไม่รู้โอ้ไหนโอ้หนกับ “อำนาจของมวลมหาประชาชน!” แล้ว ยังพูดออกมาแบบ โง่สุด ๆ หรือ ง่าน-โต้ (“โง่” ยกกำลัง “ด้าน”) แบบว่า “ไม่ยึดไม่ติดคะ ...ลาออกไม่ได้คะ...จะอยู่รักษาประชาธิปไตยคะ!” ซึ่งนับเป็นการกล้าคิด กล้าพูด โดยเข้าใจว่าคนอื่น ๆ จะพากันโง่ไปหมดคงจะไม่มีใครรู้เท่าทันในสิ่งที่ตัวเองพูด

ส่วนด้านสุด ๆ หรือโต้-ง่าน (“ด้าน”ยกกำลัง“โง่”) คงไม่ต่างกับพระที่ปาราชิกแล้วแต่ยังเสแสร้งทำตัวเป็นพระ พุทธธรรมะธัมโมสั่งสอนชาวบ้านอยู่เหมือนเดิม นายกษัตริย์ที่มากสารพัดฉายาเพราะสารพัดข้อกล่าวหาและคติความก็เช่นเดียวกัน ไม่เคยคิดว่าตัวเองทำอะไรผิด แม้สภาก็ทำลายหลักนิติรัฐ-นิติธรรม ในกรณีนิรโทษกรรมให้พี่ชายตัวเอง ก็โกหกแบบโต้-ง่านว่า “ตัวเองไม่เกี่ยว .. เพราะสภาเป็นอิสระ!”

แต่ความศักดิ์สิทธิ์ของบ้านนี้เมืองนี้ ทำให้เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือภูเขายังมียอดภูเขายูบนแผ่นดิน ส่วนเหนือทักษิณก็ยังมีดอยสุเทพ และเหนือสุเทพก็ยังมีมวลมหาประชาชนคนของแผ่นดินซึ่งแปลไทยเป็นไทยได้ว่าเหนือยิ่งลักษณ์เหนือทักษิณก็ยังมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คือ “กรรม” ที่ตามไล่ล่าเขาอยู่

ต่อให้มีอำนาจล้นฟ้าจะสั่งฆ่าสั่งทำลายใคร ๆ ได้ก็ตาม หรือมีทรัพย์สินมหาศาลจากการคดโกงอย่างব্যบยลจนไม่มีใครจับได้ก็ตาม แต่แพ้ชนะแบบเหนือชั้นมันอยู่ที่ “ใจ” พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “ใจเป็นใหญ่ใจเป็นหัวหน้า ทุกอย่างสำเร็จด้วยใจ ถ้าคนมีใจชั่ว ก็ยอมพูดชั่วหรือทำชั่วตามไปด้วย เพราะความชั่วนั้นทุกข้อมติดตาม (ไล่ล่า)เขาไปเหมือนล้อหมุนตามรอยเท้าโคที่ลากเกวียนไปฉะนั้น”

ความแตกต่างระหว่างกาไล่ล่ากรรมกับผู้ที่ถูกกรรมไล่ล่า คงดูได้จากจิตกับใจชั่ว ใจที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่การรักษาอำนาจและผลประโยชน์ของตัวเอง กับใจที่เห็นแก่ส่วนรวม และประเทศชาติโดยไม่ได้คิดหวังประโยชน์ใด ๆ ย้อนกลับมาให้กับตัว ดังกำนัน สุเทพ กับมวลมหาประชาชนที่กำลังพากันไล่ล่ากรรมดี ที่มีอานิสงส์มาก เพราะมุ่งหวังให้เกิดประโยชน์กับคนไทยทั้ง ๖๕ ล้านคน

ส่วนผู้ที่ถูกกรรมไล่ล่านั้น พระพุทธเจ้าท่านเปรียบดั่งกับ คน “โง่” ที่มีเงินทองมากมายแต่กลับเอาเงินทองนั้นมาทำลายตัวเอง ดังคำตรัสที่ว่า “โภคทรัพย์ ทำลายคนโง่เพราะโลกในโภคทรัพย์ คนโง่ยอมทำลายคนอื่นและ (ผลที่สุดก็ทำลาย) ตนเอง!” และ“บาปที่ตนทำเอง เกิดในตนเอง และตนเองเป็นผู้สร้างไว้ย่อมทำลายคนโง่ให้ย่อยยับเหมือนเพชร ทำลายแก้วมณี”

ที่เรียกว่า “คนโง่” เพราะทำชั่วทำบาปไว้มากมาย แต่ก็ไม่รู้ตัว ดังคำตรัสที่ว่า “คนโง่มีปัญญาทราม ทำกรรมชั่วยุก็ไม่รู้สึก ต่อเมื่อเขาเดือนร้อนเพราะกรรมของตน ก็จะเหมือนคนถูกไฟไหม้!” หรือ คนโง่ยอมจะเห็นบาปเป็นน้ำผึ้งตราบเท่าที่บาปยังไม่ให้ผล... ๒ ● จริงจัง ตามพ่อ

• จำนวน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

สมาชิก “เราคิดอะไร” หลาย ๆ ท่านคงมีความรู้สึกเหมือน ๆ ว่า ตั้งแต่เราเกิดมายังไม่เคยมีเหตุการณ์อะไรในบ้านเมือง ที่ผู้คนทุกซ່ອนกันทั้งประเทศเท่าครั้งนี้ การโค่นล้มระบอบทักษิณไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ครั้นจะไม่ทำก็ไม่ได้อ

“กปปส.” ประกอบไปด้วยประชาชนหลากหลายกลุ่ม มีเป้าหมายตรงกันในการโค่นล้มระบอบทักษิณและปฏิรูปประเทศ มีคุณสุเทพ เทือกสุบรรณ เป็นผู้นำ ได้ดำเนินงานมาประมาณ ๒ เดือนแล้ว ยังอยู่ในกรอบที่รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๓ ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ”

หลังจากจัดการชุมนุมมาได้ระยะหนึ่ง เริ่มมีความรุนแรงเกิดขึ้น คาดเดาไม่ได้ว่าต่อไปจะถึงขั้นนองเลือด ตามที่กล่าวขวัญกันหรือเปล่า

ในวงสังคมยังมีคำถามเหมือนเดิม “เรื่องจะจบเมื่อไร (อยากให้จบเร็ว ๆ) และฝ่ายเราที่ต่อต้านทักษิณจะชนะหรือไม่”

แม้จะยังตอบคำถามดังกล่าวไม่ได้ แต่เรายังคงช่วยกันคนละไม้คนละมือในการให้รัฐบาลหุ่นเชิดของทักษิณออกไป และจัดระเบียบบ้านเมืองเสียใหม่ ก็ยังดีกว่าการเป็น “ไทยเฉย” ไม่ยอมเสียสละทำอะไรทั้งสิ้น เมื่อแก้ปัญหาได้บ้านเมืองดีขึ้น ตัวก็ได้รับผลดีตามไปด้วย เป็นการเห็นแก่ตัวชัด ๆ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ฝ่ายเราชนะที่ละนิด ถ้าพูดตามศัพท์ที่พันธุมิตรเคยใช้บ่อย ๆ ก็คือเรา “ชนะรายทาง” ชนะมาเรื่อย ๆ แม้ฝ่ายทักษิณจะใช้สารพัดวิชามารก็ตาม เช่น ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษออกคำสั่งอายัดบัญชีเงินฝากธนาคารของแกนนำฝ่ายเราทั้ง ๑๘ คน แทนที่จะเป็นผลเสียกลับตรงกันข้าม ประชาชนจำนวนมากเห็นใจช่วยกันบริจาคเงินรวมแล้วเป็นล้าน ๆ บาท ให้ความช่วยเหลือของลุงกำนันสุเทพ

ผู้ที่ห่วงใยบ้านเมืองหลายคน เอาใจจดใจจ่อติดตามข่าวทั้งกลางวันและกลางคืน บ่นให้ผมได้ยินว่า “เครียด เครียดมาก ๆ” ผมก็ได้แต่แนะนำเหมือนเดิมว่า การติดตามสถานการณ์บ้านเมืองเป็นเรื่องดีแต่อย่าเครียด เครียดเมื่อไรก็ทำร้ายตัวเองเมื่อนั้น

ถ้าเล็งในแง่ร้ายที่สุด ถ้าบ้านเมืองต้องถึงคราววิบัติ เราก็ไม่เสียใจมากนัก ถือหลัก “ตะถะตา” มันเป็นเช่นนั้นเอง เราได้ช่วยกันเต็มที่แล้วนี่จะทำยังงัยได้ ท่านผู้อ่านคงเห็นด้วยกับผม นายพิวซาซิงห์ นักวิ่งมาราธอนอายุยืนที่สุดในโลก (๑๐๑ ปี) กล่าวไว้ว่า “ถ้าคุณอยากมีอายุยืนยาว และแข็งแรง คุณต้องอย่าเครียด คุณต้องยิ้ม ๆ ๆ.” **☞**

➤ บ้านปานาดอย

จำลอง

➤ ประเทศไทยใกล้ล้มเหลว

พิมพ์ทัศน์ ภูโต

ผมปลีกตัวจากการจัดหลักสูตรล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำเข้ากรุงเทพฯ เกาะติดการชุมนุมของ “มวลมหาประชาชน” และหาโอกาสเข้ามีส่วนร่วมช่วยการชุมนุมเท่าที่สามารถจะทำได้...

ประเทศไทยน่าจะรอดพ้นจากการเป็น “รัฐล้มเหลว” ได้ยาก เพราะการทำลายตนเองเป็นไปอย่างต่อเนื่องและยาวนาน จนสนิมที่ “เนื้อใน” ได้กัดกร่อนสถาบันต่าง ๆ จนยากที่สถาบันเหล่านั้นจะสามารถค้ำจุนประเทศให้เข้มแข็ง

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๕๒ เดือน มกราคม ๒๕๕๗

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : “โง่”ยกกำลัง“ด้าน” = งาน-ได้
“ด้าน”ยกกำลัง“โง่” = ได้-งาน	สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ
จำลอง ศรีเมือง
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	บรรณาธิการ
5	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	จำลอง
8	บ้านปานาดอย	นายนอก ทำเนียบ
11	เวทีความคิด	ทีม สมอ.
12	สี่ส้นชีวิต(นิชา หิรัญบุรณะ ฐวธรรม)	วิสูตร
22	การ์ตูน	สมณะโพธิรักษ์
24	ข้าพเจ้าคิดอะไร	แรงรวม ชาวหินฟ้า
29	คิดคนละชั่ว	ดังนั้น วิมุตตินิยม
34	เสียงข่อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	ฉวมพุทธ
38	ชาดกพันยุค	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมณะโพธิรักษ์
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	พิมลวฑ์ ชูโต
52	สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	ฉวมพุทธ
55	พุทธศาสตร์การเมือง	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
56	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	นายชิง วินเทอร์
59	แค่คิดก็หนาว...ไว้	ทศพนธ์ นรทัศน์
60	บทความพิเศษ (เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช กับเหตุการณ์ ๑๔ ต.ค. ๒๕๑๖)	พิมลวฑ์ ชูโต
64	บทความพิเศษ (ประเทศไทย : โกล้ล้มเหลว???)	ฟ้าสง
70	ลูกโสกชะงักดูโลกกว้าง	ฟอด เทพสุรินทร์
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สื่อเกวียน
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ประคอง เตกฉัตร
78	กตึกาเมือง	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
80	ปิดท้าย	

สี่ส้นชีวิต

นายกรัฐมนตรีไม่เคยเสียใจ ไม่เคยขอโทษ...

12 ไม่เคยยอมรับว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย
ในการชุมนุมปี ๒๕๕๓ ทั้งที่วันนั้น
นายกาสวมเสื้อแดงนั่งอยู่ในที่ชุมนุม
ที่ไม่สงบ ละเมิดกฎหมาย

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ชานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุ่เถรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขอยกฉบับที่ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์ควัน จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัณฑ์
- ๖๔๔ ขวามินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีอมรินทร์
- ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
- บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@gmail.com

ความจริง กับ คนจริง

ความหลงผิดของผู้ซื้อชาวพุทธ เป็นเหตุให้ชาวไทยส่วนหนึ่งต้องพลาดพลั้งหลงไหลตกเป็นเหยื่อขบวนการมิจฉาชีพหลากหลายชนิดขึ้นอยู่เนืองๆ

ข่าวล่าเด่น-ดังจากศาลอาญา เมื่อ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ศาลอาญาพิพากษาจำคุก ๓ ปี ร.ต.ท.เชาวรินทร์ ลัทธศักดิ์ศิริ อดีต ส.ส.พรรคเพื่อไทย จำเลย ฐานฉ้อโกงประชาชนด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๓ คดีนี้ยื่นการโจทก์ระบุงฟ้องความผิดว่าระหว่างวันที่ ๑ พฤษภาคม-๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ ต่อเนื่องกัน จำเลยกระทำความผิดกฎหมายเจตนาทุจริตบังอาจหลอกลวงผู้อื่น ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และปกปิดความจริงที่ควรบอกแก่ประชาชน ให้ประชาชนทั่วไปลั้งจองและซื้อวัตถุมงคล โดยนำข้อความลงประกาศในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ เชิญชวนให้ประชาชนลั้งจองและซื้อวัตถุมงคลจตุคามรามเทพ รุ่น “ทรัพย์ลีนเนื่องนอง เงินทองไหลมา” โดยจำเลยเป็นประธานกรรมการการจัดสร้าง พร้อมกับปลุกเสกที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และศาลหลักเมือง ที่ล้วนเป็นเท็จ เพราะความเป็นจริงแล้วไม่มีการปลุกเสกดังกล่าว ทำให้ประชาชนหลงเชื่อและลั้งจอง เหตุเกิดที่ แขวงบรมหาราชวัง แขวงเสาชิงช้า เขตพระนครชั้นสอบสวน จำเลยให้การปฏิเสธ

สำหรับคดีนี้ ร.ต.ท.เชาวรินทร์ ขออนุญาตสำนักพระราชวังบวงสรวงพระแก้วมรกตและ

คุณ ๒ ปี เชาวรินทร์
ไม่รองอาญา
โก่งหลอกขาย
‘จตุคามรามเทพ’

บูรพมหากษัตริย์ เพื่อความเป็นสิริมงคลในการบูรณะเปลี่ยนพื้นหินอ่อนพระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชที่ จ.ราชบุรี ซึ่งทางสำนักพระราชวังไม่เคยอนุญาตให้ปลุกเสกจตุคามรามเทพ โดย ร.ต.ท.เชาวรินทร์ ได้จัดสร้างจตุคามขึ้นจำนวน ๔ หมื่นองค์และปล่อยให้เขาในราคาองค์ละ ๑๙๙ บาท

ในชั้นพิจารณาคดี เมื่อสืบพยานไปแล้วบางส่วน จึงกลับคำให้การ ขอรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี มีเหตุบรรเทาโทษให้ ๑ ใน ๓ คงเหลือโทษจำคุก ๒ ปี แต่พิเคราะห์แล้วไม่มีเหตุให้รอกการลงโทษ

ชุดคู่ขานี้มาคุยกันมิใช่จงใจจะย้ายคนที่เดินทางชีวิตพลาดผิดไปแล้ว แต่ด้วยเหตุเคยอยู่ในอาณาจักร “สีกากี” มาด้วยกัน ยิ่งกว่านั้นก็ยังคงเข้าไปในวังวน “การเมือง” มีโอกาสเป็น “ส.ส.ชลบุรี ๒ ปี” ก่อนเกิดเหตุ ยุบสภา ในสมัยที่เขาเป็น ส.ส.ราชบุรี พรรคชาติไทย เป็นนักอภิปรายฝีปากดีคนหนึ่ง แต่ก็มีลูกเล่นแพรวที่เดียวละ! อายุอานามรุ่นน้องผมหลายปี ช่างคุยสนุกครึกครื้น

ขณะนี้อยู่ระหว่างการขอลปล่อยตัวชั่วคราวเพื่ออุทธรณ์สู้คดีให้พ้นผิด ก็คอยติดตามดูกันต่อไป

เป็นชาวพุทธกันแบบไหนหนอจึงมีตาทิพย์มองเห็นแต่เทพ ...แต่กลับมีมดมนไม่เห็นพระไม่เห็นพุทธ!!!

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

มาอยู่-ลาออก!

กระผมขอบริจาคเงิน ๓,๕๐๐ บาท ช่วยวารสารดอกบัวน้อย ดอกหญ้า เราคิดอะไรสารอโศก และอะไรตามสะดวกครับ

- ประเทือง ไทยเขียว

☞ ความเอื้ออาทรของมองพื่อน้องจากเขื่อนชัยนาท ที่รู้จักคุ้นเคยกันสมัยที่ผมไปเป็น สวญ.สภอ.สรรพยา จ.ชัยนาท สถานีตำรวจอุยริมถนนชายแม่น้ำเจ้าพระยา ยามเย็นเลิกงานแล้ว วันไหนพอมีเวลาว่างก็ชวนครอบครัวตำรวจลงทำสวนครัวชายฝั่งเจ้าพระยา เด็ก ๆ ลูกตำรวจก็สนุกวิ่งเล่นกันตามประสาเด็ก ส่วนที่โตหน่อยก็ช่วยกันทำแปลงผักสวนครัว ชาวตลาดที่อยู่ติด ๆ กันก็แตกตื่นออกมาดูว่าเราทำอะไรกัน? ผ่านไปยี่สิบกว่าวันเขาก็เห็นผล...เห็นแปลงผักงามสดเขียวขจีเป็นแถบยาวตามชายฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา แม้ไม่มีโอกาสไปเยือนเขื่อนอีกแต่ก็ระลึกถึงถิ่นเคยพักพิงเสมอมาครับ ตอนนี้ผมก็ยังเป็นเด็กวัดกินข้าวกันบาตรอยู่เหมือนเดิม ที่นี้มีสิ่งน่าประทับใจหลายอย่าง เช่น ผมเริ่มคิดละเลิกพลิกผันชีวิต...ละอาชีพรอตำรวจ!

น้ำดีจริงหรือ?

อ่านสารอโศก ฉบับที่ ๓๓๑ มิ.ย.-ส.ค.๕๖ โคนระบบทุติยโคถล่มนี้ไต้ต้นอโศก พบว่าได้พิมพ์หนังสือ “น้ำดีจริงหรือกับกรรมตามสนอง” แล้วให้ติดต่อบอร์ดโทร.ที่กำหนดให้เป็นบอร์ดธรรมทัศน์ฯสั่งซื้อหนังสือ ส่งเงินทางธนาณัติ ๑๑๐ บาทหลายวันต่อมายังไม่ได้รับหนังสือ จึงสอบถามกลับไปยังธรรมทัศน์ฯ แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่คืบหน้า เงิน ๑๑๐ บาท ไม่ติดใจหรอกครับ แต่ข้องใจไม่ได้รับหนังสือนะ มันติดขัดอย่างไรหนอ

- งามอนันต์ ทำใหม่ จันทบุรี

☞ ให้ ผจก.สนพ.กลั่นแค้นประสานงานกับ

ธรรมทัศน์ฯแล้ว ช่วงนี้ภารกิจกอบกู้บ้านเมืองรัดตัวมากหรือไง จึงบริการสมาชิกไม่ค่อยจะราบรื่นนัก ผ่านไปทางหน้าร้านก็เห็นปิด ๆ เปิด ๆ ไม่ค่อยจะเป็นปกติ เพราะต้องไประดมแรงงานกองทัพธรรมที่ส่วนกลาง ตอนนี้คงได้รับหนังสือแล้วนะครับ

คนหน้าเดิม

เริ่มเซตฉิ่งการเมือง พรรคการเมืองก็ออกฉาย ประดาเลื่องลือกระหึ่มเรดทั้งหลายก็วาดลีลาตามกำพืดพันธุ์ และในที่สุดหลังเลือกตั้ง ถึงกกด.หรือหน่วยงานใดจะป้องกันอย่างไรก็เถะอย่าฝันว่าจะป้องกันการ “ตกเขี้ยว” ที่นักการเมืองไทยเขี้ยวชาญเป็น “สันดานดิบ” มาแต่ไหนแต่ไรได้ จนกลายเป็นพันธุ์เข้าไปสู่ระบบราชการแบบยากที่จะเอาผิดได้เพราะตีขลุมโมเมเป็นเรื่องพัฒนาการ เรื่องการศึกษาสังคมชุมชนไปหมด ฯลฯ ดูแล้วผู้สมัครก็ล้วนนักการเมืองหน้าเก่าเขี้ยวยาวทั้งนั้น ยังมองไม่เห็นที่บ้านเมืองจะได้ประโยชน์อะไรจากการเลือกตั้งคราวนี้ นอกจากเสียเวลาและเงินงบประมาณในการเลือกตั้งและงบประมาณผลาญแผ่นดินต่อไป

- ชุมชน แดนไกล

☞ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๙ ผมอำลาตำแหน่งสารวัตรใหญ่ลงสมัครชิง ส.ส.ชลบุรี พรรคก้าวหน้า คู่กับนายอุทัย พิมพ์ใจชน ประกบกับนายสมพงษ์ อมรวิวัฒน์ นายประโยชน์ เนื่องจางค์ พรรคชาติประชาธิปไตย และพรรคอื่นอีกหลายพรรค ซึ่งผลการเลือกตั้งก็ปรากฏว่าทั้งคุณสมพงษ์และผมต่างก็มีโอกาสเข้าสู่สภาด้วยกัน แต่ก็มีเหตุออกจากสภาต่างกัน ในวันที่คุณสมพงษ์พ้นโทษทางการเมือง ๕ ปี เนื่องจากเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งเมื่อ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ พร้อมกับกรรมการบริหารพรรคพลังประชาชน ๓๖ คน เพ็งพันโทษ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ได้ไม่ถึงเดือน เข้าไปเรียนรู้งานการเมืองในสภา ๒ ปี มีโอกาสได้เรียนรู้งาน เรียนรู้นักการเมืองดี ๆ และชั่วช้าเลวทรามหลายคน ซึ่งต้องจดจำฝังใจ ไว้ตลอดชีวิตว่านักการเมืองบางคนนั้นสร้าง “ภาพลวงตา” ได้เยี่ยมนัก ณ วันนี้จึงเป็นโอกาส ของนักการเมืองนายทุนรุ่นเก่าของพรรคต่าง ๆ ที่มีบทบาททางการเมือง เศรษฐกิจและราชการ ตำรวจไม่น้อยเพราะมีกลไกเป็นใหญ่อยู่ในองค์กร ตำรวจ

รู้จักขงสุข รู้จักขงสัตว์

ขอให้ทุกท่านชาวอโศกผู้เสียสละ มีสุขภาพ แข็งแรงกันทุกคน ขอบคุณพ่อท่านที่เสียสละ เวลาเขียนหนังสือ “รู้จักขงสุข รู้จักขงสัตว์” อัน ทรงคุณค่า เพื่อพัฒนาจิตวิญญาณของมนุษย์

- หน้าจอเอฟเอ็มทีวี

☞ **รับแสดมภ์ไว้แล้วครับ ขอบคุณ ส่ง หนังสือ รู้จักขงสุข รู้จักขงสัตว์ไปให้แล้ว แสดมภ์ ก็จะช่วยสะพัดหนังสือต่อไปอีกครั้ง**

ทักษิณ...ทำให้คนในครอบครัวทะเลาะกันเอง

เห็นสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ ทำให้คิดถึง คำพูดของ ศ.สตีเฟน ยัง (เข้ามาอยู่ในไทยปี ๒๕๐๔ ผู้ค้นพบอารยธรรมบ้านเชียง เป็นฝรั่งลูกเอก-อัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย ที่เติบโต และศึกษาเล่าเรียนในเมืองไทย) ที่คุณสุทธิชัย หยุน ลัมภาษณ์เมื่อปี ๕๒ ในรายการ “ซีพจรโลก”

ศ.สตีเฟน ยัง ระบุถึงความแตกแยกในประเทศไทยว่าเป็นเรื่องเศร้าใจ เขาย้ำว่า สาเหตุ ที่ทักษิณทำเงินได้เยอะและกลายเป็นคนร่ำรวย เพราะรัฐบาลได้มอบความเป็นบุคคลอภิสิทธิ์ให้เขา ให้สิทธิพิเศษในการผูกขาด เป็นการปกครองโดย คนชั้นสูง กลุ่มคนร่ำรวยและมีอภิสิทธิ์เหนือ คนอื่น... “คุณทักษิณมีสายสัมพันธ์พิเศษต่าง ๆ

และผมก็เห็นคุณทักษิณใช้สายสัมพันธ์พิเศษนั้น หลายต่อหลายครั้ง แต่ผมไม่เคยเห็นสังคมไทยที่ แตกแยกเท่านี้มาก่อน มีการแบ่งแยกในช่วง รัชกาลที่ ๔ และ รัชกาลที่ ๕ ก็ไม่รุนแรงขนาดนี้ การแบ่งแยกจากพวกคอมมิวนิสต์ และลัทธิ คอมมิวนิสต์ก็ล่มสลายในประเทศไทย เพราะ ไม่สามารถทำให้คนไทยแตกแยกกันได้ คุณทักษิณ ทำให้คนไทยแตกแยกกัน และผมว่ามันน่าเศร้า แม้แต่ครอบครัวเพื่อนของผม ก็บ้านแตก พี่น้อง บางคนเป็นเสื้อเหลือง บางคนเป็นเสื้อแดง และก็ เกิดการแตกคอกันในครอบครัว คนครอบครัว เดียวกันทะเลาะกันเอง ผมจึงคิดว่า...คำว่า “สบาย” มันหายไปไหน”

“ผมคิดว่า **ทักษิณไม่ใช่คนไทย แบบไทย เขา มีความคิดอื่นอยู่ในหัว เขาไม่มีคำว่า “เกรงใจ” ทักษิณไม่คิดเรื่องบุญ-บาป** เขาคิดแต่ว่า ทำ อย่งไรจึงจะมีอำนาจ เขาต้องการเป็นนายใหญ่ เป็นหัวหน้าทุกคน การคิดแบบนี้ของทักษิณ สะท้อนให้เห็นเลยว่า เขาไม่คิดแบบคนไทยที่เป็น พุทธ... ทักษิณต้องการคุมบังเหียนรัฐบาล ตำรวจ ทหาร ตุลาการ ภาคธุรกิจ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นี่คือการทำให้ทุกอย่างอยู่ภายใต้อาณัติของ ทักษิณ ไม่มีคนไทยคนไหนในประวัติศาสตร์ที่เหิม เกริมทำเช่นนี้...”

จนถึงวันนี้ความแตกแยกก็ยังคงอยู่...มีบ้าน หลังหนึ่งเขียนป้ายติดที่รั้วว่า “บ้านนี้เป็นญาติกับ ริดานกแสด แต่ไม่คบกัน เราเกลียดเสื้อแดง! เรา ไม่มีวันให้ริดานกแสดมาเหยียบบ้าน!” ทักษิณ ทำกับบ้านเกิดเมืองนอนถึงขนาดนี้ได้ได้อย่างไร?

- รักไทย ชายแดน

☞ **กว่าจะถึงวันเลือกตั้ง คิดว่าทั้ง พ.ต.ท. ทักษิณและนายกยิ่งลักษณ์น่าจะเกิดสำนึกถึง คุณแผ่นดินและพลิกผันความคิด!**

☞ **ussdnarika**

คุณสนธิสงรามอเตอร์ไซค์ไปรับผมที่ผ่านฟ้า
 ขอให้ผมไปสมทบกับขบวนของพันธมิตรกับชาวเอเอสทีวี
 ผมจึงแจ่งกับที่ชุมนุมขอแยกไปร่วมกับคุณสนธิ
 ส่วนคุณศิริลักษณ์ก็ไปอีกทางหนึ่ง
 ที่หน้าเอเอสทีวีผมขึ้นรถกระจายเสียงยืนไปกับคณะคุณสนธิ...

ช่วงต้นเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ผมปลื้มตัว
 จากการจัดหลักสูตรล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำ
 กาญจนบุรีเข้ากรุงเทพฯ เกาะติดการชุมนุมของ
 “มวลมหาประชาชน” และหาโอกาสเข้ามีส่วน
 ช่วยการชุมนุมเท่าที่สามารถจะทำได้ในฐานะอดีต
 แกนนำพันธมิตรที่ปรับเปลี่ยนมาเป็นแกนตาม ให้
 กำลังใจผู้ชุมนุมด้วยการเดินพบปะไปทั่วบริเวณ
 และขึ้นเวทีโบกไม้โบกมือทักทายในฐานะที่เคย
 ร่วมกันกินนอนในถนน ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืนมาแล้ว
 คณะกรรมการ กปปส. นัดประชาชน
 ทั้งประเทศจัดชุมนุมใหญ่**ปิดกรุงเทพฯ**วันที่ ๙
 ธันวาคม ผมเตรียมออกตระเวนไปพร้อม ๆ กับ
 ขบวน “กองทัพประชาชนโค่นล้มระบอบทักษิณ”
 นำโดยพลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ และขบวน
 พันธมิตรบวกชาวเอเอสทีวีซึ่งมีคุณสนธิ ลี้มทองกุล
 เป็นผู้นำ

เช้าวันที่ ๙ ธันวาคม เตรียมเดินนำชาว
กองทัพธรรมโดยร่อยอยู่ที่สะพานผ่านฟ้า คุณ
 ศิริลักษณ์แม้ยังไม่หายสนทจากการเจ็บป่วยก็จะ
 ร่วมไปด้วย ยืนอยู่ในกลุ่มกองทัพธรรม รอยุ่
 นาน ขบวนที่นัดก็ไม่มา ขบวนของ พล.อ.ปรีชา
 ก็อยู่ข้างหลังผมมากส่วนขบวนของคุณสนธิ ลี้ม-
 ทองกุล ที่นัดจะไปพบผมที่ผ่านฟ้าก็ยังไม่มาได้
 เพราะคนที่อยู่ในถนนมีมากมายก่ายกอง
 คุณสนธิสงรามอเตอร์ไซค์ไปรับผมที่ผ่านฟ้า
 ขอให้ผมไปสมทบกับขบวนของพันธมิตรกับชาว
 เอเอสทีวี ผมจึงแจ่งกับที่ชุมนุมขอแยกไปร่วม
 กับคุณสนธิ ส่วนคุณศิริลักษณ์ก็ไปอีกทางหนึ่ง
 ที่หน้าเอเอสทีวี ผมขึ้นรถกระจายเสียงยืนไป
 กับคณะคุณสนธิ พุดผ่านเครื่องขยายเสียงบ้าง
 โบกไม้โบกมือทักทายประชาชน ๒ ข้างถนนบ้าง
 ซึ่งหลายคนก็ดีใจ ขบวนประชาชนยาวสุดลูกหูก

ลูกตา ยืนไปได้สักพักรู้สึกเมื่อย ผมก็นั่งบนราวเหล็กเส้นเล็ก ๆ ไม่มีพนักพิง รู้สึกปวดหลังมากเลยขอให้คุณชัชวาลย์ ชาติสุทธิชัย หันหลังมาพิงหลังผมเพื่อแก้ปวด ก็ไม่หาย ผมเลยขอร้องให้ชาวเอเอสทีวีช่วยนวดหลังผมเป็นการใหญ่ มีคนที่เคยมีความรู้เรื่องนวดบ้างคือ คุณแอน จินดารัตน์ อากการปวดก็ไม่หาย ผมยังทำหน้าที่ปราศรัยบ้าง โบกไม้โบกมือไปมาบ้าง บางครั้งนัยน์ตาพร่า สังเกตคนที่ยืนอยู่ข้างถนนก็ยังจำไม่ได้ เวียนหัวคล้ายจะเป็นลม ผมก็ทนไป พึ่งมาทราบภายหลังว่ามีคนที่ผมรู้จักผมมากอยู่คนหนึ่งเมื่อรับการโบกมือจากผม เห็นผมหน้าซีดผิดปกติพยายามจะให้ใครไปดึงผมลงจากรถก็ไม่สำเร็จเพราะรถแล่นผ่านไปแล้ว

ผมยืนอยู่บนรถรวมทั้งหมดประมาณ ๓ ชั่วโมง รถแล่นไปในถนนหลายสายแล้วกลับไปจอดที่เอเอสทีวี ผมรีบให้พนักงานเอเอสทีวีบางคนช่วยทายาแก้ปวดและนวดให้ ปรากฏว่าไม่หาย ปวดทั่วบริเวณหลัง ไม่ใช่จุดใดจุดหนึ่งและปวดมากชนิดที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย ลามมาถึงหน้าอกทั้งสองข้างและแขน ผมตัดสินใจไปโรงพยาบาลวชิระ การตรวจรตติขัดมากผมเกือบตัดสินใจผิต นึกแต่เพียงว่าการแก้้อการ

ปวดหลังใช้วิธีทายาและกินยาแก้ปวด ผมโทรศัพท์บอกยกเลิกการไปโรงพยาบาล แต่ผู้อำนวยการโรงพยาบาลวชิระไม่ยอม ขอตรวจผม ต่อมาเมื่อการตรวจรตติคลาย ผมก็ไปถึงโรงพยาบาลวชิระตอนที่ตรวจรตติขัด ผมคิดเพียงขอให้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลวชิระโทรศัพท์ถึงผม สั่งซื้อยาแก้ปวดแก้เมื่อยแค่นั้นก็คงหายแล้ว

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลวชิระเอาผมขึ้นบนเตียงคนไข้ เข้าไปรับการตรวจโรคหลายห้องพบอาการผิดปกติของหัวใจ จึงตัดสินใจขยายหลอดเลือดหัวใจ

หลอดเลือดหัวใจของคนเรามีสามเส้น เส้นแรกของผมตีบ ๑๐๐% เส้นที่สองตีบ ๗๐% เส้นที่สามตีบกะทันหัน ๑๐๐% และมีก้อนเลือดอุดตันที่เส้นเลือดหัวใจด้วย

หมออุดก่อนเลือดที่อยู่ในเส้นเลือดออกไปและขยายหลอดเลือดที่ใคร ๆ เรียกว่า**ทำบอลลูน** เส้นเลือดหัวใจเส้นที่สามนี้ ส่งเลือดไปเลี้ยงทั่วบริเวณหลัง เมื่อเส้นเลือดตีบ หลังเลยปวดมากหมอขยายเส้นเลือดหัวใจใช้เวลาชั่วโมงเศษ ๆ ไม่ต้องวางยาสลบ การขยายหลอดเลือดหัวใจเป็นไปอย่างง่าย ๆ เมื่อขยายหลอดเลือดเสร็จอาการปวดหลังก็หายทันที หมอให้นอนพักดู

อาการอีก ๑ วัน วันต่อมาขยายเส้นเลือดหัวใจอีก ๒ เส้น จนครบ ๓ เส้น ผมอาการดีมากและ หมอขอดูอาการอีก ๒ วัน พอวันที่ ๑๔ ธันวาคม หมอาก็ให้กลับบ้านได้

ภาพเชษฐภักย์กำลังจำลองแผนกลับ

ผมโรคตีที่เกิดอาการอย่างนี้ ถ้าผมไม่ขึ้นไป ยืนบนรถกระสวยเสียในวันนั้น อาจะยังไม่มี อาการปวดหลัง ผมก็เลยไม่ทราบว่าเส้นโลหิต หัวใจตีบ จึงนับเป็นความโชคดี ผู้อำนวยการ เล่าให้ฟังว่า พี่ชายของผู้อำนวยการตอนนั้นเป็น หมอหนุ่มมาก อายุ ๒๕ ปี ไม่มีอาการอะไร ปรากฏให้เห็น อยู่ ๆ เส้นโลหิตตีบ ๓ เส้น เลย ตายทันที พี่ชายอีกคนหนึ่งที่ตายในลักษณะ เดียวกันเมื่ออายุ ๓๕ ปี

สาเหตุที่ผมไม่มีอาการทั้งที่เส้นเลือดหัวใจตีบ ไปมากแล้ว อาจเป็นเพราะว่าผมแข็งแรง ออก กำลังกายเป็นประจำ ผมกินอาหารมังสวิรัตติ ดิดต่อกันมาหลายปี เส้นเลือดหัวใจไม่น่าจะตีบ คุณหมอผู้เชี่ยวชาญโรคหัวใจของโรงพยาบาล วชิระอธิบายว่า โรคเส้นเลือดหัวใจตีบไม่ได้ เป็นเฉพาะคนกินเนื้อสัตว์เท่านั้น มีสาเหตุอื่น

อีกมากมาย เช่น กินของทอด กินกับข้าวที่ผัด ด้วยน้ำมันซึ่งก่อให้เกิดไขมันในเส้นเลือด รวมทั้ง เกิดจากไขมันในเส้นเลือดที่สะสมไว้ตั้งแต่ตอนที่ยัง ไม่เป็นนักมังสวิรัตติ และเกิดจากกรรมพันธุ์ก็ได้ ดังตัวอย่างพี่ชายของท่านผู้อำนวยการโรง- พยาบาลที่ผมเล่าข้างต้นแล้ว

อย่างไรก็ตาม ขอยืนยันว่าคนที่กินอาหาร มังสวิรัตติมีโอกาสจะเป็นโรคเส้นเลือดหัวใจตีบ น้อยกว่าคนกินเนื้อสัตว์ (น้อยกว่าเป็นอันมาก) นาน ๆ จะเกิดกรณีอย่างผมสักที ท่านผู้อ่าน “เราคิดอะไร” ที่กินมังสวิรัตติอยู่แล้วจงกินต่อไป ได้ยินเรื่องของผมแล้วอย่าได้ท้อถอย

ในหลักสูตรล้างพิษที่โรงเรียนผู้นำ ผมต้อง บรรยายหัวข้อ “ทำอะไรไว้อย่างไร ๘๐ แล้วจึงยัง แข็งแรง ทำงานได้ทั้งวัน” ผมพูดถึงการเสริม สร้างสุขภาพด้วยหลัก ๘ อ. (อาหาร, ออกกำลังกาย, อธิบา, อารมณ์, เอาพิษออก, อากาศดี, อาชีพดี, เอนกาย (พักผ่อน) พอเพียงและเน้น เรื่องอาหารมังสวิรัตติเป็นสำคัญ)

โชคดี ในการบรรยายทุกครั้งผมจะบอกว่า ผมพูดว่าผมแข็งแรงวันนี้ ไม่ได้หมายความว่าวัน หน้าผมจะไม่ป่วย “อีก ๒ อาทิตย์หรืออีก ๒ เดือน ผมอาจจะพบ เข้าโรงพยาบาลซึ่งเป็นเพราะ **วิบากกรรม**ที่เราไม่รู้ว่าจะมาถึงเราเมื่อไร”

ผมบรรยายหลักสูตรล้างพิษรุ่นที่ ๗๙ เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม, พอ ๙ ธันวาคมก็เข้า โรงพยาบาลห่างจากวันที่บรรยายเพียง ๒ วัน เท่านั้น

แปลกดีเหมือนกัน ผมป่วยทั้งที่รู้จักไปทั้ง ประเทศ และรู้ไปถึงต่างประเทศด้วย (ชายหนุ่ม ๒ คนที่ผมไม่คุ้นหน้า ไปเยี่ยมผม บอกผมว่าคุณพ่อ อยู่ที่ประเทศอินเดียสั่งให้รีบเยี่ยมผมด่วน)

ผมเล่ามาเสียยืดยาวเพราะยังมีผู้ใจดีอีก หลายคนที่ต้องการทราบรายละเอียดอาการป่วย ไข้ของผม ขอขอบพระคุณหลาย ๆ ท่านที่ กรุณาเป็นห่วง ผมแข็งแรงดีเหมือนเดิมแล้วครับ

๒

● นายนอก ทำเนียบ

หยุดเลือกตั้ง เร่งปฏิรูปเถอะ

การกู่หนี่ของรัฐบาลยุคนายกษายังลักษณะที่มีภาระผูกพันถึง ๕๐ ปี ผมเห็นว่าไม่เป็นธรรมต่อประชาชนชาวไทยทุกคนในผืนแผ่นดินไทย

มีแต่รัฐบาลทรราชเท่านั้นที่จะกล้ากู่หนี่มากมายถึงขนาดนี้ แล้วประชาชนไทยต้องตามชดใช้ให้กับการบริหารประเทศของรัฐบาลชุดนี้ถึง ๕๐ ปี ซึ่งก็ยังไม่มียุทธศาสตร์หรือกฏว่าหนี่ลีนก่อนนี้จะใช้ได้หมดภายใน ๕๐ ปีจริง ๆ เพราะเมื่อถึงเวลานั้น คนในคณะรัฐบาลที่บริหารผิดพลาดจะมีชีวิตอยู่รับผิดชอบสักกี่คน ผมว่าจะตายไปจากโลกนี้แล้วเสียส่วนใหญ่ รวมทั้งผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมือง ที่รู้เรื่องการกู่หนี่สารเลวครั้งนี้ก็คงตายกันไปเกือบหมดแล้ว !!!

ผมจึงเห็นด้วยที่มวลมหาประชาชนในไทยหลายล้านคนออกมาขับไล่รัฐมาร หรือรัฐบาลโจรปล้นชาติ แบบดื้อตาใส ชนิดที่ตั้งแต่เราเกิดมาต่างก็ไม่เคยได้เห็นรัฐบาลเช่นนี้มาก่อนเลยเกินจินตนาการอย่างเขาว่าจริง ๆ

ผมจึงเห็นว่า ถ้ามีรัฐบาลใดที่เข้ามาบริหาร

ประเทศไม่ควรสร้างหนี่ที่มีภาระผูกพันเป็นเวลาเกินกว่าที่คณะรัฐบาลนั้น ๆ บริหาร ถ้าไม่แน่ใจก็อย่ากู่หนี่ดีกว่า เพราะคนรับผิดชอบเป็นประชาชนทั้งประเทศ มีไชนักการเมือง และพวกข้าราชการเลว ๆ ที่ร่วมไม่ร่วมมือกับรัฐมารในการสร้างหนี่ลีนให้ประเทศชาติตั้งว่า

แต่ถ้าคณะรัฐมารและข้าราชการที่ร่วมสร้างหนี่ก้อนใหญ่ให้ชาติ ต้องรับผิดชอบชดใช้เอง อันนี้ผมว่าก็พอรับฟังได้ ประชาชนไม่ต้องแบกรับหนี่ลีนดังกล่าว ผมก็พอจะเห็นด้วยกับแนวทางนี้มากกว่า

ฉะนั้น ผมจึงเห็นด้วยกับการปฏิรูปประเทศไทยก่อนการเลือกตั้งครั้งนี้ เพราะยังมีหลายเรื่องที่ยังแยะ ๆ จากรัฐมารทุกชุดที่ผ่านมา มิฉะนั้นจะได้รัฐมารมาโกงกินล้างผลาญประเทศชาติให้ล่มจมย่อยยับอีก

ใครเห็นด้วยรีบยกมือขึ้น แล้วเดินออกมาแสดงพลังร่วมกับมวลมหาประชาชนหลายล้านคนทันที

☞

สืบ
ชีวิต

ทิม สมอ.

เธอคือดาบคู่ใจทหารกล้า-พลเอกร่มเกล้า สุวรรณ
เป็นดาบบุญหาญต่อสู้กับความอยุติธรรมด่ามีค่างองอาจ
เพื่อเป็นบรรทัดฐานบรรทัดธรรมในสังคม
เพราะระบอบประชาธิปไตย...
ต้องอยู่ภายใต้กรอบกฎหมายและศีลธรรม

นิชา หิรัญบุรณะ สุวรรณ
ดาบคู่ใจทหารกล้า

**นิตา หิรัญบุรณะ: ฐอธรรม เล่าความทรงจำ
ณ เวทีราชดำเนิน (ตัดตอนบางส่วน)**

พี่ร่วมเกล้าบอกว่าความตายเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับทหาร สำคัญว่าเราทำความดีมากพอที่จะตายแล้วหรือยัง เขาสอนด้วยชีวิตของเขาว่าความตายอย่างสง่างามเป็นอย่างไร การตายโดยคนรัก กับตายแล้วคนเกลียด มันต่างกันอย่างไร คนเป็นทหารถ้าคิดจะสู้ -ไม่แพ้ แต่เพราะเขาไม่เคยคิดจะสู้กับคนไทยด้วยกัน เขาไม่เคยเห็นคนไทยเป็นศัตรู วันนั้นเขาจึงต้องเสียชีวิต ณ อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย แห่งนี้ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓

หลังจากนั้น ครอบครัวทหารที่เสียชีวิต ก็ยังถูกกระทำถูกรังแกตลอดมา ดิฉันต้องเผชิญกับความอยุติธรรม ต้องลุกขึ้นมาต่อสู้ และมันสะท้อนว่ารัฐบาลที่ไม่เป็นธรรมก็ไม่สามารรถที่จะนำความปรองดองมาได้

ดิฉันฟังใครไม่ได้ ต้องฟังตนเอง ถ้าลำพังต่อสู้เพื่อความยุติธรรมในครอบครัวเราเพื่อสามีเราคงไม่ต้องเหนื่อยยากเท่ากับการต่อสู้เพื่อรักษาบรรทัดฐาน โดยใช้คดีของพลเอกร่วมเกล้า ในการถ่วงดุลกับสังคม ไม่ให้เขาทำลายรังแกพี่น้องประชาชนผู้ร่วมชาติที่บริสุทธิ์ต่อไปอีกได้

ประวัติ
นิตา หิรัญบุรณะ ฐอธรรม หรือ เอ เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๑๑ เป็นธิดาของพันเอกพิเศษ สุรินทร์-ร้อยตรีหญิง นาฎอนงค์ หิรัญบุรณะ เป็นศิษย์เก่าโรงเรียนราชินีบน และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี รัฐศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ๒)ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปริญญาโทสาขา International Affairs, Ohio University ประเทศสหรัฐอเมริกา นิตา หิรัญบุรณะ สมรสกับ พันโท ร่วมเกล้า ฐอธรรม (ยศขณะนั้น) เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

กรมสอบสวนคดีพิเศษเปลี่ยนจากหลักฐาน
ทั้งหมดที่เคยมี เป็นไม่มีพยานหลักฐาน
ไม่สามารถระบุตัวคนร้ายในคดีนี้ได้

กรณีบิดเบือนคดีของพลเอกร่มเกล้า

หลังจากเหตุการณ์วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓
ขณะนั้นยังอยู่ภายใต้รัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชา-
ชีวะ อธิบดีเอสไอขณะนั้นจับผู้ต้องหาได้ ออก
มาแถลงข่าวในปลายปี ๒๕๕๓ ว่าพลเอกร่ม
เกล้าและทหารที่เสียชีวิตในเหตุการณ์นั้นเสียชีวิตจากการกระทำของ นปช. เขาตั้งโต๊ะ
แถลงข่าวอย่างภาคภูมิใจว่าไม่จับผิดแน่นอน มี
หลักฐานซึ่งใช้เครื่องมือเทคนิคพิเศษ และมั่นใจว่า
ไม่จับผิด มีเอกสาร พยาน หลักฐานหนาเป็นปึก ๆ

ต่อจากนั้นเมื่อเปลี่ยนรัฐบาล เป็นสมัย
นายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร จากเดิมที่เคยมี
หลักฐานว่าเสียชีวิตจากการกระทำของ นปช.
อธิบดีเอสไอเปลี่ยนคำพูดว่า ไม่ใช่ นปช. แต่
เป็นชายชุดดำ ไม่ว่าดิฉันจะตั้งคำถามอย่างไร
ก็ไม่เคยมีคำอธิบาย

หลังจากนั้น ดิฉันไปยื่นหนังสือถึงรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรม ขอทราบความคืบหน้า
ของคดี สิ่งที่ได้คือ กรมสอบสวนคดีพิเศษ
เปลี่ยนจากหลักฐานทั้งหมดที่เคยมี เป็นไม่มี
พยานหลักฐาน ไม่สามารถระบุตัวคนร้ายในคดี
นี้ได้ ดิฉันไม่ทราบฯ หลักฐานจำนวนมากมาย

ที่อธิบดีเอสไอได้เคยแถลงไว้ในปลายปี ๒๕๕๓
นั้นอยู่ที่ไหน จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ถึงได้เหลือ
ข้อความ ๑ บรรทัดเท่านั้นว่า**ขณะนี้ไม่มีพยาน
หลักฐานระบุคนร้ายในคดีนี้ได้** ในขณะที่เขา
ไม่ทำคดีให้ทหารตายเลย ไม่มีคดีทหารเสียชีวิตเข้า
สู่ศาลเลยสักคดีจนถึงบัดนี้

ภาพเหตุการณ์เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๓

นายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร และแกนนำ
นปช. ไม่เคยยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่เคยมีใครใน
รัฐบาลนี้แสดงความรับผิดชอบ หรือยอมรับว่า
มันเป็นการชุมนุมที่ละเมิดกฎหมาย แตกต่างกับ
การชุมนุมปี ๒๕๕๖ ในขณะนี้ เพราะฉะนั้นในวันนี้
ทุกครั้งทุกครั้งว่า ศอ.รล.หรือคนในรัฐบาลนี้ออก
มามีคำสั่งห้ามปรามการชุมนุมจึงหมดความ
ศักดิ์สิทธิ์ คำสั่ง ศอ.รล. หรือของรัฐบาลนี้จึง
ดูเหมือนตัวตลก น่าสมเพช ดูเหมือนคนที่ออกมา
นั่งว่าตัวเอง ออกมาห้ามในสิ่งที่ตัวเองเคยทำ
ทั้งหมด รัฐบาลจึงไม่มีความชอบธรรม และไม่วัน
จะเข้าใจการชุมนุมอย่างสงบที่เป็นอยู่ในขณะนี้ได้

ความปรองดอง

ทั้งที่รู้แต่ดิฉันไม่สามารถพูดได้ ไม่เคยปรักปรำ
ใครว่าเป็นผู้ฆ่าสามีของดิฉัน หวังที่จะให้เกิด
ความปรองดองอย่างแท้จริง แต่นายกรัฐมนตรี
ซึ่งตั้งความหวังไว้ให้กับคนไทย เมื่อวันที่สมัคร
เข้ารับเลือกตั้งว่า จะสร้างความปรองดองให้
พี่น้องประชาชน แต่ท่านไม่เคยสร้างความ
ปรองดอง ไม่เคยสร้างความเป็นธรรมจริงอย่างที่
ท่านบอก นายกรัฐมนตรีไม่เคยเสียใจ ไม่เคย
ขอโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่เคยยอมรับว่าเป็นการ
กระทำที่ผิดกฎหมายในการชุมนุมปี ๒๕๕๓
ทั้งที่วันนั้นนายกรัฐมนตรีสวมเสื้อแดงนั่งอยู่ใน
ที่ชุมนุมที่ไม่สงบ ละเมิดกฎหมาย นั่นคือสิ่งที่
ดิฉันเจ็บ แต่ก็ต้องทน เพื่อความปรองดองของชาติ

ดิฉันยังได้เห็นนายกรัฐมนตรีสวมชุดราตรี
สีแดงไปในงานกองทัพไทย ดิฉันทำอะไรไม่ได้ไป

กว่าแต่งชุดดำ ตลอดสามปีที่ผ่านมา เพื่อจะย้ำเตือนสำนึก ย้ำเตือนเหตุการณ์ ย้ำเตือนให้นายกรัฐมนตรีและรัฐบาลชุดนี้ได้สำนึกในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่รู้จะมีความหมายหรือเปล่า แต่ก็ เป็นหน้าที่ที่ดิฉันต้องต่อสู้ เพื่อไม่ให้ใครต้องมาเสียใจเสียหน้าตาเหมือนดิฉันอีก

คนที่ไม่เคยสูญเสียไม่มีวันรู้ว่า กว่าเราจะผ่านเวลานั้นมาได้ มันแทบเอาตัวไม่รอด ดิฉันอยากจะบอกวก่อนนี้เคยเกลียดสีแดง เพราะรู้สึกว่ามีสีแดงเป็นสัญลักษณ์ของความรุนแรง สีแดงเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้สามิดิฉันต้องตาย ถ้าไม่ใช่เพราะสีแดงที่ปลุกปั่นความเกลียดชังในหมู่พี่น้องประชาชนวันนั้น ลานอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ตรงนี้ก็คงไม่เต็มไปด้วยเลือด

การไต่ถามด้วยหัวใจที่อ่อนโยน

ดิฉันเริ่มเข้าใจ เห็นใจพี่น้องเสื้อแดง เขากับเราที่ไม่ต่างกัน ดิฉันเป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่ต้องการอะไรมากไปกว่ามีสามีผู้เป็นที่รักเป็นที่พึ่งเป็นหลักชัยในชีวิต คงไม่ต่างกับพี่น้องเสื้อแดงซึ่งชีวิตเขาก็คงไม่ต้องการอะไรมากกว่าชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นเป็นสุขอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาพ้นจากความยากจน มีเงินให้ลูกเรียนหนังสือ มีเงินที่จะกินข้าว มีเงินที่จะใช้ชีวิตอย่างเป็นสุขเหมือนเราทุกคน

คนไทยไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่านี้ เราแค่ต้องการชีวิตที่สงบสุขเหมือนเดิมคืนมา แต่พี่น้องเสื้อแดงที่บริสุทธิ์ ถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของคนที่ใช้ความบริสุทธิ์ของพี่น้องเสื้อแดง ซึ่งไม่น่าให้อภัยอย่างยิ่ง ดิฉันเริ่มเข้าใจเหตุผลของพี่น้องเสื้อแดง นับวันที่ล้มผัสเขามากขึ้น เขาไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่ายามเขาเดือดร้อน เขาต้องการข้าราชการที่จะเปิดใจรับฟังเขา ไม่ต้องเดินทางไกลมาถึงทำเนียบ ไม่ต้องมากินมานอนข้างถนน ดิฉันสะท้อนใจที่เห็นภาพพี่น้องนับครั้งไม่ถ้วนเดินทางมากินนอนหน้าทำเนียบรัฐบาล อาน้ำในคุลโคลงที่สกปรก

พี่น้องเสื้อแดงที่บริสุทธิ์ ถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง ของคนที่ใช้ความบริสุทธิ์ของพี่น้องเสื้อแดง ซึ่งไม่น่าให้อภัยอย่างยิ่ง ดิฉันเริ่มเข้าใจเหตุผลของพี่น้องเสื้อแดง ...เขาไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่ายามเขาเดือดร้อน เขาต้องการข้าราชการที่จะเปิดใจรับฟังเขา...

ทำไมเขาถึงต้องมาใช้ชีวิตแบบนี้ อยากให้เขาถูกใจสักนิดว่า สองปีที่ผ่านมาคือคำตอบที่เขาต้องการหรือไม่

รัฐบาลนี้โชคดี ได้โอกาสในการทำงานอย่างเต็มที่ ฝ่ายต่อต้านรัฐบาลเองก็ใช้ความอดทน ใช้ขันติ ไม่เคยก่อกบฏไปราวี่ หรือไปทำให้รัฐบาลทำงานไม่ได้ แต่ในที่สุดรัฐบาลฆ่าตัวตายเองด้วยการเสนอ “ร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม” ด้วยการลุแก่อำนาจ ใช้เผด็จการรัฐสภา จนพี่น้องประชาชนทนไม่ได้ และเหนือสิ่งใด ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นสีไหนก็ตาม ลองถูกคิดสักนิดว่า สองปีที่ผ่านมามีความสุขสบายมากขึ้นหรือไม่ หรือเรากล้าบอกยากจนไปกว่าเดิม ปัญหาต่างๆ ในช่วงสองปีที่ผ่านมา ต่อให้ไม่มีพี่น้องที่มาชุมนุม ในขณะที่ ถ้ามว่าประเทศไทยเดินไปอย่าง เป็นสุข สงบ สันติหรือไม่ เราต้องเจอกับปัญหา

**ประชาชนพร้อมเลือกตั้ง
เราเคารพในหลักการประชาธิปไตย
แต่เราไม่พร้อมจะให้คนโกงจัดการเลือกตั้ง**

อาชญากรรม ปัญหาข้าวยากหมากแพง ไม่เว้น
แต่ละวัน และนี่คือผลงานสองปีที่รัฐบาล
หยิบยื่นให้แก่ประชาชนผู้บริสุทธิ์อย่างนั้นหรือ

ดิฉันขอเป็นตัวแทนประชาชนส่วนหนึ่ง ที่จะ
ส่งเสียงถึงรัฐบาลนี้ตั้ง ๆ ว่าประชาชนพร้อม
เลือกตั้ง เราเคารพในหลักการประชาธิปไตย แต่
เราไม่พร้อมจะให้คนโกงจัดการเลือกตั้ง เรา
ต้องการเลือกตั้ง ที่ผลการเลือกตั้งจะนำความ
สงบสุขกลับมาสู่เรา ไม่ใช่กลับไปสู่วงจรชีวิตที่น่า
ความลำบากยากเข็ญมาให้เราอย่างที่เป็นมาอีก

เปิดใจถึงพี่น้องสื่อแดง

จากวันที่ดิฉันเคยเกลียดสีแดง และวันนี้ที่
เปิดใจยอมรับพี่น้องสีแดงทั้งที่เขาได้ทำลายทหาร
ที่บาดเจ็บและเสียชีวิต ถึงแม้วันนี้จะยังจับคนที่
ฆ่าสามิตฉันไม่ได้ ดิฉันต้องให้อภัย แล้วก็ยินดีที่
จะให้อภัย ถ้าการให้อภัยนั้นจะแลกมาซึ่งความ
เข้าใจในเจตนาดีของเราที่มีต่อพี่น้องสื่อแดง เรา
เป็นคนไทยด้วยกัน อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยแห่งนี้
นี้พรากชีวิตของพลเอกร่มเกล้า ฐุธรรม สามิต
ดิฉันไป แต่ดิฉันก็ยังมีความหวังว่า ณ ที่แห่งนี้จะ
นำมาซึ่งชัยชนะและความสุขสงบคืนสู่ประชาชน
ทุกคน ไม่ว่าจะป็นสีใดก็ตาม

**เราจะร่วมสู้ เพื่อให้ประเทศไทย
เป็นประเทศแรกในประวัติศาสตร์โลก
ที่ประชาชนสามารถปฏิวัติทวงคืนอำนาจ
จากรัฐบาลได้ อย่างสงบ สันติ
เราจะได้ชัยชนะโดยปราศจากความรุนแรง
เป็นชัยชนะที่น่าภาคภูมิใจร่วมกัน...**

ขอการะหัวใจพี่น้องทุกคน

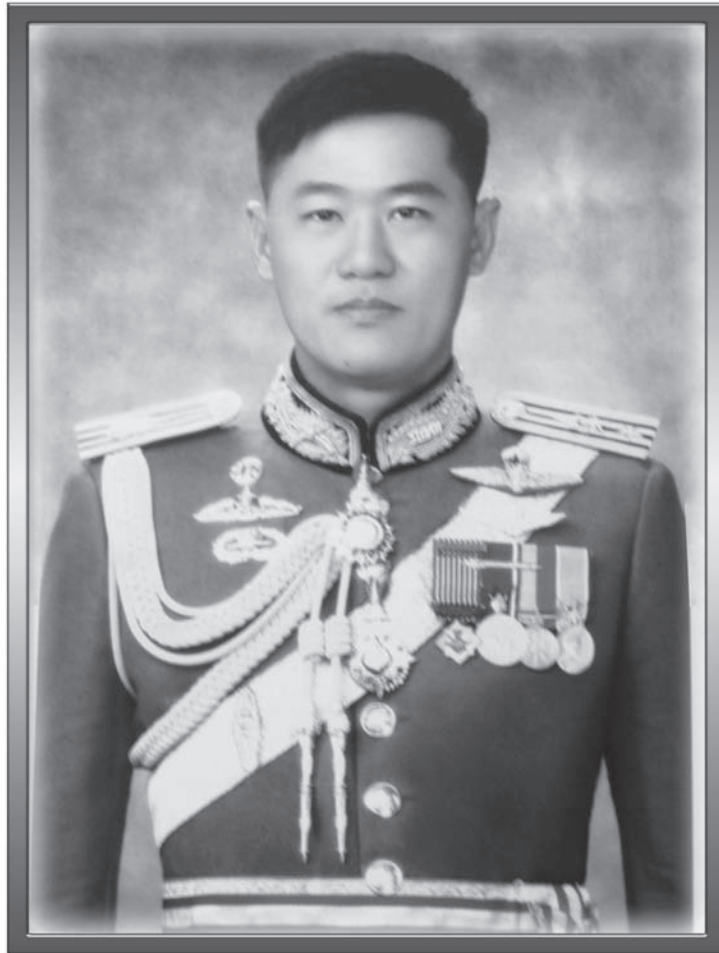
ดิฉันขอกราบขอบพระคุณพี่น้องทุกท่านจากใจ
ไม่ว่าอยู่ ณ ที่นี้หรือเวทีไหน ดิฉันอยากจะบอกว่า
ดิฉันต้องออกมายืนอยู่ตรงนี้เพราะโชคชะตาบังคับ
ผลักดันให้ต้องออกมายืนตรงนี้ แต่สำหรับทุกท่านที่
ยืนอยู่ตรงนี้ ท่านเลือกที่จะให้ผมโน้มน้ามนะ
ท่าน เลือกที่จะไม่ให้ธรรมชนะท่าน ท่านมีสิทธิ์
เลือกมากกว่าดิฉัน ในขณะที่ดิฉันไม่มีสิทธิ์เลือก
แต่ท่านเลือกได้อย่างสง่างาม เลือกที่จะไม่ให้
ธรรมะพ่ายแพ้ต่ออธรรม นี่คือนี่สิ่งที่ดิฉันขอการะ
หัวใจพี่น้องทุกคนในที่นี้

ดิฉันหวังว่าเราจะร่วมสู้ เพื่อให้ประเทศไทย
เป็นประเทศแรกในประวัติศาสตร์โลก ที่
ประชาชนสามารถปฏิวัติทวงคืนอำนาจจาก
รัฐบาลได้อย่างสงบ สันติ เราจะได้ชัยชนะ
ครั้งนี้ โดยปราศจากความรุนแรง เป็นชัยชนะ
ที่น่าภาคภูมิใจร่วมกันของเราชาวไทย ดิฉันรู้ว่า
พี่น้องเหนื่อย ต้องมานั่งตากแดดตากฝน นอน
กลางดิน กินกลางถนน ผ่านร้อนผ่านหนาวผ่านฝน
แต่อยากจะบอกว่า เราเดินมาไกล ชัยชนะ
อยู่แค่เอื้อม เราเดินมาไกลเกินกว่าที่จะหยุด เรา
เดินมาไกลเกินกว่าที่จะถอยหลังกลับ ไกลเกิน
กว่าที่จะตั้งต้นใหม่ ไม่ว่าจะการต่อสู้ด้วยอหิงสา
นี้จะต้องใช้เวลาช้านานแค่ไหน ดิฉันขอร่วมให้
กำลังใจ รวมต่อสู้กับพี่น้องทุกคน ณ ที่นี้ จนกว่า
จะถึงวันที่ฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนเป็นใหญ่
ในแผ่นดิน

*(หมายเหตุ พลเอกร่มเกล้าเคยวาดภาพตาบคู่ มอบเป็น
ของขวัญวันเกิดแก่ภรรยา เขียนใต้ภาพว่า “เมียเหมือน
ตาบคู่ใจ สุขสันต์วันเกิดปีที่ ๔๑ แต่เมียรัก”)*

พลเอกร่มเกล้า ชูธรรม

อยู่อย่างจงรัก ตายอย่างภักดี

เขาเป็นผู้เชื่อว่าความรักเป็นสิ่งสวยงาม “ถ้าโลกเราเต็มไปด้วยความรักคงจะดี..มอบความรักให้ผู้อื่น ก็เหมือนกับมอบให้ตัวเอง” ตลอดชีวิตของเขาจึงทำทุกอย่างด้วยความรักอันยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์ โดยไม่แบ่งแยกชนชั้น ศาสนา ฐานะ หรืออุดมการณ์ สิ่งเดียวที่เขาแบ่งแยกคือ ความชั่วกับความดี และหากในวันนี้เขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะทุ่มเทความรักของเขาเพื่อสร้างประโยชน์แก่ประเทศชาติ และประชาชนที่เขารักได้อีกมากนัก

(คัดลอกบางตอนจากหนังสือ “ในความรัก In the memory of love พลเอก ร่มเกล้า ชูธรรม”

ต้นกำเนิดแห่งร่มเกล้าที่เรารัก

วันเสาร์ที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ.๒๕๐๙ ครอบครัวคุณพ่อรพีพงษ์-คุณแม่วัชรวิ ฐธรรม ให้กำเนิดบุตรชายคนเล็กตั้งชื่อว่า “ร่มเกล้า” น้องก้อง ให้คล้องกับชื่อพี่สาว “รัตเกล้า” พี่ไก่ เขาพูดเสมอว่าเติบโตมีชีวิตที่ประสบความสำเร็จ มีสติปัญญาที่จะทำงานรับใช้แผ่นดินเฉกเช่นวันนี้ได้ ก็เพราะพ่อกับแม่ผู้ให้ชีวิต และเลี้ยงดูด้วยความรักจนมีความเต็ม ไม่ขาดไม่พรอง

แม่เลี้ยงลูกตามทฤษฎี คือ การเติมความรักให้เต็ม การสอนให้คิดเชิงบวก การสร้างค่านิยมรักศักดิ์ศรีในตน ถ้าอยากเลี้ยงลูกให้มีความเป็นผู้นำ ต้องเลี้ยงลูกแบบชนชั้นกลาง ซึ่งก็ประสบผลเพราะบุคลิกตัวตนของเขา มีภาวะผู้นำสูง

ความทรงจำวัยเด็ก

เขามักเล่าด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข ทุกวันอาทิตย์ ครอบครัวจะไปโบสถ์พร้อมกัน มีเคยขาดกลับจากโบสถ์ พ่อต้องแวะร้านหนังสือ ทำให้มีนิสัยรักการอ่านมาแต่เด็ก เขาติดการอ่านหนังสือมากที่สุด อ่านมากรู้มาก ทำให้มีมุมมอง แนวคิดที่ค่อนข้างแตกต่างจากคนอื่นโดยเฉพาะคนในวัยเดียวกัน ซึ่งเขาเองก็รู้ตัวว่าไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านเขาไม่ค่อยชอบสังคม ไม่ชอบเสียเวลาทำอะไรโดยไม่เกิดประโยชน์ ชอบอยู่คนเดียวอ่านหนังสือมากกว่าที่จะไปเข้าวงกินเหล้า

พ่อผู้ให้ชีวิตทหาร

แม่ลูกชายจะสอบเข้าบัญชีธรรมศาสตร์ และคณะวิศวะ มหาวิทยาลัยเกษตรได้พร้อมกัน แต่พ่อเห็นว่าลูกมีบุคลิกเป็นทหาร ชอบเล่นการต่อสู้มาแต่เด็ก ดวงเสาร์ ๕ เหมาะจะเป็นทหารมากกว่าเป็นพ่อค้า ที่สำคัญพ่อให้เหตุผลว่า ด้วยความเฉลียวฉลาดที่ฉายแววมาแต่เด็ก เขาอาจเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวย แต่เกรงจะไปสร้างความร่ำรวยให้กับตนเอง บนการเอารอดเอาเปรียบคนจนที่พ่อไม่ชอบ พ่อเล่าถึงเหตุการณ์ในวัยเด็กของเขา ตอนอยู่ชั้นประถม ๔ ได้เงินค่าขนมไปโรงเรียนเซนต์คาเบรียล แต่หิวไสยยอมอดข้าวเพื่อเอาเงินให้เพื่อนกู้ และคิดดอกเบี้ยยในอัตราแพงลิบ ยืม ๑ บาท วันรุ่งขึ้นจ่ายคืน ๒ บาท พอลูกกลับมาเล่าให้ฟัง โดนพอกับแม่ดูว่า ทำให้คนอื่นเดือดร้อนเช่นนั้นไม่ได้

แม่ไม่อยากให้ลูกเป็นทหาร

ด้วยสัญชาตญาณความเป็นห่วง ในวันสมัครสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร แม่ถึงกับไปต่างจังหวัด เพื่อไม่ต้องการรับรู้การสมัครสอบเข้าเป็นทหารของลูกชาย ในขณะที่พ่อพยายามผลักดันสนับสนุนทุกหนทาง แม้กระทั่งไปบนบานขอพระพุทธรูปเจ้าหลวงที่พระบรมรูปทรงม้า “หากลูกจะเป็นทหารที่ดี ช่วยประเทศชาติได้ ก็ขอให้ลูกเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ด้วยเทอญ”

พ่อภาคภูมิใจในชีวิตการรับราชการทหารของเขาตลอดมา แม้ไม่ได้เป็นพ่อค้าวานิชที่ร่ำรวยก็ตาม ช่างการเลื่อนยศ เลื่อนตำแหน่ง ความก้าวหน้าในชีวิตราชการ อันเกิดจากสติปัญญาและความสามารถของลูกชายก็เป็นข่าวดีที่ทำให้หัวใจพ่อแม่พองโตด้วยความชื่นใจยิ่งกว่าได้ทรัพย์สินมีค่าใด

เขาตัดสินใจไม่มีลูก

เขาให้เหตุผลว่า ทั้งเขาและภรรยาแต่งงานตอนอายุมากแล้ว ไม่มั่นใจว่าเราจะตายก่อนลูก

จะโตพอที่จะเอาตัวรอดในโลกใบนี้ได้โดยลำพัง หรือเปล่าอีกประการ การมีลูกทำให้เราต้องสะสมทรัพย์ จะไม่สามารถอุทิศตนทำงานให้แผ่นดินได้เต็มที่ เมื่อเหตุผลประกอบกัน เขาและภรรยา จึงได้ตัดสินใจว่า จะเอาเวลาที่เหลืออยู่มาทำงานรับใช้แผ่นดินให้เต็มที่ดีกว่า และจะอุทิศชีวิตบั้นปลายให้ศาสนา

คำอำลาจากพี่ไก่อึงน้องก้อง

แม่ไม่ยอมให้ก้อนฟุ่มเฟือยและเสียสตาจค์ซื้อ มาฝากแม่มากมาย เขาแก้ปัญหาด้วยการบอก ราคาแค่ครึ่งหนึ่ง แม่เลยเอาไปแจกคนอื่น และบอกให้ซื้อมาให้แม่เพิ่มอีก

ก้อนมีความตั้งใจเป็นทหาร และรักการเป็นทหารมาก ก้อนภูมิใจที่ได้ออกปฏิบัติงานแนวหน้า ก้อนไม่อดอดเมื่อได้รับมอบหมายให้ไปภาคใต้ หรือที่ใด ๆ ที่มีอันตราย แต่เขาจะเป็นห่วงว่าแม่ จะกังวลมากเท่านั้น ถ้ารู้ว่าจะลงได้ เขารีบไปวัด เพื่อขอพระมามอบให้ลูกน้อง-เป็นขวัญกำลังใจ

ก้อนมองโลกในแง่ดี คุยสนุกสนาน และเป็นห่วงคนอื่นเสมอ เขาชอบศึกษาเรียนรู้ และถ้าสนใจเรื่องอะไรเขาจะศึกษาอย่างละเอียด ความสนใจของเขามีหลากหลาย ไม่ว่าจะคอมพิวเตอร์ เครื่องเสียง ระบบไฟฟ้า ธรรมชาติ วิทยาศาสตร์และ ฟังเพลง

จากพี่ขย (ศรีศักดิ์ วิชญชาติ) ถึงน้องก้อง

ก้อนเคร่งเครียดเรื่องความซื่อสัตย์ในหน้าที่ การงานมาก เขาเล่าอย่างอึดอัด เวลามีคนมาให้ เขาทำหน้าที่นอกกลุ่มนอกทาง เขาพร้อมจะเสียมิตรที่ติดต่อกัน แต่จะไม่ยอมทรยศต่อหน้าที่ หรือ ความซื่อสัตย์เด็ดขาด เขาบอกว่า “หากวันใดที่ต้องถวายชีวิตต่อล้นเกล้าแล้ว ชีวิตนี้จะต้องไม่มีคำครหาให้เป็นมลทินแปดเปื้อนต่อใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท” เขาเตรียมพร้อมในเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา

“หากวันใดที่ต้องถวายชีวิตต่อล้นเกล้าแล้ว ชีวิตนี้จะต้องไม่มีคำครหา ให้เป็นมลทินแปดเปื้อนต่อใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท”

จากเพื่อนเซนต์ฯ พงศ์กิตต์ อรุณภักดีสกุล

ความรุนแรงจากการชุมนุมได้พรากเพื่อนไป ทั้ง ๆ ที่นายตั้งใจจะรักษาชาติเอาไว้ มันได้พรากนายไปพร้อม ๆ กับพรากความสงบสุขไปจากสังคมไทย ถ้าทุกคนไม่ช่วยกันแก้ไขหรือปล่อยไป เห็นว่าเป็นเรื่องไกลตัว ก็ไม่รู้ว่าวันข้างหน้าจะเป็นอย่างไรอนาคตของชาติไทยจะเดินไปทางไหน แต่เชื่อว่าความตายของนายได้ทำให้เราและอีกหลายคนได้คิด กลับให้สบายเกิดเพื่อน นายได้จุดประกายความคิดและสติให้กับสังคมแล้ว ที่เหลือปล่อยให้เป็นที่ของสังคม

เตรียมทหาร ๒๕-จป.๓๖

“..ลาแล้วจักรดาว..ด้วยเราถึงคราวจำลา..” บทเพลงเปิดงานเกียรติยศจักรดาวประจำปี ๒๕๕๔ ซึ่งพลเอกร่มเกล้า ฐวธรรม เป็นหนึ่งในศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหารที่ได้รับรางวัลจักรดาวสดุดี ในปีนี้ เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงแม้เขา จะไม่มีโอกาสได้ขึ้นมารับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ ด้วยตนเอง แต่บทเพลงนี้เป็นเสมือนคำอำลาจากเขา ในฐานะศิษย์เก่าคนหนึ่งที่ยอลาครู รุ่นพี่และรุ่นน้อง ขอลาจากกัน...ชั่วชีวิต

ทหารของพระเจ้า-ทหารเสือราชินี

ในปี ๒๕๓๒ ร้อยโทกรมเกล้า ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่นายทหารเสริมกำลังพิเศษ (ทหารเสือ) ประจำพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน มีหน้าที่ถวายงานและถวายอารักขารอบชั้นในแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ได้ตามเสด็จพระราชดำเนินไปในทุกภูมิภาค และต่อมาในช่วงปี ๒๕๓๖-๒๕๓๗ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้านายทหารเสริมกำลังพิเศษ (ทหารเสือ) ประจำพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน มีโอกาสได้ตามเสด็จพระราชดำเนิน เยือนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเมื่อปี ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นการเสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศครั้งสุดท้ายของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย เขาเล่าว่าได้ปฏิบัติหน้าที่อารักขาสองพระองค์ ณ ที่ประทับหอคำตลอดทั้งคืน

ในการทำงานภาวะปกติ เขาพยายามสนองพระราชดำริในทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นหลักเศรษฐกิจพอเพียง ที่นำมาประยุกต์ใช้ในกองพันเมื่อครั้งเป็นผู้บังคับกองพัน พระราโชบายงานพัฒนาภาคใต้ ซึ่งเขายึดถือเป็นหัวใจในการปฏิบัติภารกิจที่ภาคใต้จนประสบความสำเร็จในพื้นที่ การอนุรักษ์ป่าซึ่งเขาเพียรพยายามจะใช้แผนที่ภาพถ่ายดาวเทียมมาใช้ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ ตั้งแต่ครั้งทำงานกองกำลังบูรพา ฯลฯ

บุรพพยัคฆ์ : ทหารของประชาชน

แม้เขาจะมีจุดกำเนิดจากทหารเสือราชินี แต่ด้วยประสบการณ์โหดแล่นเป็นนักรบบูรพายาวนานติดต่อกันถึง ๑๒ ปี ทำให้ตัวตนความเป็น “บุรพพยัคฆ์” ผสมกับสายเลือด “ทหารเสือราชินี” เพิ่มเติกริความเข้มข้นของอุดมการณ์รักชาติรักสถาบัน จนเป็นที่รู้จักกิตติศัพท์กันดีในหลายวงการ โดยเฉพาะในวงการทหารเท่านั้น

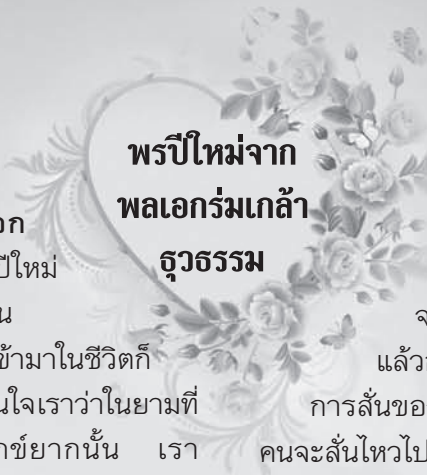
เขาเคยบอกว่า ทหารถูกฝึกให้คุ้นเคยกับความลำบาก กว่าที่จะเติบโตเป็นใหญ่ได้ ชีวิตผ่านความลำบาก เคยผ่านความเป็นความตายมาแล้ว จึงจะเข้าใจคุณค่าของการมีชีวิตของผู้อื่น และที่นี้เป็นอีกจุดเริ่มต้นที่ให้โอกาสเขาได้ทำงานที่เป็นประโยชน์กับประเทศชาติอย่างเต็มที่ สร้างชื่อเสียงและผลงานให้กับหน่วยงาน เขาเคยบอกว่าการทำงานชายแดนนั้น ทำให้ดูแลทุกข์สุขปกป้องผลประโยชน์ให้กับพี่น้องประชาชนโดยตรง จนสามารถบอกได้อย่างภาคภูมิใจว่า บุรพพยัคฆ์เป็นทหารของประชาชน

คำสอนจากพี่ปาถึงภรรยาอันเป็นที่รัก

“..จดหมายหรือข้อเขียนจากพี่ถึงเอ ไม่เคยมีใครได้เห็น เพราะเป็นสิ่งหวงแหนที่สุด แต่วันนี้เอคิดว่าข้อความที่พี่ฝากไว้ แม้พี่เกิดในครอบครัวคาทอลิก แต่มีความรู้ความสนใจในพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง คำสอนและแนวทางในการดำเนินชีวิตจากธรรมะที่พี่เคยบอกว่าการกลับมาให้แล้ว อาจมีใครที่อ่านแล้วได้ประโยชน์บ้าง ก็จะได้เกิดเป็นบุญกุศล และขออุทิศอาณิสงส์แห่งบุญกุศลนั้นให้กับพี่ เอรู้อว่าหากพี่ยังมีชีวิตอยู่ พี่ก็จะช่วยทุกคนที่ช่วยได้ มนุษย์ต้องแบ่งปันกัน ต้องช่วยเหลือกันในยามทุกข์ยาก

หวังว่าคำสอนของพี่จะช่วยใครก็ตามที่กำลังเผชิญทุกข์ ใครก็ตามที่กำลังท้อแท้ให้มีกำลังใจ และมีแรงบันดาลใจที่จะทำงานเพื่อประโยชน์แก่บ้านเมืองอันเป็นที่รักของเราต่อไป..”

(เพื่อน ๆ เรียกกรมเกล้าว่า “เปา” ซึ่งมาจาก “เปาบุ๋นจิ้น” ผู้ซื่อสัตย์ และเขาก็ดำรงตนเช่นนั้นตลอดชีวิต)

พรปีใหม่จาก พลเอกร่มเกล้า สุวรรณ

ขอมอบคำสอนของพลเอก
ร่มเกล้า สุวรรณ ให้เป็นพรปีใหม่
๒๕๕๗ นี้ แต่พี่น้องคนไทยทุกคน

ปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิตก็
เพื่อพิสูจน์คุณธรรม มโนธรรมในใจเราว่าในยามที่
ต้องการเผชิญปัญหาความทุกข์ยากนั้น เรา
ตัดสินใจที่จะฝ่าฟันไปด้วยธรรมะ หรือธรรม สิดำ
หรือสีขาว เลือกทางซ้ายหรือทางขวา และแม้ว่า
ผลของการตัดสินใจนั้นอาจนำมาซึ่งความทุกข์
ยากเจ็บปวด แต่เราต้องยึดมั่นยืนหยัดที่จะเลือก
ฝ่ายธรรมะ เลือกความถูกต้องดีงาม

ชีวิตคนเราเปรียบเหมือนกับการว่ายน้ำก็ได้
แต่เป็นการว่ายน้ำข้ามแม่น้ำ และทะเลแห่งทุกข์
จวบจนสิ้นชีวิต ก็ยังไม่สามารถข้ามพ้นได้ ความ
สุขที่คนเราเห็นว่าเป็นความสุขนั้น ความจริงแล้ว
ก็คือความทุกข์อย่างละเอียดนั่นเอง ชีวิตคน
ประสบทุกข์อย่างหยาบ ทุกข์อย่างกลาง และ
ทุกข์อย่างละเอียด ขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่อย่างนี้

ผู้ที่มีปัญญาจึงจะหันเข้าสู่ความสงบ ซึ่งจะ
เป็นได้ชั่วครั้งชั่วคราว และเป็นได้ตลอดไป
(อรหัตผล) ก็แล้วแต่ความพยายามรวมทั้งผล
กรรมในอดีต พระพุทธเจ้าทรงค้นพบทางนี้ก่อน
แล้วเขียนแผนที่ไว้ให้เราปฏิบัติตาม ถ้าคนเชื่อ
และเดินตามแผนที่ที่ท่านเขียนไว้ ก็จะเข้าสู่
บันปลาย คือความสงบที่จะเกิดขึ้น เป็นความ
สงบที่เกิดขึ้นในจิตใจ เกิดจากปัญญาซึ่งพิจารณา
เห็นโลกตามความเป็นจริงอย่างที่มันเป็น ไม่ได้
เห็นโลกตามกระแสแห่งกิเลสที่ห่อหุ้มอยู่

เมื่อมีความทุกข์ ความโกรธอารมณ์ใด ๆ ก็ตาม
พยายามให้มีสติกับตัว เปรียบเหมือนจิตเป็นใย

แมงมุม อารมณ์โกรธ อารมณ์ที่
ไม่ชอบเหมือนเหยื่อที่มากกระทบใย
ทำให้ใยสั่นไหว สติคือแมงมุมที่
จะรอดูเหยื่อที่มากกระทบ เมื่อดูรู้
แล้วก็กลับมาอยู่ที่เก่า ไม่สั่นไหวไปตาม
การสั่นของใยแมงมุม แต่โดยทั่วไป จิตของ
คนจะสั่นไหวไปตามอารมณ์นั้น คล้อยตามไปโดย
ขาดสติ ทำให้ตกอยู่ในห่วงทุกข์

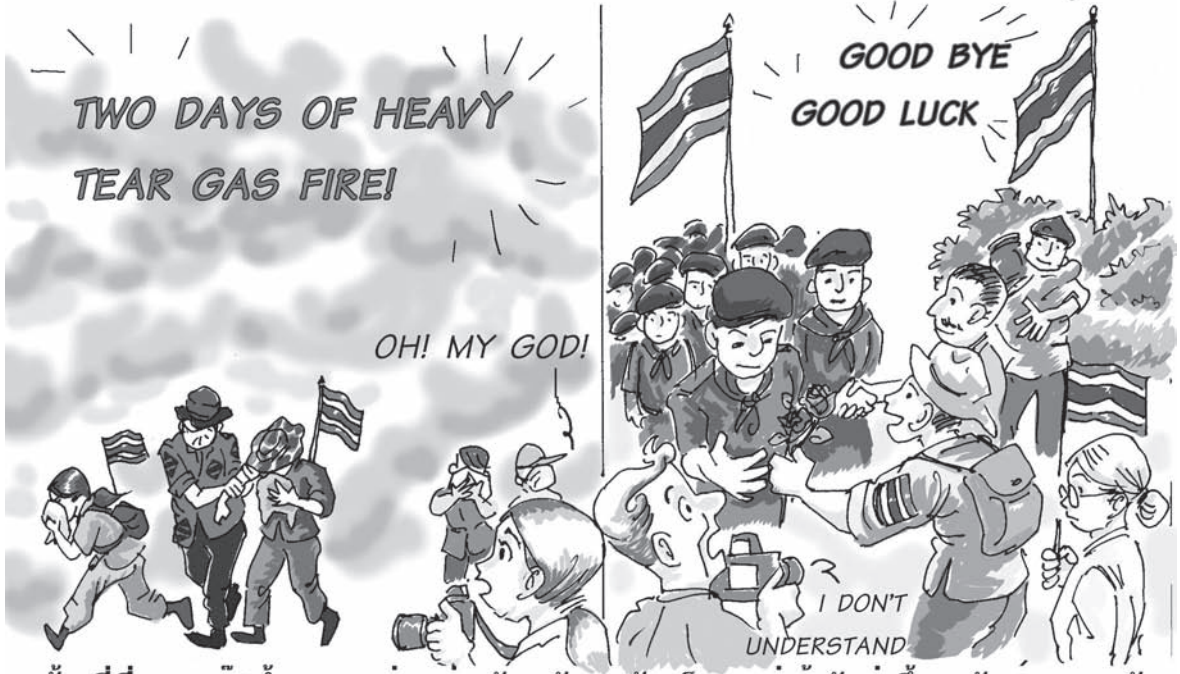
ไม่มีผู้ใดช่วยให้เราพ้นจากความทุกข์ได้ไม่ว่า
พระสงฆ์องค์ใดก็ตาม ผู้ที่จะช่วยได้คือปัญญา
ของเราเอง ปัญญาที่เห็นโลกตามความเป็นจริง
โดยมีสติควบคุมจิต ไม่หวั่นไหวไปตามกระแสแห่ง
อารมณ์รัก อารมณ์โกรธที่เกิดขึ้น ทำแต่เพียงเฝ้า
มองดูอย่างสงบ ดูตั้งแต่อารมณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น
จนกระทั่งอารมณ์นั้นดับไป และมีอารมณ์ตัวใหม่
มากกระทบอีก โดยไม่หวั่นไหวไปตามกระแสของ
อารมณ์นั้น

คนทุกคนเกิดมาโดยมีกรรมเป็นผู้ติดตามมา
ทั้งสิ้น เราลบกรรมไม่ได้ แต่เราประกอบกรรมดี
เพิ่มได้ และละเว้นกรรมชั่วทั้งปวงได้ เบื้องต้นของ
การกระทำนี้ คือ การถือศีล ๕ ให้ครบ จะทำให้เรา
ไม่เบียดเบียนผู้อื่น จิตใจและร่างกายที่บริสุทธิ์
สะอาดขึ้นเป็นเบื้องต้นของธรรมะระดับขรവാสา

ความทุกข์ที่เกิดไม่ต้องอดทน เพียงแต่
พิจารณาตามสภาพความเป็นจริงของมัน แยกจิต
กับสติให้ออก ไม่ปล่อยให้กระแสแห่งความทุกข์
ทำให้จิตใจของเราเศร้าหมอง ค่อย ๆ ชัดเกลาก
กิเลสที่เกิดขึ้นความอยากสารพัดก็ยากที่จะเกิดขึ้น
จิตใจจะค่อย ๆ สงบขึ้นเอง โดยพยายามให้จิตใจ
ควบคุมสติ รู้ตัวตลอดไม่ปล่อยไปตามกระแส
อารมณ์.

ประวัติพลเอก ร่มเกล้า สุวรรณ	หมายเลขประจำตัว	๑๒๗๓๓๑๒๐๓๖
กำเนิด	นักเรียนนายร้อย (เหล่าทหารราบ)	
วัน/เดือน/ปีเกิด	๒๓ เมษายน ๒๕๐๙	บรรจุเมื่อ ๒๕ มกราคม ๒๕๓๒
ประวัติการศึกษา		
-โรงเรียนเซนต์คาเบรียล	-โรงเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ ๒๕	
-โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่นที่ ๓๖	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วิศวกรรมศาสตร์ไฟฟ้า) พ.ศ. ๒๕๒๗	
-รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๖	
-ก่อนเสียชีวิต	กำลังศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
-เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓		

THAILAND ONLY! (มีที่ไทยแห่งเดียวเท่านั้นในโลก)

๑. ทั้งๆที่เพิ่งเอาแก๊สน้ำตาตามดลุ่มอย่างจัดหนัก ๒ วันเต็มๆ แต่เช้าวันรุ่งขึ้น กลับสวมกอดกัน มอบดอกไม้ให้กัน อย่างยินดีปรีดา

๒. มีมวลมหาประชาชนพากันออกมาไล่รัฐบาลอย่างยาวนานและมากที่สุดในโลก

ทนนๆตอง...กตัญญู ฐูหน้าที
เป็นเต็กดี มีจิ๋นย
ส้างไทย ใให้มันคง นะฮึะ

ไม่ติด ไม่ยึด นะคะแต่เงินกู๋ ๒ ล้านล้านยังไม่ได้ฮ่มหมีพินันกันเลยค๊ะ
นิรโทษกรรมสุดช้อย
ก็ยังไม่เวียบช้อย นะคะ

นี่คือประชาธิปไตยที่
ดิฉันขอตอง
ดิฉันขอปกป้อง
เขาไว้
ฮอกไม่ได้
ค๊ะ ๆ ๆ

๓. แทนที่นายกบฏเอ๋จะได้ละอายใจ กลับไชเลห์เอาการเลือกตั้งมาพอกตัว
เพื่อขอกกลับมาเป็นนายกฯที่มีผู้ขับไล่มากที่สุดในโลกต่อ

ยังถูกปล้นรทฯ แก๊งฮายัด
ก็อ็งฮอกมาสนับสนุนกันฮอนทั่วรทกัน!

๔. ลุงก้านันสุเทพนำสันตินแห่งชาติปฏิบัติกรได้อย่างสะเทือนเลือนลั่น สวยงาม
สันติ อหิงสา ได้อย่างเรียบร้อยที่สุดในโลก

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๔๑)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้องค์คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อาริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อาริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอาริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฏฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อาริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”**หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พ่าไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

ถ้าไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น “สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราย่างอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ทีนี้พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งมาทิวถี่ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“นามหรือนามธรรม”ที่ถูกรู้มีแต่“อาการ”เท่านั้น ไม่มีเส้นสีสันแสงเงาเป็นรูปโครงสร้างมีโคมร่าง ส่วน“รูป”มีความหมาย ๒ ประการสำคัญ

“รูป”ความหมายที่ ๑ คือ“รูปร่าง”ที่เป็น“สรีระ”(body) คือ “สิ่งที่ถูกรู้”ขั้น“กาย”(object=ภาววิสัย,วัตถุวิสัย=บุรุษที่สอง) อันเรียนรู้อันได้ทาง“วัตถุธรรม” และร่างกายมนุษย์ทาง“กายวิภาควิทยา”(anatomy)

ซึ่งในทางพุทธภวะนั้นยังไม่ใช่“ปรมาตถธรรม” ต้อง“รูป”ในความหมายที่ ๒ จึงจะเป็น“ปรมาตถธรรม”

และ“รูป”ในความหมายที่ ๒ ก็คือ “สิ่งที่ถูกรู้”ขั้น

กำไร-ขาดทุนของอารยชน

“นามกาย” (object=ทวารวีสัยที่ละเอียดข้ามพ้นลึกเกี่ยวพันเข้าไปถึงขั้นจิตวิสัย=บุรุษที่สอง)

หรือที่นักคิดทั้งหลาย นักวิชาการทั้งปวงเขาหมายถึง คือ “วัตถุของการพุ่งไปของเจตสำนึก” (intentional object) อันหมายถึงกระบวนการของจิตสำนึกโลกที่สำนึก (conscious) พุ่งไปสู่อะไรบางอย่างเรียก “การพุ่งไปของเจตสำนึก” (intentionality) นี้ว่า “นาม” คือ “มโนสัจเจตนา”

ตัวแท้ทางพุทธนั่นเอง นี่คือ บุรุษที่สอง ที่จะต้อง “ถูกรู้” ส่วนบุรุษที่หนึ่ง นั่นคือ ตัวผู้รู้ ซึ่งได้แก่ นามธรรม

ตั้งแต่ “สัญญา” เป็นต้น แล้วก็ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผละ” ซึ่งเจริญยิ่งขึ้นๆ สู “ญาณ” สู “วิชชา” สูงสุด

และบุรุษที่สอง นั่นคือคำว่า รูปกาย (องค์ประชุมที่ถูกรู้ อันยังเกี่ยวกับสิ่งสัมผัสภายนอก) ซึ่งหมายถึง ภาวะที่ “ถูกรู้”

ทั้งหลาย ที่ยังเรียกว่า “รูปกาย” ก็เพราะยังสัมผัสเกี่ยวข้องอยู่กับ “สิ่งที่เป็นภายนอก” ได้แก่ ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม (มหาภูตรูป) เป็นต้น แล้วเกิด “กิเลส” อยู่ เป็น “กามราคะ” อันเป็น “นามธรรม” (บุรุษที่สอง) ก็ต้องจัดการประหาร “ตัวตน

กิเลส=บุรุษที่สอง” (สักกาย, อัตตา, อาสวะ) นั้นๆ ไปตามลำดับ ซึ่ง “ตัวตน” หรือขั้นต้นนี้ “อัตตาของกิเลส” ตัวหยาบ

(วิติกมกกิเลส=อบายภูมิ) เริ่มตั้งแต่ “สักกาย” ซึ่งเป็น “อัตตา” ตัวต้นเสียก่อน จัดการกำจัดให้เป็น “สัมมาผล”

(โลดาบัตติผล) แล้วจึงจัดการกับตัวตน (อัตตา) ที่เหลือต่อไป คือ “กามราคะ” ที่เหลือทั้งหลาย (ปริยภูฐานกิเลส=กามภูมิ

ที่เหลือ) อันเป็น “อัตตา” ตัวต่อไปตามลำดับ จัดการกำจัดให้เป็น “สภิกขาคามีผล” สูงขึ้นๆ จนกระทั่ง “อัตตา” ตัวปลาย

ถึงท้ายสุดคือ “อาสวะ” ของ “กามราคะ” ได้แก่ “ภวราคะ” (รูปราคะ-อรุปราคะ) เข้าสู่ “อนาคามีภูมิ”

แล้วจึงจะเก็บละเอียดกิเลสชั้นปลายคือ “อาสวะ” ที่เหลือให้หมดสิ้นสนิททุก “อนุสัยกิเลส” สู “อรหัตตภูมิ”

“ตัวตนของกิเลส” จึงคือ “บุรุษที่สอง” ที่เราจะต้องกำจัด ที่นักวิชาการสากลท่านเรียกว่า “วัตถุของการพุ่งไปของเจตสำนึก” (intentional object)

และ “มโนสัจเจตนา” ที่เป็น “วิฆตัตถา” อันเป็น “ตัณหาอุตมการณ” ซึ่งก็คือ “กระบวนการของจิตสำนึกโลกที่สำนึก (conscious) พุ่งไปสู่อะไรบางอย่างเรียก

“การพุ่งไปของเจตสำนึก” (intentionality) เป็นเจตสำนึก

ของ “บุรุษที่หนึ่ง” เพื่อจะกำจัด “บุรุษที่สอง” (ตัวตนของกิเลส) เพื่อกำจัด “ตัวตนของกิเลส” นั้นให้ได้ผล

ซึ่งตามหลักกรรมของพุทธ “บุรุษที่สอง” นี้ต้อง “สัมผัสตัวตน (อัตตา) ของมัน” จริงๆ แล้ว “กำจัด” (ปะทาน) ให้ได้จริง

เมื่อได้ “ผล” ผลที่ได้จึงเป็น “บุรุษที่สาม” อันเป็นภาวะ (อะไรบางอย่าง) ที่มุ่งหมายของ “เจตสำนึก”

“ผลกรรม” ที่เรา (บุรุษที่หนึ่ง) จะได้นั้นคือ “บุรุษที่สาม” หรือได้แก่ “ผลสำเร็จของการกำจัดตัวตนกิเลส”

เมื่อหมดกิเลสรู้แจ้งตัวใน “กามภูมิ” ก็จึงจะจัดการประหารกิเลสใน “รูปภูมิ” และ “อรุภูมิ” ต่อไป จนกระทั่ง

หมดสิ้นเกลี้ยงครบบริบูรณ์ สิ้น “ภพ” จบ “ชาติ” สัมบูรณ์ และภาวะที่ “ถูกรู้” ทั้งหมดก็ยังเรียกว่า “นามกาย”

ต่อไปอีก กล่าวคือ เมื่อหลุดพ้นจาก “รูปกาย” ได้แก่ “สิ่งที่ เป็นภายนอก” เข้าไปมีความรู้สึก (เวทนา) อยู่กับภาวะภายใน

ซึ่ง “ภาวะรูป ๒” เช่น “ปสาทรูป ๕” คือ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย ที่ “สัมผัส” รูปหรือภาพ, เสียง, กลิ่น, รส (๔ ภาวะ) และ โผฏฐัพพะ (สัมผัส) อันเป็น “โคจรรูป ๕” (วิสัยรูป ๕)

ดังนั้น โผฏฐัพพะ ซึ่งมีมันก็คือผัสสะหรือสัมผัสแท้ๆ คือตัวทำหน้าที่ “สัมผัส” จึงเกิด “รูป, เสียง, กลิ่น, รส” ขึ้นได้

“โผฏฐัพพะ” ก็ต้องหักออกไปเสีย ๑ เหลือ “โคจรรูป ๔” เพราะ “โผฏฐัพพะ” ก็คือ “การสัมผัส” นั้นเอง เมื่อ

“สัมผัส” ก็เกิด “อายตนะ” เชื่อม “ปสาทรูปกับโคจรรูป” จึงเกิด “วิญญาณ” เมื่อหัก “โผฏฐัพพะ” ออก ๑ “ปสาทรูป

กับ โคจรรูป” รวมกันแล้วคงเหลือเป็น “อุปาทายรูป ๔” ส่วน “ปสาทรูป” ที่เหลืออันได้แก่ “โผฏฐัพพะ” นั้น

ก็คือ อวัยวะที่ทำให้เกิดอารมณ์ภายนอก ที่เป็นตัวทำหน้าที่ “สัมผัส” ระหว่าง “ปสาท” (อวัยวะที่ทำให้เกิดอารมณ์

กับ “โคจร” (ภาวะแสวงหาที่อาศัย) ซึ่งปสาทก็คือ “ดิน, ไฟ, ลม” ประดังกันเป็น “ตา, หู, จมูก, ลิ้น” ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ “สัมผัส” กับสิ่งภายนอก เมื่อโคจร คือ เทียบไป, ภาวะ

แสวงหาที่อาศัย ได้กระทบสัมผัสกับภาวะที่ถูกรู้เข้า จึงมี “วิญญาณ” (ธาตุรู้) เกิดขึ้น (เมื่อมีสัมผัสนั้น)

ศาสนาพุทธศึกษาความเป็น “วิญญาณ” อย่างนี้ ชนิดนี้ ไม่ใช่ไปหลงศึกษา “วิญญาณ” ที่เป็นภาวะล่องลอย (สัมภเวสี) อันเป็นภาวะนอกตัว เป็นภาวะที่ไม่รู้ว่าจะเกิดจาก

เหตุปัจจัย “สัมผัสกันเกิด”

ตัวมันเอง(โณฏฐัพพะ)มันไม่มี มันเป็นเพียงบทบาท หรือหน้าที่ขององค์ประชุมสิ่ง ๒ สิ่ง หรือภาวะ ๒ ภาวะ

“โคจรรูป ๔” เมื่อ(๑)“สัมผัส”กับรูป (๒)“สัมผัส”กับเสียง (๓)“สัมผัส”กับจุมก (๔)“สัมผัส”กับลีน ก็เกิด “รูปธรรม”(สิ่งที่ถูกรู้เกิดขึ้นในวิญญาณ)เป็น“โคจร(อารมณ์)รูป หรือวิสัย (ขอบเขตของการเสวยอารมณ์)รูป” อีก ๔ เท่านั้น

ดังนั้น หัก“ตัวเอง”คือ โณฏฐัพพะ (อารมณ์อัน...ซึ่ง ถูกต้องสิ่งที่เป็นภายนอก = สัมผัสภายนอก)ออกเสียก็เหลือ เพียง ๔ รูปเท่านั้น

ซึ่งก็คือ เมื่อตา“สัมผัส”กับรูป(สิ่งที่ถูกรู้) หู“สัมผัส”กับเสียง(สิ่งที่ถูกรู้) จมูก“สัมผัส”กับกลิ่น(สิ่งที่ถูกรู้) ลิ้น “สัมผัส”กับรส(สิ่งที่ถูกรู้) กาย(คือองค์ประชุม)ของภาวะที่ภายนอก“สัมผัส”ทั้งหลายเอง” กำลังทำหน้าที่

เพราะ“องค์ประชุม”ของ“การสัมผัส”มันจึงเกิด “วิสัยรูป ๔”นั้นขึ้นให้“วิญญาณ”เกิดมารับรู้

ทั้ง๔ภาวะนี้ถ้าไม่มี“นามธรรม”อันเป็นภาวะภายใน และเป็นภาวะที่สามารถ“รับรู้”ได้เรียกว่า“วิญญาณ”เกิดขึ้นมาทำงานใน“องค์ประชุม”(กาย)ในขณะที่“สัมผัส”นั้น ก็ไม่มีการรับรู้อะไรได้เลย

ต้องมี“วิญญาณ”ร่วมอยู่ใน“กาย”นั้น “รูปกาย”จึงจะเห็นได้รู้ได้ เป็น“รูป”ตาม“ร่าง”ของภาวะนั้นๆ

นี้เรียกว่า “รูปกาย”

ที่นี่ ที่เรียกว่า“นามกาย” ก็ต้องเรียกว่า“นามรูป” เพราะเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”(รูป) แต่ตอนนั้นไม่เกี่ยวกับ“สิ่งสัมผัส ภายนอกแล้ว” มีแต่“ภาวะในภายใน”เป็น“องค์ประชุม”(กาย)ของภาวะภายในที่เป็น“ภาวะถูกรู้”อยู่เท่านั้น

ภายนอกจึงขาดจาก“สัมผัสภายนอก”มาแล้ว เหลือแต่“นามธรรม”ภายในซึ่งเป็น“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้)ให้เราารู้ เรียกว่า“กาย”คือ เป็น“องค์ประชุมของสิ่งที่ถูกรู้”ตอนนี้เหลือเพียงแค่“นาม”จึงเรียกว่า“นามกาย”

และเมื่อมันเป็นภาวะที่“ถูกรู้”อยู่ในขณะนั้นจึงเรียกว่า“รูป” เมื่อ“สิ่งหรือภาวะที่ถูกรู้”นั้นแม้จะเหลือแต่“นาม”ไม่เกี่ยวกับ“ภาวะภายนอกแล้ว”ก็ยังเรียกว่า รูป ดังนั้น “นาม”ที่ถูกรู้นี้ เพราะมีเพียงแค่“นาม” แต่เป็นภาวะที่“ถูกรู้”จึงเรียกว่า“นามรูป”

“กาย”คือ “องค์ประชุมของภาวะที่ร่วมกันอยู่”

“รูป”คือ “ภาวะหรือสิ่งที่ถูกรู้อยู่นั้นๆ”

ผู้สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ภาวธรรมที่เป็น“รูปกาย-นามกายครบพร้อม”ได้ปานนี้ คือ **ปรมัตถธรรม** โดยมี“ญาณ”หรือ“ปัญญา”ขั้น **สัมผัสวิโมกข์ด้วย“กาย”** หมายความว่า มี“วิโมกข์”(วิโมกข์คือภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลส นั้นๆอยู่ให้ผู้ปฏิบัติรู้จริงเห็นแจ้งอยู่หลุดๆ)ซึ่งต้องมีทั้งการสัมผัส (ผัสสะ) และมีทั้งองค์ประชุมพร้อมของรูป(สิ่งที่ถูกรู้ อันมีได้ครบภาวะภายนอกครบภาวะภายในกับนาม(ตัวผู้รู้)ด้วย เห็นใหม่ว่า“กาย”มีใช้มีแต่เฉพาะสิ่งที่ เป็นภายนอก เท่านั้น คำว่า“กาย”ต้องมีส่วนของภายในคือ“นาม”ร่วมด้วยเสมอ ในความเป็นสัตว์ ซึ่งเป็นนัยสำคัญทีเดียว

“กาย”หรือคำว่า“องค์ประชุมของรูปนาม”ต้องมี“นาม”ร่วมอยู่ด้วยใน“กาย”นั้นทุก“กาย” จึงจะเป็นตัวชี้ชัด ว่าเป็น“กาย” ทั้ง“รูปกาย”และ“นามกาย”

ถ้ามีแต่“รูป” นั้น..ไม่เรียกว่า“กาย” รูปไม่มี“รู้” หากจะเรียกว่า“กาย”ต้องมี“นาม”เป็นหลักอยู่ด้วยเสมอจึงจะเรียกได้ว่า“กาย” ว่า“รูปกาย-นามกาย”

มีแต่“รูป”เรียกว่า“กาย”ไม่ได้ หากจะเรียกก็ต้องว่า“รูปรูป”ไม่ใช่“รูปกาย” ถ้า“นามนาม”ก็มีแต่“รู้-รู้” เช่น คำว่า“รูปกาย” ก็หมายถึงความมี“รูปธรรม”

อันมีภาวะของ“รูปภายนอก”(พหิตธา) คือ “ปสาทรูป ๕” ได้แก่ ตา,หู,จมูก,ลิ้น, การสัมผัส(โณฏฐัพพะ)ภายนอก จึงเกิด“องค์ประชุม(กาย) ๓”ขึ้น(กล่าวคือ ภาวะ ๓ ประชุมกันขึ้น เช่น ๑.หู“สัมผัส”๒.เสียง แล้วมี๓.วิญญาณเกิดขึ้น ฯลฯ) ซึ่ง“องค์ประชุม(กาย) ๓”นั้นคือ **ปสาทรูป ๔** (ตา, หู, จมูก, ลิ้น) เกี่ยวข้องกับกระทบ“สัมผัส”กับโคจรรูป ๔ (รูป, เสียง, กลิ่น, รส) “สัมผัส”กันแล้วเกิด“วิญญาณ ๔”ขึ้น เมื่อ

การประชุมกันของ“ปสาท”(อวัยวะที่ทำให้เกิดอารมณ์)นี้ ๑ - กับ“โคจร”(อารมณ์, ภาวะแสวงหาที่อาศัย)นี้ ๒ แล้วเกิด “วิญญาณ”เป็นธาตุรับรู้ขึ้นมาในใจนี้๓ เพราะโณฏฐัพพะ

“องค์ประชุม”เป็น ๓ นั้นขึ้น จึงเป็น โณฏฐัพพะ ๓ **ปสาทรูป ๔** นี้ต่างก็เกี่ยวข้องกับ“โณฏฐะ”(ซึ่งสัมผัส) กับ **โคจรรูป ๔** ก่อให้เกิด“วิญญาณ ๔” เรียกว่า “สัมผัส ๓”

“วิญญาณ”นี้แล ที่เป็น“นาม”ร่วมด้วยอยู่เสมอ จึงจะเรียกว่า“กาย” กายที่ว่าเป็นคือ“กาย”ของ“จิตนิยม”

[มีต่อฉบับหน้า]

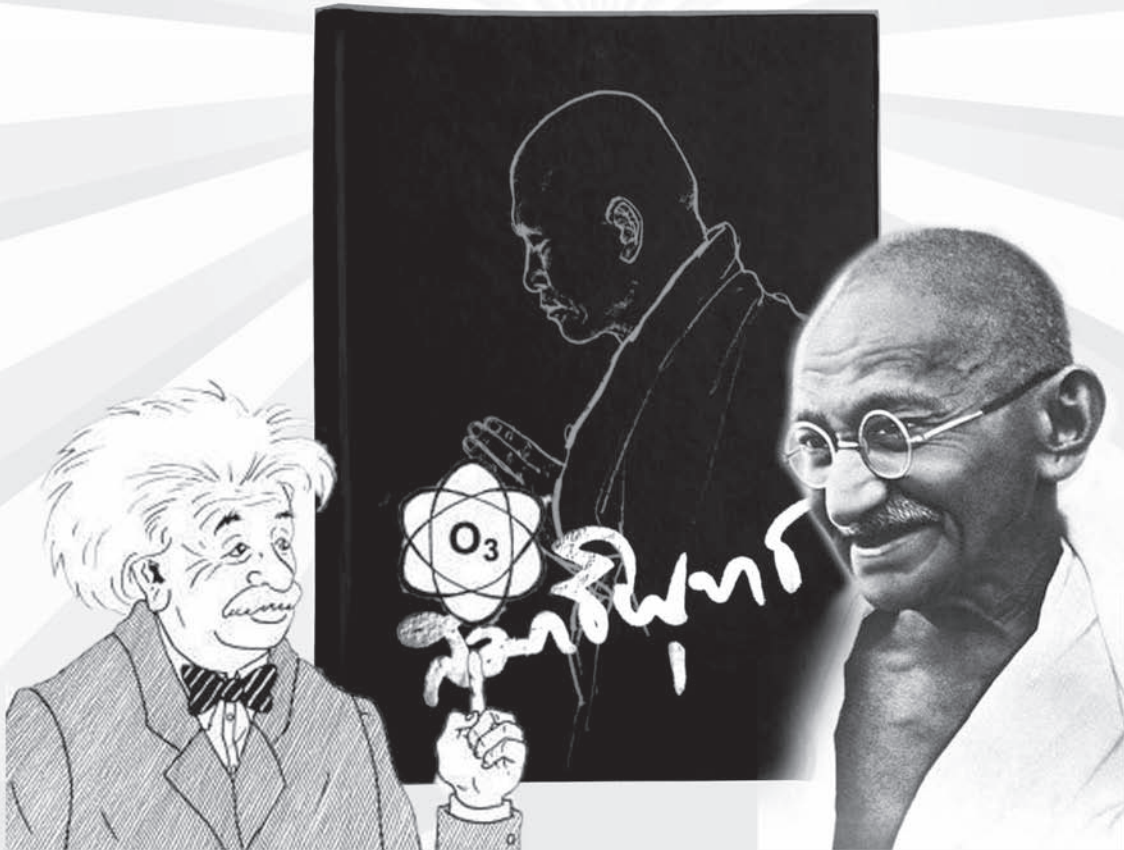

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๑

“เราไม่มีทางแก้ปัญหาได้หรอกถ้าหากเราใช้ความคิด(หรือปัญญา)แบบเดิมๆหรือแบบเดียวกันกับเมื่อตอนที่เราสร้างปัญหานั้นขึ้นมา”(อธิบายสั้นๆว่าไอ้ปัญหาเรื่องการเลือกตั้งนี้เกิดจากหมาหมู่โหดจะให้หมาหมู่นั้นมาช่วย(คิด) แก้มันไม่มีทางสำเร็จหรอก!)...ไอน์สไตน์

เมื่อประชาชนได้ครองอำนาจ การแทรกแซงเพื่อบั่นทอนอำนาจของประชาชนก็ลดลงเหลือน้อยที่สุด... เมื่อเป็นเช่นนั้น ระบบการปกครองจึงเป็นประชาธิปไตยสมชื่อ...คานธี

การรบเอาชนะกันด้วยเขี้ยวเล็บเร็วแรงอาวุธคือแบบสั้วเดรัจฉาน มันโบราณแล้ว ยุคนี้ต้องช่วยกัน คนล้มต้องช่วยกันพยุงขึ้นมา คนช่วยคนด้วยเมตตาต่างหากคือคนชนะ ยุคนี้ต้องชนะด้วยความถูกต้อง ชนะด้วยความธรรม ผู้ชนะนั้นเป็นเลิศ ยอด ...สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒๔

ต้องถือว่า “คิดคนละซั้ว” ฉบับนี้เป็นฉบับพิเศษเพราะได้จดหมายของอาจารย์ ปราโมทย์ นาครทรรพ ที่เขียนถึงไอน์สไตน์มาลงด้วย จึงได้ขอให้ท่านช่วยแปลวลีพิเศษของคานธี (Quotation) มาประกอบเพิ่มเติม และเพื่อให้ครบพร้อมเข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน จึงนำโอวาทของท่านสมณะโพธิรักษ์มาให้พิจารณาประกอบด้วย

ไอน์สไตน์มาช่วยเราแล้ว

๒๒ ธันวาคมนี้ไม่ต้องตกใจ ไอน์สไตน์มนุษย์ที่ฉลาดที่สุดในโลกออกมาช่วยปวงชนชาวไทยแล้ว ถ้าคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทหารอ่านสมการทฤษฎีสัมพัทธ์ของไอน์สไตน์คือ $E=Mc^2$ เข้าใจก็จะร้องอ้อทั้งนั้น ผมเขียนไว้หลายครั้งหลายตอนแล้ว ไปหาอ่านเอาเองนะครับ เมื่อเช้านี้ พลเอกสายหยุด เกิดผล โทรมมาแต่เช้ามีดบอกผมว่าจำได้ไหม วลีพิเศษของไอน์สไตน์ (quotation) ที่น่าจะนำมาชี้ให้คนไทยเห็น จะได้นำเอามาแก้ปัญหาโลกแตกที่จะทำให้ไทยฆ่ากันในสงครามกลางเมืองนองเลือดครั้งใหม่และครั้งใหญ่ที่สุดซึ่งกำลังจะมาถึงเร็ว ๆ นี้ เพราะคนไทยหลง (ไหล) รัฐธรรมนูญกับการเลือกตั้ง ผมฟังแล้วแสนประหลาดใจ เพราะท่านเป็นผู้เชื่อมั่นในการเลือกตั้งเหลือเกิน เคยบอกผมว่าเลือกบ่อย ๆ มันก็จะค่อย ๆ ดีขึ้นเอง

ในขณะที่อดีตกต.พลเอกจารุภัทร เรื่องสุวรรณบอกผมว่ายิ่งเลือกก็ยิ่งเลวลงตอนนี้ท่านก็เชื่อแล้ว ถ้าขึ้นเลือกไปชาติล่มจมแน่ สถาบันก็จะถึงกาลอวสานไปด้วย ส่วนวลีพิเศษของไอน์สไตน์(Quotation) ที่ใครจะนำมาฝากบรรดาแฟนทั้งหลายที่กำลังเสียด

กันว่าจะเลือกหรือจะเลื่อน หรือจะไม่เลือกแม่..งมันเลย เป็นวลีคติทางการเมืองที่ไอน์สไตน์ มีคำตอบให้ครับ

คำตอบที่ ๑ ตามคำของพลเอกสายหยุดไอน์สไตน์บอกวา

“We can’t solve problems by using the same kind of thinking we used when we created them.” แปลว่า **“เราไม่มีทางแก้ปัญหาได้หรอก ถ้าหากเราใช้ความคิด (หรือปัญญา) แบบเดิม ๆ หรือแบบเดียวกันกับเมื่อตอนที่เราสร้างปัญหานั้นขึ้นมา”**

อธิบายสั้น ๆ ว่า ไอ้ปัญหาเรื่องการเลือกตั้งนี้เกิดจากหมาหมูใด จะให้หมาหมูนั้นมาช่วย (คิด) แก้มันไม่มีทางสำเร็จหรอก

คำตอบที่ ๒ “Insanity is doing the same thing over and over again and expecting different result” แปลเป็นไทยสุภาพ ๆ ว่า **“shipหายเอ๋อมีงจะบ้าหรือ ทำอย่างเก่าอยู่ซ้ำแล้วซ้ำอีกยังจะฝันหาผลที่ต่างจากเดิมได้ยังไง!”** ช่วยกันคิดให้ดีนะครับ ว่าไอน์สไตน์พูดถูกไหม หรือว่าอัจฉริยะของไอน์สไตน์ถูกยิ่งลักษณ์-ทักษิณเหียนเสียแล้ว (ในสายตาเพื่อไทย)

ผมมีคำตอบที่ ๓ แถมให้ครับ จากไอน์สไตน์เหมือนกัน

“The minority, the ruling class at present, has the schools and press, usually the Church as well, under its thumb. This enables it to organize and sway the emotions of the masses, and make its tool of them.” [Albert Einstein, letter to Sigmund Freud, 30 July 1932]”

แปลเอาความว่า **“ก็ไอ้คนจำนวนน้อยแท้ ๆ ที่เรียกว่าชนชั้นปกครองนี่แหละ มันคุม(ซื้อ)โรงเรียนและสื่อ แถมยังควบคุมวัดและคณะสงฆ์อีก เอาไปคุมไว้ได้หัวแม่มือ(หรือกระโปรง)มันหมด มันจึงสามารถจัดการโน้มน้าวจิตใจของมวลชนรากหญ้า ทำให้เป็นเครื่องมือของมันได้หมด”**

ส่วนวลีพิเศษของคานธี (Quotation) ที่น่าจะเป็นข้อเตือนใจในสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ คือ...

อำนาจในการปกครองบ้านนี้เมืองนี้ต้องเป็นของปวงชนชาวไทย จึงจะเป็นประชาธิปไตย สมชื่อ...

เมื่อประชาชนได้ครองอำนาจ การแทรกแซงเพื่อบั่นทอนอำนาจของประชาชนก็ลดลงเหลือน้อยที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่ง ประเทศซึ่งบริหารราชการอย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพโดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐย่อมเป็นประชาธิปไตยแท้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ระบบการปกครองจึงเป็นประชาธิปไตยสมชื่อ

งานปฏิรูปจะต้องใช้ความอดทน อาจไม่่ง่ายดังใจคิด

กฎอันเป็นเครื่องชี้ทางให้นักปฏิรูปนั้นก็คือ มโนธรรมที่เขาต้องยึดมั่นจนถึงที่สุด ถ้าหากมติมหาชนยังไม่เกิดเพื่อแก้ไขหรือยกเลิกกฎหมายใด คนส่วนน้อยผู้กล้าหาญมีมโนธรรมก็ต้องยอมทุกขุทรมานต่อผู้ (ยูวอินเดียน ๗ ก.พ. ๒๔๗๒)

ความเร็วทำให้เลว... ข้อคิดสำหรับรถไฟความเร็วสูง

โลกเรดที่ขึ้นจริง ๆ หรือเมื่อเรามีเครื่องมือแห่งความเร็วเช่นรถไฟ เครื่องมือเช่นนี้ทำให้สังคมมนุษย์มีจิตใจสูงขึ้นจริงหรือ ที่แท้ผลสุดท้ายมันจะดึงให้ต่ำลง หรือมิใช่ มีอะไรที่จะระงับความทะยานอยากของมนุษย์ได้ ครั้งหนึ่งเราเคยพอใจกับการเดินทางเร็วขึ้นสองสามไมล์ต่อชั่วโมง ทุกวันนี้เราพยายามจะไปให้ได้หลายร้อยไมล์ต่อชั่วโมง ลักวันหนึ่งเราคงปรารถนาที่จะบินขึ้นไปสู่อวกาศ แล้วอะไรจะเกิดขึ้น นอกจากความวุ่นวายโกลาหล (ยูวอินเดียน ๒๑ ม.ค. ๒๖)

อะไร ๆ ก็เอาตามฝรั่ง ระวังจะก้าวตาม “ซาตาน” !

ข้าพเจ้าเชื่อแน่วางจิตวิญญาณของพระเจ้าและคริสต์ศาสนาไม่มีเหลืออยู่ในยุโรปอีกแล้ว ขณะนี้มันมีอยู่แต่จิตวิญญาณของซาตาน ความสำเร็จของซาตานจะยิ่งใหญ่ทุกครั้งที่มันพ่นพระนามของพระเจ้าออกมาจากปาก ทุกวันนี้ยุโรปเป็นคริสต์แต่ปาก แท้จริงเขาบูชาเงิน มิได้บูชาพระเจ้า

ส่วนข้อเตือนใจของสมณะโพธิรักษ์ที่มีต่อสถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้ คือ...

เพราะปล่อยปละละเลยจึงทำให้คนชั่วทำชั่วยิ่งขึ้น!

ความผิดไม่ใช่อยู่ที่ทักษิณคนเดียว แต่อยู่ที่คนไทยปล่อยปละละเลยให้ทักษิณหลงเหลือ ใช้ความรำรวยคุกคามกฎหมายบ้านเมือง ทำร้ายชาติไทยให้ตกทุกข์ได้ยาก การพากันเป็นไทยเฉยก็เป็นคนผิดด้วย เพราะปล่อยให้ทักษิณเป็นเสือติดปีก ใช้พลังฤทธิ์ตามที่เขาทำได้ จนเขาบอกว่าสะกดคำว่าแพ้ไม่เป็น คนไทยที่ปล่อยปละละเลยไปแล้ว ณ วินาทีนี้ ออกมาแก้ไขบาปเถอะ มาช่วยกันยับยั้งไม่ให้เกิดความเดือดร้อนมากกว่านี้ (๑๙ พ.ย. ๒๕๕๖ ณ เวทีผ่านฟ้า)

ทำไมทักษิณจึงน่าสงสาร???

อาตมาสงสารทักษิณ นี้ไม่ได้พูดเล่น เห็นเขาจะต้องเวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏ เขาจะไปอยู่ในนรกนานนัก ส่วนผู้ที่ร่วมไม้ร่วมมือกับทุจริตกรรมก็ยอมได้ส่วนเป็นทุจริตกรรมนั้นด้วยเป็นของธรรมดา ตามหลัก “กัมมัสสกตา” (กรรมเป็นของของตน) กรรมที่ตนทำแล้วจะไม่เอาก็ไม่ได้ ไปแบ่งให้คนนั้นคนนี้ก็ไม่ได้

กรรมที่เขาทำนี้ยาวนาน และหนักหนา ร้ายเลว น่าสงสารไหม พุดจริงๆ เพราะฉะนั้น อย่าไปถือโทษถือภัย เป็นแต่เพียงว่าเราต้องออกมาช่วยกัน ตั้งใจพยายามที่จะต้านไม่ให้เขา ทำบาปต่อ ด้วยวิธีการของพระพุทธเจ้า คือ สันติ อหิงสา เราไม่ได้มาทำร้ายใคร ไม่ได้มาก่อเรื่อง หาเรื่องอะไร เราจะมาปฏิบัติพฤติกรรมที่ดีที่งาม ที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคมที่ถูกต้อง (๑๐ พ.ย. ๒๕๕๖ ณ เวทีผ่านฟ้า)

โลกุตรธรรมคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือการคาดคิด...

ขอตอบคำถามที่ว่า หมดสิ้นแล้วหรือชาติไทย? พ่อท่านมีความหวังอะไรในใจ?...ก็ขอบอกด้วยความจริงใจ ในการทำงานมา ๔๐ กว่าปี เท่าที่อาตมามีภูมิวิัด อาตมายังเห็นโอกาสว่า พุทธธรรมหรือโลกุตรธรรมยังมีอยู่ เป็นสมบัติทางธรรมของคนไทย คือ เมืองไทยยังมีพระสยามเทวาริราช ยังมีคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ดูแลปกป้องประเทศชาติอยู่ เป็นพลังงานโอบอุ้มประเทศอยู่ เป็นคุณวิเศษทางนามธรรมที่แท้จริง

ไม่ใช่หลอก ๆ เป็นคุณธรรมสุดประหลาดมหัศจรรย์มีธรรมฤทธิ์ แต่ไม่เหมือนพวกหวังธรรมฤทธิ์โดยประมาท คือ พวกหวังโดยไม่ทำอะไร

แต่ของพระพุทธเจ้าเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แล้วเราต้องทำด้วย ทำให้เหนือกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วย เราต้องช่วยตัวเองก่อน แล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะช่วยเราทีหลัง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่มีตัวตน พระสยามเทวาธิราชมี แต่เราต้องทำหน้าทำตา แล้วท่านจะออกมาช่วยเรา ขอให้ประชาชนออกมาเถอะ อะไรก็จะออกมาช่วย แม้ศัตรูก็จะแปรพักตร์ออกมาช่วย (๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ที่สวนลุมฯ)

มหาอำนาจทางคุณธรรม ?!

สงคราม “คุณธรรม” ใครทำสำเร็จก่อนจะได้เป็นมหาอำนาจในโลก สงครามอย่างใช้อาวุธนั้นเก่าแล้ว คนมีปัญญารู้แล้วว่า การรบเอาชนะกันด้วยเขี้ยวเล็บ เรียวแรง อาวุธ คือ แบบสัตว์เดรัจฉาน มันโบราณแล้ว ยุคนี้ต้องช่วยกัน คนล้มต้องช่วยกันพยุงขึ้นมา คนช่วยคนด้วยเมตตาต่างหากคือคนชนะ ยุคนี้ต้องชนะด้วยความถูกต้อง ชนะด้วยคุณธรรม ผู้ชนะนั้นเป็นเลิศ ยอด ประเทศไหนทำสำเร็จ ประเทศนั้นเป็นมหาอำนาจ ไม่ใช่มหาอำนาจแบบแบ่งขั้วแตกเป็นตำรวจโลก แต่เป็นมหาอำนาจที่คนทั้งโลกกราบไหว้บูชาเคารพ เป็นผู้ชนะด้วยธรรมอาวุธ ไม่ต้องไปเป็นเจ้านาย แต่เขายกให้เราเองด้วยคุณความดี ไม่ต้องไปชนะด้วยเล่ห์เหลี่ยม ต้องสำเร็จด้วยการเปลี่ยนแปลงอย่างสงบเรียบร้อยงาม (๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ที่สวนลุมฯ)

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

มห้ศจรรยอาริยะปฏิวัติ ปาฎิหาริย์สันตือหิงสา

จากอาริยะขัดขืน ถึงอาริยะปฏิวัติ

๒๔ พฤศจิกายน วันมวลมหาประชาชน คนนับล้านรวมพลังนกหวีดที่ราชดำเนินเพื่อโค่นล้มระบอบทักษิณ ปรากฏการณ์นี้ตอกย้ำสำคัญด้วยมวลมหาชนล้มลามถึงห้าหลักล้านในวันที่ ๙ ธันวาคม และ ๒๒ ธันวาคม สำแดงพลังกันขนาดนี้ พอกันที่ยิ่งลักษณ์-ทักษิณ ปิดฉากโคตรโกง โกงทั้งโคตรไปเถอะ...ซิวซิว !

จู่ ๆ คนไทยเคยเป็นพวกไทยเฉยเมย เสร็จแล้ววันดีคืนดีพรีพรีบร่ำยำเท่ากันมามีดฟ้ามั่วดิน จนทั้งตะลึงเกินคาด ถือเป็นตำนานต้องกล่าวขวัญดังระเบิดก้องโลกต่อไป

ที่ว่า กว่าจะมาถึงขบวนการเสรีชนราชดำเนิน วันนี้ ต้นน้ำเริ่มจากปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล ที่สวนลุมพินี เป็นผู้จุดประกายจนก่อตัวเกิดขบวนการ

การพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทำการอาริยะขัดขืน ด้วยสันติ อหิงสา สามารถขับไล่ทักษิณด้วยมือตบเลื้อเหลือองกระเด็นออกนอกประเทศ

งานโค่นล้มระบอบทักษิณ โดยคณะพันธมิตรฯ พร้อมกองทัพธรรม ที่มีแนวร่วมสีฟ้าและหลากสี ก้าวหน้าชนะรายทางมาตลอด ทำสงครามยึดเยื้อทั้งรุกและพักรบเป็นระยะ ๆ

กระทั่งถึงคราวเผด็จศึกสงครามครั้งสุดท้ายที่กำลังซบเซียว โดยหัวเรือใหญ่กลายเป็นกำนันสุเทพ เทือกสุบรรณ นำทัพราชดำเนิน ผนึกกำลังทุกฝ่าย ไม่แบ่งสี นับเป็นการต่อยอดจากพันธมิตรฯ จนล้มฤทธิ์ผลยิ่งใหญ่ในเวลานี้ บนวิถีสันติ อหิงสาปราศจากอาวุธ นอกจากนกหวีดอันเดียว

สันติ อหิงสา ไม่ธรรมดา

การประท้วงโดยสงบ ปรากฏจากอาวุธ เป็นสิทธิ์พื้นฐานอันชอบธรรม นับวันยิ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นการต่อสู้วิธีเดียวของพลเมืองวิถีประชาธิปไตย พันธมิตร ฝ่ายต่อต้านเผด็จการทักษิณใช้สันติวิธีมีชัยอย่างน่าพอใจมาแล้ว ตรงข้ามกับพวกรักทักษิณ ยิ่งใช้ความรุนแรงมากเท่าไร ยิ่งล้มเหลวพ่ายแพ้ภัยตัวเอง

แม้ล่าสุด พวกเสื้อแดงชุมนุมที่สนามกีฬาหัวหมาก ก่อเหตุเผารถ ลอบยิงที่ม.รามคำแหง ทำให้ให้นักศึกษาต้องหนีตายจำละหวั่น จนตาย ๑ และทหารเข้าไปช่วยคุ้มครองนักศึกษาตาย ๑ ในจำนวนผู้ตายรวม ๕ คน หลังเหตุร้ายแรง เสื้อแดงต้องยุติชุมนุมเองทันที

นับวันเสื้อแดงจะต้องหนีหน้า ไม่กล้าใส่เสื้อแดงเบ่งคักดาดังเคย เลยมีแต่จะต้องฝอลง ด้วยแดงกลับใจเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

สวนกระแสกับการชุมนุมฝ่ายสันติ อหิงสา เดินขบวนผ่านย่านร้านถิ่นไหน ๆ สองข้างทางต่างยินดีให้อีวเอ็กเกริก อย่างการเดินขบวนชวนชุมนุมใหญ่ กำนันสุเทพนำผ่านสีลม เขาวราช ได้รับเงินบริจาคนับล้านด้วยซ้ำ ทั้งเชิญใช้บริการห้องน้ำของตนตามทางผ่านอีกต่างหาก

ฉะนั้น การประท้วงโดยสงบ สันติ ประชาชนมีสิทธิชอบธรรมเต็มที่ต่อรัฐบาลทรราช วิทยุชนฟังมีส่วนร่วม หนุนเนื่องตามควรแก่กรณี

ดังที่ปรากฏนัดหมายชุมนุมใหญ่ของ กปปส. ประสบผลสำเร็จเหลือล้น ทั้งคนจากหัวเมืองใกล้เคียง โดยเฉพาะคนเมืองกรุงเองตื่นตัว สะดวกร่วมวงไปกลับช่วงสั้น ๆ แค่วันหนึ่งเป็นต้น รวมทั้งจัดนัดชุมนุมกระจาย ณ จุดที่บริการขนส่งสาธารณะเอื้ออำนวยไปมา

งานสังสรรค์เพื่อนทุกทิศ

เรื่องของเรื่อง ยิ่งมวลมหาประชาชนหลังไหล

มารวมตัวจากทุกทิศ งานชุมนุมยังสงบเรียบร้อย ประหลาดเหลือเชื่อ ไม่เกิดเหตุวิวาทกันเองอะไรเลย แปลว่าต่างมาด้วยน้ำใจเสียสละ สำนึกดี มีปัญหาทั้งนั้น จึงปรากฏว่ามีการช่วยเหลือ ดูแลกัน แบ่งปันของกินของใช้ต่างพี่ต่างน้อง คนไทยใจดี สยามเมืองยิ้ม ไทยนี้สงบ เราพบบรรยากาศเหล่านี้ในที่ชุมนุม

สำหรับภัยรุนแรงจากเสื้อแดงหรือรัฐไม่ น่ากลัวอย่างเคย เพราะใช้แล้วไม่ได้ผล เลยต้องถอยไปตามระเบียบ เมื่อเชื่อว่ามาชุมนุมมีพวกมากขึ้นเรื่อย เสี่ยงภัยน้อยลง คนก็กล้ามา มากหน้าขึ้น

ด้วยเหตุนี้ มีผู้ชอบขู่ว่าฝ่ายสันติ อหิงสาว่า ระวังสงครามกลางเมือง เมื่อขัดแย้งกันหนัก ๆ ไม่ยอมหันหน้าเจรจา เดี่ยวจะเกิดเหตุรุนแรง เสียงคุกคามข่มขู่เหล่านี้มาจากพวกถ่อยเถื่อนมากกว่า ฝ่ายไหนล่ะที่ชอบฆ่า ปล้น เผาทำร้าย ทำลายต่าง ๆ อะไรจะเกิดก็เพราะพวกเขา เจ้าชาติชั่วเท่านั้นแหละ

สำหรับเสรีชนคนมือเปล่า จะไปสู้รบตบมือให้โง่งทำไม ตบมือข้างเดียวมันจะดังที่ไหนล่ะ... นี้ไม่ได้ชวนตบนะ เดี่ยวเข้าใจผิด ชินใครจะตบเมื่อไหร่ ต้องใช้ปัญญาหลบดินตบทุกทีให้ตีหนอย

ดังนั้น งานชุมนุมโดยสงบ สันติ คนดีเชิญตัวเองประชุม ร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์เพื่อนพ้องน้องพี่ทั้งสารทิศ พี่ง่าวเสวนา ชมเวทีแสดงฟรี แถมกินดื่มของฟรี ไม่มีเหงา สนุกมันกว่าไปเที่ยวงานวัดซะอีก

ข้อสำคัญ ปรากฏตัวแสดงตนที่ชุมนุม เท่ากับออกเสียงคะแนนสด ๆ หนึ่งคนหนึ่งเสียง เลือกข้างให้ประเทศเดินหน้าไปได้ แต่ไม่ใช่เลือกข้าง ๆ คู่ ๆ ประเทศไทยไม่รู้เขมร ญวน กวน ๆ เหมือนทหารใหญ่เข้าข้างอโง

ในการประชุมพร้อมหน้าพร้อมตา มาตามนัด ด้วยตัวจริง เสียงจริง ล้มผีเสื้อทุกชีวิตด้วยจิตวิญญาณสด ๆ ถึงสามะคัญ เหนือชั้นกว่า ฝ้าหน้าจอสื่อเสียมเล็ก ๆ ไม่รู้ก็ร้อยพันเท่า !

ทำล้านแล้วจ้า ยังไงต่อ...

มันน่าเห็นใจเหลือเกิน คนไทยยุคนี้ต้องมาไล่ตะเพิดรัฐบาลปูเน่า เจ้างานได้เหลือกำลัง ทั้งอิโง่แถมอีต๋านดักดาน ไม่มีใครหน้าหนาเท่า

การที่นางยังลักษณะไม่ยอมลงจากเก้าอี้รักษาการ เป็นใบเสร็จชี้ชัดสันดานนักโกงเมืองมืออย่างที่โหน สะเออะขึ้นมาเป็นผู้นำ ทำอะไรไม่เป็นชกอย่าง นอกจากเป็นหุ่นให้ทักษิณชกโยหนักแผ่นดิน ทำระย้าสารพัด

แม้มวลมหาประชาชนออกมาขับไล่ยิ่งลักษณ์นับล้าน ตั้งห้าหกล้าน ด้านนางยังลักษณะไม่โล้ใจคงเหนียวเปล่า ที่จะให้นายก รมต.รักษาการลาออก แต่เป้าหมายที่หวังได้ คือ ข้าราชการควรเป็นตัวแปร เมื่อพวกเขาไม่เป็นมือไม้รับใช้รัฐบาลที่ขาดความชอบธรรม เป็นโมฆะเพราะทำตัวนอกกฎหมาย ไม่ยอมรับอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ

หากข้าราชการพลเรือนและทหารเลิกเป็นซี่ขาทักษิณเมื่อใด นางยังลักษณะย่อมหมดสภาพทันที

ฉะนั้น สถานการณ์ปฏิวัติประชาชนที่ กปปส. ดำเนินเบ็ดเสร็จไปแล้ว จนเกิดมวลมหาประชาชนหลายล้านมโหฬาร ไม่เคยปรากฏมาก่อนแม้ในประเทศไหน ๆ แสดงว่า กปปส.เป็นตัวแทนโดยชอบธรรมของปวงชนชาวไทยเจ้าของอธิปไตยประเทศนี้เพียงคนเดียว แม้จะมีบางส่วนค้านแย้ง กปปส. ก็เป็นชนส่วนน้อยนิด ต้องยอมถอยหลีกทางเสียดี ๆ

ถึงจะมีเสียงตะแบงว่า มติมวลมหาประชาชนบนถนนราชดำเนินยังไม่ใช่อันทานุมติของคนทั้ง๖๕ ล้าน หรือคนออกมาไล่ห้าล้านยังน้อยกว่าเสียงเลือกตั้งเพื่อไทย ๑๕ ล้าน เป็นต้น

แท้จริงเสียงเลือกไล่ไม่จำเป็นต้องมากกว่าเสียงเลือกตั้งเลย ถึงจะไล่ออกได้ นั่นมันเป็นตรรกะของศรีธนญชินมากกว่า ที่ชอบหาเรื่องเถียงไม่ตกปาก

ด้วยเหตุนี้หากหมู่คณะใดต่อต้าน กปปส.

อย่างเช่นพวกแดงก็สามารถชุมนุมแสดงตัวให้ปรากฏ เมื่อพวกหนูนรัฐบาลมีจีบจี้อย เทียบไม่ติดกับมวลมหาประชาชน แปลว่า กปปส.เป็นตัวแทนเจ้าของอธิปไตยปวงชนโดยเสียงข้างมากไม่ต้องสงสัย

ฐานะ กปปส.จากนี้ไป พันธกิจในการยึดคืนอำนาจรัฐบาลให้เสร็จสมบูรณ์ จึงอยู่ที่ กปปส.จะต้องเดินหน้ากระชับพื้นที่ เฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการทุกภาคส่วน ภาคราชการโดยยังไม่ยอมรับมติมวลมหาประชาชนโดยคณะปฏิวัติ ยังเป็นซี่ขากระบอบทักษิณ เท่ากับเป็นขบถแผ่นดิน กปปส.ยังคงต้องกดดันพวกแข็งข้อโดยสันติวิธีให้เรียบร้อย ลงตัว สืบไปไม่ชักช้า

อย่างไรก็ดี เมื่อ กปปส.คณะปฏิวัติประชาชนต้องทำสงครามตะเพิดรัฐบาลอีโง่ยกกำลังด้านหรืออีต๋านยกกำลังโง่ จนเกิดฉายาใหม่ให้ว่าโด้ง่าน หรืองานโด้ประมาณนั้น

ศึกนี้ถึงจะยืดเยื้อ ล้นยาวเท่าไร ไม่มีเสียเปล่า ยิ่งนานวันความจริงยิ่งชัดทวีคูณ มันไม่ใช่แค่งานต่อสู้ของคณะปฏิวัติกับกระบอบทักษิณเท่านั้น แต่เป็นทางเลือกระหว่างความดีกับความชั่ว ผิดกับถูก หรือธรรมะกับอธรรม

ดังนั้น ไม่น่าสงสัยในชัยชนะที่จักบังเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ เช่นเดียวกับชัยชนะอันปรากฏประจักษ์ลึทธิตามรายทางตลอดมานั้นแล

ทางออก ทางรอดประเทศไทย

ณ เวลานี้ ช่วงที่งานปฏิวัติประชาชนยังไม่เสร็จเด็ดขาด เพราะ กปปส.ยังไม่อาจยึดอำนาจรัฐเหมือนกับทหารปฏิวัติที่ใช้กำลังอาวุธ ซึ่งสังคมยอมรับได้ไม่กล้าหือ แต่ที่มวลมหาประชาชนปฏิวัติคว่ำรัฐบาลบ้าง พวกคือด้านหยิบมือกลับแข็งข้อ ยักทำ กูไม่ยอมออก เลยต้องยื้อกันอีกสักพัก

เมื่อรัฐบาลรักษาการยังต่อต้าน กลายเป็นศัตรูคู่กรณีขัดแย้งกับมวลมหาประชาชน โดย-

เฉพาะ กปปส.จึงเกิดประเด็น เช่น เรื่องปฏิรูปประเทศไทย หลายภาคส่วนช่วยกันคิดยกใหญ่

สุดท้าย ไม่วายบอกให้หันหน้าเจรจา กัน ให้พบกันครึ่งทางบ้าง ถอยคนละก้าวบ้าง ซึ่งล้วนไม่ทำให้ประเทศก้าวพ้นจากปลักตมดักดานไปได้ กลายเป็นปฏิวัติประชาชนกลับเสียของ

ทางที่ดี สังคมไม่ว่าภาคธุรกิจหรือราชการ จำต้องเลือกข้างใดข้างหนึ่งให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ข้อเท็จจริงรัฐบาลชี้เข้าทักษิณ โคตรโกงล้างผลาญยังงี้รู้อยู่แกล้ง โฉนไม่กล้าสลัดทิ้งไปก่อน

กปปส. แม้จะหน้าใหม่ แต่ได้คะแนนมวลมหาประชาชนเสียงสด ๆ ไม่น้อยกว่าห้าล้านก็ น่าจะชนะ ควรไว้วางใจทั้งโดยคุณภาพและปริมาณเสียงประชาธิปไตยข้างมาก มันยากตรงไหนนักหนา ถ้าจะตัดสิน

หรือประเด็นทำไมต้องปฏิรูปก่อนเลือกตั้ง มันไม่น่าถามหรือถกเถียงเลย ในเมื่อเลือกตั้งอย่างเก่า ๆ มันก็ซื้อเสียง ได้โจรเดรัจฉานเข้าสภาอีกรอบเดิม

และปัญหาเฉพาะหน้าด่วนจี๋ ก่อนเรื่องปฏิรูป คือ มันต้องโค่นล้มระบอบทักษิณให้สิ้นซาก ต้องล้มรัฐบาลนางมารให้หมดฤทธิ์ ค่อยมีสิทธิ์จัดระเบียบประเทศไทยใหม่ตั้งใจฝัน

รวมความ ต้นตอวิกฤติประเทศไทย เกิดจากต้นน้ำสำคัญคือนักการเมืองทำพิษ ตัวนักการเมืองน้ำเน่าตลอด ๘๑ ปี นั้นแหละต้องถูกจัดแถวใหม่ ตัวคนมันเน่าเป็นพิษ จัดระบบให้วิเศษยังงี้ มันก็เหลวทุกที

เช่น ส.ส.อิสระไม่ต้องสังกัดพรรค มันก็ขายตัวได้ ให้เข้าพรรคนายทุนพรรคก็ซื้อตัวหมดจนผูกขาดรัฐสภา

หรือนายกต้องมาจาก ส.ส.แล้วยังงี้ ได้นายกหญิงคนแรก ห้าล้านเสียงต่ำหัวเมือง... อีเอ๋อไม่รู้ร้อนรู้หนาว

เวรกรรม สารเลวครองเมืองพรรคนี้ ต้องหวัดใส่หน้าอีไต้ง่านถึงไหนหนอ พี่น้อง !

การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง เหมือนพูด

ไม่ผิด แต่ปล่อยโจรการเมืองพวกมากแก็ไปเถอะโอหรือพี ? ฐานะพลเมืองไม่เอาเรื่องนักการเมืองชาติชั่ว มันนำใส่หัวมูตรูปรูปลาไป...

อย่าลืม วิกฤติการเมืองเกิดจากคน ตัวนักการเมืองเลวชาติต้องกวาดออกก่อน ครั้นจะเลือกที่รักมักที่ชัง มีหวังโดนอัดว่าเผด็จการ จะให้สวยมันต้องเว้นวรรคนักเลือกตั้งทุกพรรคไว้สักสมัย ปฏิรูปการเมืองสะอาดเด็ดขาดปานนี้ สภาปฏิรูปยี่ห้อไหนจะมีน้ำหน้ากล้าทำ ขอถามหน่อยเหอะ

เพราะฉะนั้น มันต้องตั้งสภาประชาชนคนกลาง นักการเมืองทุกพรรคอย่าแสดน พวกแกทำแยมมา ๘๑ ปี พอกันได้แล้ว

อย่างไรก็ดี ณ ลมหายใจเฮือกนี้ ประเทศไทยอยู่บนทางสองแพร่ง รัฐบาลปูเน่ารักษาการจะถูกลูกตั้งเลือกตั้งที่เชื่อมั่นว่า ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ จะถูกลูกชินวัตรเอาอยู่แน่ ๆ

แต่มวลมหาประชาชนทั่วประเทศต้องการปฏิรูปการเมืองก่อนเลือกตั้ง ทั้งอัปเปหินางปูเน่าไปพัน ๆ

สองฝ่ายกำลังจัดข้อกันอยู่ กกต.คนอิสระจัดเลือกตั้งจะฟังข้างไหนมากกว่า พอมีหัวคิดออกบ้างไหมว่า กปปส.ถือครองเสียงข้างมาก ขณะที่นายกรักษาการเป็นโมฆบุรุษ ไม่อยู่ในบังคับศาล รธน. แล้ว กกต.จะกอดคอกันตายกับกบฏศาล รธน. ตามพวกปูเน่าด้วยหรือเปล่า...

สถานการณ์พลพรรคข้าราชการประจำยุ่งกล้วย ๆ กล้วย ๆ เก้ ๆ กัง ๆ เปิดช่องให้กบฏโมฆบุรุษปูเน่าร่อนเรพเนจร เป็นจระเข้ขวางคลอง ย่อมเป็นเหตุบีบคั้นกำนันสุเทพ ตัวแทนคณะปฏิรูปประชาชน กปปส. จำเป็นต้องยกระดับยึดคืนอธิปไตยของปวงชนชาวไทย อันบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ โดยลายลักษณ์อักษรเป็นสำคัญ ให้เป็นปรากฏการณ์จริงของมวลมหาประชาชนเต็ม ๆ แท้ ๆ เสียที หนนี้โอกาสเดียวนี้แหละ มิฉะนั้นพลาดท่าเสียของประเทศไทย ตายกับตาย !!

☐

๘ ตื่อด้าน ว่ายาก สอนยาก
ให้พราก ให้ตัด เตือนไว้
ไม่พิน ไม่ทน ช่มใจ
จึงได้ ฉิบหาย ตายโหง.

ตื่อด้านตายโหง

(เวฬุกชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวัน มหาวิหาร ได้ตรัสถามภิกษุผู้ว่ายากสอนยากรูปหนึ่ง “ดูก่อนภิกษุได้ยินมาว่า เธอเป็นผู้ว่ายากสอนยากจริงหรือไม่”

“จริง พระเจ้าข้า”

ทรงสดับอย่างนั้น จึงตรัสเตือนสั่งสอน

“เธอเป็นผู้ว่ายากสอนยาก มิใช่แต่ในบัดนี้ เท่านั้น แม้ในกาลก่อน เธอก็ว่ายากสอนยาก เหมือนกัน ก็เพราะเป็นคนว่ายากสอนยากนั้นแหละ จึงตื่อด้านไม่กระทำตามถ้อยคำของบัณฑิต (คนดีมีคุณธรรม) จนต้องฉิบหายถึงตายทีเดียว”

แล้วทรงเล่าเรื่องราววนั้น

ในอดีตกาล มีชายหนุ่มคนหนึ่งเกิดอยู่ในตระกูลเศรษฐีที่มั่งคั่งร่ำรวย ในแคว้นกาลิ

เขาผ่านชีวิตที่สุขสบายมาตลอด บรรารณา
สิ่งใดก็ได้สิ่งนั้น ไม่เคยขาดแคลนอะไรเลยในชีวิต
จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง **บุญบารมีที่ได้สั่งสมมาก็**
ปรากฏ ทำให้เขาเล็งเห็นโทษในกามคุณ
(ความใคร่อยากในรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสที่
น่าพอใจ) แล้วเห็นผลบุญผลประโยชน์ของการ
ออกบวช จึงละทิ้งกามทั้งหลาย ออกบวชเป็น
ฤๅษี(นักบวชผู้แสวงธรรม) ไปบำเพ็ญพรตอยู่ที่
ป่าทิมพานต์(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)
กระทั่งได้อภิญญา(ความรู้อันวิเศษยิ่ง) และสมาบัติ
(สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง) มีความ
สุขอันเกิดจากฌาน(เผากิเลสจนจิตสงบแน่วแน่)อยู่

กาลต่อมา เหล่าผู้ศรัทธาเลื่อมใสพากันมา
สมัครเป็นลูกศิษย์ **พระฤๅษี**จึงมีบริวารแวดล้อม
ถึง ๕๐๐ กลายเป็นคาสตา(อาจารย์ผู้อบรมสั่งสอน)
ของหมู่กลุ่มนั้น

วันหนึ่ง มี**ลูกอสรพิษตัวหนึ่ง**เที่ยวเลื้อยไป
ตามหาแม่ของมัน ได้เลื้อยเข้าไปในอาศรม(ที่อยู่)
ของ**ลูกศิษย์ผู้หนึ่ง** ลูกศิษย์ผู้นั้นเห็นลูกอสรพิษ
แล้ว ดูน่ารักน่าเอ็นดู บังเกิดความรักลูกอสรพิษ
ยิ่งนัก จึงจับมาเลี้ยงไว้เหมือนเป็นลูกของตน
โดยให้นอนอยู่ในกระบอกลังไม้ไผ่ปล้องหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้เหล่าลูกศิษย์พากันเรียกลูก
อสรพิษนั้นว่า **เวพุกะ**(ไม้ไผ่) แล้วเรียกลูกศิษย์
ผู้นั้นว่า **เวพุกบิดา**(พ่อของเวพุกะ)

ครั้นพระฤๅษีได้รู้เรื่องราวนี้แล้ว ก็เรียกตัว
ลูกศิษย์นั้นมาหา ถามว่า

“ท่านเลี้ยงลูกอสรพิษไว้ตัวหนึ่งจริงหรือ”

“จริง ท่านอาจารย์”

ได้ยินอย่างนั้น พระฤๅษีจึงตักเตือนสั่งสอน

“ขึ้นชื่อว่า **อสรพิษ** ย่อมวางใจไม่ได้แน่ ท่าน
อย่าเลี้ยงเอาไว้อย่างไรเลย”

“ข้าแต่อาจารย์ ลูกอสรพิษตัวนี้น่ารักน่า
เอ็นดู เหมือนกับเป็นลูกของผมเอง มันน่าสงสาร
นัก ผมไม่อาจพรากมันได้”

“ถ้ายังเลี้ยงดูมันไว้ ท่านจะต้องถึงตาย
เพราะการอยู่ใกล้ชิดมันเป็นแน่แท้”

แม้พระฤๅษีจะย้ำเตือน พร่ำสอนอยู่ แต่
ลูกศิษย์ผู้นั้นก็ไม่เชื่อฟังคำของอาจารย์ ยังคงดื้อ
ด้านไม่ยอมปล่อยลูกอสรพิษไป

มีอยู่วันหนึ่ง ลูกศิษย์ผู้นั้นร่วมกับเพื่อนพากัน
ไปหาผลไม้ในป่า เดินทางไกลจากที่พัก ใช้เวลาถึง
๓ วันจึงกลับคืนสู่อาศรม โดยทิ้งให้ลูกอสรพิษอยู่
ในปล้องไม้ไผ่หนึ่งเอง

กลับมาถึง ฤๅษีเวพุกบิดาคิดว่า

“เราควรรีบให้อาหารแก่เวพุกะ”

จึงรีบหยิบหาอาหาร แล้วเปิดกระบอกลังไม้ไผ่
เอามือที่มีอาหารสอดเข้าไป พร้อมกับบอกว่า

“มาเถิดลูก มากินสิ เจ้าคงหิวมากล่ะซี”

ลูกอสรพิษหิวโหยมา ๓ วันแล้ว รู้สึกโกรธ
เคืองจัด ไม่รอช้าเลย ได้ฉกกัดทั้งนิ้วมือทั้งอาหาร
ทันที แล้วก็เลื้อยหนีไป **ปล่อยให้ลูกศิษย์ผู้นั้น**
นอนตายอยู่ตรงนั้นเอง

เมื่อพระฤๅษีทราบเรื่องแล้ว สั่งให้ทำ
ฌาปนกิจศพ แล้วกล่าวสอนท่ามกลางหมู่ฤๅษีผู้
เป็นลูกศิษย์

“บุคคลใดมีผู้กล่าวสอนอยู่แต่ไม่กระทำตาม
คำสอนของผู้หวังดี ผู้ช่วยเหลือด้วยประโยชน์
เกื้อกูล บุคคลนั้นย่อมถึงความฉิบหายนอน
ตายอยู่ เหมือนกับฤๅษีผู้เป็นบิดาของลูกอสรพิษ
เวพุกะ ฉะนั้น”

สอนเหล่าฤๅษีอย่างนี้แล้ว ก็ได้อบรมพรหม-
วิหาร ๔ (ธรรมของผู้มีจิตใจสูงเยียมด้วย ๑.เมตตา
= คิดช่วยเหลือผู้อื่น ๒.กรุณา = ลงมือช่วยเหลือ
ผู้อื่น ๓.มุทิตา = ยินดีด้วยที่ผู้อื่นได้ดี ๔.อุเบกขา =
วางใจเป็นกลางเที่ยงธรรม) ให้เจริญ จนกระทั่ง
สิ้นอายุขัย จึงได้ไปอุบัติในพรหมโลก (โลกของผู้มี
ใจประเสริฐสูงสุด)

.....

พระคาสตาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“**ฤๅษีเวพุกบิดาในกาลนั้นเป็นภิกษุผู้ว่ายาก**
สอนยากในบัดนี้ อาจารย์ของหมู่ฤๅษีนั้น ก็คือ
เรตถาคตเอง” ☸

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๓ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๒๒)

ใคร ๆ ก็รู้ รัฐบาลชุดนี้บริหารผ่านทักษิณ
“ยิ่งลักษณ์” เป็นแค่ร่างทรง รัฐสภาก็เป็นของทักษิณ
การบริหารแทบทุกอย่างคอปพ ตกอยู่ใต้อำนาจทักษิณบงการ

สภาทักษิณูปถัมภ์!

‘ปู’ตั้ง 11 อรหันต์คัดคนปฏิรูป
‘กปปส.’ เหมิน-จวกบวิรารเม้า

11 อรหันต์ สสmanihamปฏิรูป

แก้ระบบการเมือง ด้วยแนวคิด “เรือใบห้าสี”

ณ ปัจจุบัน ระบบการเมืองที่กำหนดไว้ “เข้าตามตรอก
ออกตามประตู” เริ่มแพร่พิชร้าย

นักการเมือง อาศัยกฎระเบียบ อาศัยกติกาสร้าง
อำนาจ แสวงหาผลประโยชน์

ประชาชนต้องก้มหน้า ยอมรับชะตากรรม ให้
ชาตานในคราบนักการเมือง ย้ายชาติบ้านเมือง...เป็น
เช่นนั้นหรือ ?

“เรือใบห้าสี” เป็นนวนิยายกำลังภายใน ที่เสนอทาง
ออก ด้วยการเปลี่ยนวิธีคิด อย่าติดยึดระบบเดิม ๆ

มีฉะนั้นแล้ว...ก็มีแต่ตายทั้งเป็น !

เริ่มเรื่อง แผ่นดินตงจ้วน มีเจ้าของเรือใบห้าสีเป็น
จอมยุทธ์ เลิศปฐพี ที่ทุกค่ายสำนักยอมรับนับถือใน
ความสามารถ

สุดท้ายก็พลาดท่า แก่จอมยุทธ์จากแดนอาทิตย์อุทัย
เป็นความอับอายทั่วทั้งแผ่นดิน ทัวทั้งบู๊ลิ้ม

สัญญา แก่มือ ๑๐ ปี ให้หลัง มาสู้กันอีกครั้ง โดย
ผ่านลูกชายเจ้าของเรือใบห้าสี

ที่ทุกค่ายทุกสำนัก ทุกอาจารย์ ผู้เยี่ยมยอดทยอย
อบรมสั่งสอนขงจื้อรูปงามให้เป็นจอมยุทธ์ไร้เทียมทานให้
สำเร็จ

ผลการประลองฝีมือ อัจฉรารุ่นใหม่ กลับพ่ายแพ้
ศัตรูของพ่อคนเดิม !

๙๘ ทำกระบวนยุทธ์โหมกระหน่ำดัง
ท่าฝนทำอะไรเขาไม่ได้

ทัวทั้งแผ่นดิน เจียบงัน วังเวง..สุดเศร้า !

จอมยุทธ์อัจฉริยะ ขอหลีกเลี่ยงชั่วขณะ
สัญญาใจจะกลับแก่มืออีกวาระ...ในอีกไม่นาน
แล้ววันนั้นก็มาถึง

การรบด้วยวิชาอันเลิศล้ำ สุดระทึก
สุดตระการตา

จอมยุทธ์จากอาทิตย์อุทัย พลาดท่า
อย่างเหลือเชื่อ ด้วยกระบวนที่ ๙๙ !

คิดได้อย่างไร ๆ ๆ ?

คำตอบก็คือ **“เราปล่อยกระบวนท่า
ทั้งหมด เราจึงพบความสุดยอดของ
เคล็ดวิชา”**

๙๘ ท่าที่ฝึกตลอดชีวิต ดึงเราให้อับจน
ไม่เจิดจ้า

พลังที่เราปล่อยวาง สิ่งที่เราเรียนรู้ ท่าที่
๙๙ จึงอุบัติขึ้น อย่างที่ข้าเองก็คาดไม่ถึง !..

ถอดบทเรียน เมืองไทยก็ไม่ต่างไปจาก
จอมยุทธ์อัจฉริยะเท่าใดนัก

หากยังมัวติดยึดกรอบ ที่ลอกแนวทาง
ของฝรั่งมา ก็คงเป็นประชาธิปไตยที่ล้มเหลว

ดังเช่นทุกวันนี้

๙๘ ทำ เราก็กินได้นักการเมือง โหลยโท่ยเห็นแก่ตัวไม่รู้จักปลิ้น

ทำไมเราจะต้องมาตายน้ำตื้น ด้วยคำขู่ “นี่คือวิถีประชาธิปไตย” ?

เรื่องเศร้า เหวลิกที่น้ำกำลังเอ่อล้น ผู้ประสบ-อุบัติเหตุ ปีนป่ายเชือกจากหน่วยกู้ภัยอย่างรีบเร่ง แต่กลุ่มสุดท้าย ไม่ยอมจับเชือก อ้างว่า วรรณะจันทาล จับต้อง พวกเขาผู้มีวรรณะสูงกว่า จะไม่ใช้ของร่วมกันเด็ดขาด !

ตายก็ยอม.. สุดท้ายก็ตายทั้งกลุ่มเป็น โศกนาฏกรรมเกิดขึ้นเสีย

เรื่องดี ตำรวจจราจร ค้นพบนวัตกรรม แก้ปัญหาจราจร เข้า-เย็น ด้วยการเพิ่มพื้นที่ถนน อีก ๕๐%

ด้วยวิธีคิดง่าย ๆ ยามเช้าขาเข้าเมืองจาก ๒ เลน เพิ่มเป็น ๓ เลน ลดขาออก ๑ เลน

ยามเย็น ขาออกจาก ๒ เลน เพิ่มเป็น ๓ เลน ลดขาเข้า ๑ เลน เอาไปทำขาออก

เก่งจริง ๆ คิดได้ไง ?

เรื่องนี้สอนว่า บางที “เป้าหมาย” เดิมแต่อาจ ต้องเปลี่ยนวิธีการ

เข้าทำนอง แมวสีอะไรก็ได้ ขอให้จับหนูเป็น การปรับทฤษฎี มาสู่ภาคปฏิบัติ ผู้ใช้จำเป็น ต้อง **รู้หลักการ รู้เหตุผล รู้ที่มาที่ไป** จึงสามารถสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่ได้ผลออกมาใช้

หากเป็นนักปฏิบัติธรรม ถือศีลตาม ๆ กัน โดยไม่เข้าใจที่มาที่ไป เขาก็เรียก “ศีลพตปรามาส” นั่นเอง

สายธารที่เปลี่ยนทาง ปราบฏการณ์ในสังคม มากมาย ที่พิสูจน์ยืนยัน “สรรพสิ่ง ไม่เที่ยง”

เหมือนสายน้ำที่อาจเปลี่ยนเส้นทาง

ข้อ ๑ “ชั่วช่างชี-ดีช่างสงฆ์” นำมาใช้วันนี้ไม่ได้ อีกแล้ว เพราะคุณภาพของคนตกต่ำเกินมาตรฐาน

ข้อ ๒ “ทำบุญกับพระได้บุญสูง สร้างโบสถ์ เป็นทานอันเยี่ยม” ก็ใช้ไม่ได้อีกต่อไป

พระต้องสำรวจจึงได้บุญ โบสถ์ก็เหลือเพื่อ ทานจึงมีผลน้อย

ข้อ ๓ “วัดความเจริญ ของประเทศด้วย GDP” ก็พลิกผัน ๙ Gแค่ตัวเลข ก็แค่ภาพลวงตา

เมื่อก่อน GDP สูง แสดงว่าประชาชนสมบูรณ์ พูนสุข แต่วันนี้เทรอ “รอยกระจุก-จนกระจาย” ต่างหาก

ปัญญา จึงต้องมีสติควบคุม ฉลาดจึงต้องมีเฉลียว เป็นเพื่อนร่วมทาง

มิฉะนั้น ก็เป็นเพียง “คนโง่ที่รู้เรื่องคนฉลาด” ก็เท่านั้นเอง...

ทฤษฎีหมวกใบเขียว เดอโบโน เสนอกรอบ ความคิด ๖ รูปแบบ หรือ หมวก ๖ ใบ

แต่หมวกที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลับเป็น หมวกใบเขียว หรือหมวกที่เปลี่ยนมุมมองเสียใหม่

เพราะเหตุนี้ นักนิเทศศาสตร์ ที่ไม่รู้จักหมวกใบเขียว ก็คงเป็นได้แค่ ศิลจารึกเคลื่อนที่ !

แค่हनอนตัวโต ๆ บนกองหนังสือที่อยู่ได้ด้วยการกัดแทะตำราที่ร่ำเรียน !

รัฐบาลหุ่นเชิด ใคร ๆ ก็รู้ รัฐบาลชุดนี้บริหาร ผ่านทักษิณ

“ยิ่งลักษณ์” เป็นแค่ร่างทรง รัฐบาล ก็เป็นของทักษิณ

การบริหารแทบทุกองคาพยพ ตกอยู่ใต้อำนาจ ทักษิณบงการ

เมื่อประชาชนเรียกร้อง “ทำลายระบบทักษิณ” รัฐบาลกลับขอให้มีการเลือกตั้งก่อน

หากเป็นเช่นนี้ วงจรอุบาทว์ก็คงเกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า **ผลงานรัฐบาล** องค์กรระดับชาติ เขาสำรวจ

ทุกประเทศในโลกใบนี้ เมืองไทยได้ ๒ เรื่อง **เรื่องแรก** คอร์รัปชันมากขึ้นกว่าเดิม

เรื่องที่ ๒ การค้ำหนุนมากขึ้นกว่าเดิม **อย่าลืมด่วน ๙๙** ก็คงต้องกลับมาทบทวน

แนวทางการบริหารบ้านเมือง จะเดินตามกรอบจนฉิบหายยิ่งขึ้น หรือปรับ

เปลี่ยนรูปแบบเสียใหม่ **ให้ดีกว่าเดิม ด้วยกระบวนการทำต่อสู**

หมายเลข ๙๙ ! **☒**

○ ต่อจากฉบับที่ ๒๙๘๑

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“ผลของการกระทำ” ไม่ว่าจะ ทำทางกาย
หรือทำทางวาจา หรือทำทางใจ
ที่เรียกว่าบาป ก็เพราะเกิดจาก
กิเลสหรือจิตชั่ว ที่เป็น“เหตุ”ให้ตนกระทำ
เมื่อ“กระทำ”
ก็“สั่งสม”ลงเป็นของตน(กัมมัฏสะ)

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แล้คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ชั่วคราว และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหา ข้อที่ ๙. มีว่า *ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก* **ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก** ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ que เข้าไปเสียดสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข* เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มีเลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน **“ฐานะแห่งบุคคล”** เป็นอย่างดีก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน *ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)* นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญหาที่เข้าใจในลัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”** ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติลัจจะ” และทั้งในด้าน “ปรมาตถลัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. **ฐานะนักบวช** ๒. **ฐานะนักบริหาร** ๓. **ฐานะนักบริการ** ๔. **ฐานะนักผลิต**
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า **“ปรมาตถลัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย **“ฐานะนักบวช”** ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘ “การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พริศ พุทธเจ้าตรัสหลักการของ **“ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงขึ้นไป คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตทานทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมาสังข)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อุปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แค่อธิบายเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

เมื่อไม่ได้ตระหนักไปถึง “ความรู้ลึก-อารมณ์” ไม่ได้ศึกษาตั้งใจแยกแยะวิจัยวิจารณ์ถึงขั้น “นามธรรม” เป็นกิจจะลักษณะ เข้าขั้น “ปรมาตถ” กันอย่างสำคัญ ก็เลยไม่ได้ทำ หรือทำไม่ได้

เช่น แทนที่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “เวทนา ๑๐๘” จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “จิตในจิต ๑๖” (เจโตปริยญาณ ๑๖) เป็นต้น

เพราะไปมัวเพ่งเห็นแต่ความเป็นเวทนา-มาร-พหม ก็เห็นแต่ “รูปร่าง” หลงภาคแห่งความเป็นรูปร่างอันเป็น “ร่าง”

เป็น“โครงร่าง”ดังกล่าวมา ซึ่งยังเป็นเรื่องเกี่ยวกับรูปร่าง, เนื้อหนังมังสา, วัตถุ, สสารพลังงาน(physical) ที่ยังไม่เป็น “นามธรรม” หรือเป็นเพียงแค่“จิตวิสัย”(subjectivity) อยู่แค่นั้น(คือ แค่เฉพาะภายในจิตเท่านั้น) ยังไม่ถึงขั้น“กายวิสัย หรือภาววิสัย”(objectivity)บริบูรณ์ครบพร้อม

หมายความว่า “สิ่งที่ถูกรู้ในตนเอง”(object)นั้น ยังไม่เป็น“กาย” ซึ่งก็คือ สัมผัสรับรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่ครบพร้อมทั้งรูปภายนอก และทั้งนามภายในจิต เป็น“องค์รวม”

ยังรู้ได้ เห็นได้ แค่ว่าใดภาคหนึ่ง ไม่ครบพร้อมเป็น “องค์รวม,พร้อมมูล”(holistic, the whole) จึงไม่สมบูรณ์ เป็น“องค์รวมที่ครบพร้อมเป็นสากล”(universality)

และต้องสามารถพิสูจน์“ความจริง”นี้ได้ชนิดที่มี “ภาวะที่ปรากฏต่อหน้า”(immanence)หลุดๆไต่ๆกันทีเดียว เมื่อ“จุดเพ่ง”ก็ผิด “เป็นสากล”ก็ไม่เป็น จึงไม่สมบูรณ์ (absolute)เพราะความหลงผิด จึงนำพาลูปัญญาหรือวิชาที่แท้ ไม่ได้ง่ายๆ หรือไม่ได้เลย

เพราะยังมีเชื้อ“เทวนิยม”อยู่ หรือหลงงมงายไปในความเป็น“เทวนิยม”มากเกินไป

ต้องขอยกย่องอย่างมากที่สุดเลย ที่การสาธยายความอยู่นี้ มีเชิงชม“เทวนิยม” ซึ่งเกรงใจจริงๆ แต่มันเลี้ยงไม่ได้ เพราะเป็นการสาธยายสังขารธรรม ก็จำต้องแจกแจงยืนยันความจริงตามเป็นจริง ซึ่งเป็นความจำเป็นในการอธิบาย

ที่นี่ ความเป็น“อเทวนิยม”บ้าง

“อเทวนิยม” หมายถึง คนผู้มีความเชื่อเพราะมี “ญาณ”หยั่งรู้“ปรมัตถธรรม”อันเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ซึ่งเป็นเทพแท้ เป็นพระเจ้าแท้ เป็นสัตว์โอปปาติกะนานาอย่างเป็นสังขะ

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เพราะเหตุอะไรจึงมีพลังอย่างนั้นเป็นผล มีความสามารถพิเศษ มีอำนาจเหนือโลก คือ โลกุตระ สามารถ“เห็น”(ปัสสตี)แจ้ง(สังจิจ)ความเป็น“เทพ”หรือ“เทวดา”แม้“มาร-พรหม”ชนิดที่เป็น “อเทวนิยม”อย่างปรมัตถธรรม ตามหลัก“อริยสัจ ๔”

การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ใช้“สัญญา”เป็นเครื่อง **มือในการปฏิบัติธรรม** อย่างสำคัญอยู่ตลอด

สัญญา หมายถึง ส่วนหนึ่งของจิต คือส่วนที่เป็น

“อาการของจิต”เรียกว่า“เจตสิก” เป็นส่วนของจิตที่ทำหน้าที่ “กำหนดหมายรู้”หรือ“ทำความเข้าใจมั่นหมาย”(และยังมี อีกหน้าที่หนึ่ง ที่สัญญาทำ ก็คือ ความจำ)

คำว่า“สัญญา”นี้ เท่าที่ท่านผู้รู้พยายามให้ความหมายไว้ ก็มีมากความค่า ขอประมวลมาดังนี้

สัญญา หมายถึง ความรู้สึก, ความรับรู้, ความสังเกตจดจำ, ความสุขุม, ความหมายรู้, การจำได้, ความตระหนัก, แนวความคิด, ความคิด, ความเข้าใจ, กิริยาท่าทาง, เครื่องแสดง, เครื่องหมาย, การกำหนดหมาย, ความจำได้หมายรู้, ความรู้พร้อม, การสำนึกมั่นหมาย, การกำหนดรู้ ฯลฯ

ความหมายสำคัญที่รู้กันแพร่หลาย ก็คือ ความจำ และการกำหนดรู้

โดยเฉพาะ “สัญญา”ที่หมายถึง การกำหนดรู้ ภาวะนี้แหละที่เราจะนำมาใช้อธิบายขยายความกันตอนนี้

การกำหนดรู้ภาวะรูป-ภาวนามทั้งหลาย เป็นต้นว่า กำหนดรู้“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม” กำหนดรู้“รูป-เสียง-กลิ่น-รส” กำหนดรู้“กาย” กำหนดรู้“จิตวิญญาณ” กำหนดรู้“เวทนา” หรือกำหนดรู้“สังขาร” เป็นต้น

ดังนั้น ชาติรู้ลักษณะหนึ่งก็คือว่า“สัญญา” เมื่อผู้ใดศึกษาปฏิบัติมีความรู้ความสามารถถึงขั้นใช้“สัญญา”เป็น

กล่าวคือ “ทำการกำหนดรู้”ได้ผล กำหนดรู้ทั้งรูป กำหนดรู้ทั้งนาม มีผลรู้ได้จริง กำหนดรู้, ประสบผลสำเร็จ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภาวะ“รูป”ที่มีความเกิด-ความดับ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“นาม”ที่มีความเกิด-ความดับ ตามความเป็นจริงของสภาพนั้นๆ

แม้แต่ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เห็น”ความเป็นจริงของ “สัญญา”อย่างหนึ่ง“เกิด” และ“สัญญา”อย่างหนึ่ง“ดับ” ฉะนั้นคือ ผู้มี“วิชา”

“สัญญาดับ”นี้มีนัยสำคัญที่ต้องศึกษาให้ชัดเจน คม ลึก แม่น ตรง ถูก จริง ถ่องแท้ให้ทีเดียว

“สัญญา”คือ การกำหนดรู้อะไรต่ออะไรต่างๆ แล้วเราก็จะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ภาวะนั้นๆตามภาวะจริงที่ได้กำหนดรู้

เมื่อใครไปทำการ“ดับสัญญา”ไปทั้งดุ้นหรือดับไปทั้งหมด ไม่ให้มันกำหนดรู้อะไรได้เลย กลายเป็นคนไม่มี “การกำหนดรู้”อะไรแล้ว ทำให้มันเป็น“ธาตุดับมีดมอดสิ้น”

ทั้งๆที่มันมีหน้าที่“กำหนดรู้” แต่ไป“ดับ”มันหมดเสีย
นี่คือ “การดับ”สัญญาไปอย่างพาชื่อ **ไม่ให้“สัญญา”**
ทำงาน กลายเป็น“**ความดำมืด**”(กิเลส) นั่นชื่อว่า **ผู้ทำภาวะ**
เป็น “อสังขยัสถ์”(สัตว์ไม่มีประสิทธิภาพในการกำหนดรู้)ใน
จิตตนได้สำเร็จ ก็เท่านั้นเอง ยังไม่ได้“ดับกิเลส”อะไรสักนิด
ไม่ใช่ผู้มี“**วิชชา**”เลย แต่เป็น**ผู้จมอยู่ในภพดำมืด**
พระวาจาของพระศาสดาที่ว่า“**เห็น**”ความเป็นจริงของ
“**สัญญา**”อย่างหนึ่ง“**เกิด**” และ“**สัญญา**”อย่างหนึ่ง“**ดับ**”
จะนั่นคือ ผู้มี“**วิชชา**” ดังที่ได้ยกอ้างมาแล้วนั้น
ผู้มีภูมิธรรมเข้าถึงขั้น**บรรลุ“ความดับ”**(นิโรธ)ปานนี้
จะต้องมี“**ปัญญา**”ที่รู้แจ้งเห็นจริง“**ความดับ**”ที่ตนเข้าถึง
หรือบรรลุขั้นนี้ได้ อย่างมี“**ดวงตา(จักขุ)-ปัญญา-ญาณ-วิชชา**
-แสงสว่าง” ไม่คลุมเครือ หรือมกๆล่ำๆเลย

แต่จะรู้ได้อย่างกระจ่างแจ้งว่า อะไร? อย่างไร? แต่
ไหน? ที่เป็น**การทำ“นิโรธ”ให้แจ้ง** หรือ“**ดับ”ในแบบทุก**
ก็ได้“**ทำให้แจ้ง**(สังคโคตติ)”แล้ว

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยว่า อะไรส่วนไหนที่“**ดับ**” อะไร
ส่วนไหนที่“**ไม่ดับ**”หรือ“**เกิดใหม่**”มี“**แบบใหม่**”ขึ้นมาแล้ว
ภาวะที่“**ดับ**”นี้ คือภาวะ“**ส่วนของจิต**”นั้นแหละ“**ดับ**”
ภาวะส่วนหนึ่ง“**ดับ**” ชนิดที่“**ดับสนิทไม่กลับกำเริบ**”

ที่เดียว (นิจจัง-ฐัจ-สัสตัง-อวิปริตมธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุบปัง)
ภาวะอีกส่วนหนึ่งของจิตยังอยู่ “**ไม่ได้ดับ**”ไปด้วย
แต่กลับแจ่มใสส่องแผ้ว แสงสงบเบิกบานรำเริง ซึ่งเมื่อ
“**ส่วนของจิต**”ที่เป็นอกุศลตายสนิทออกไปจากจิตเรา จิต
ที่เหลือจึงเป็น“**จิตใหม่**”ที่เป็น“**ภาวะใหม่**”เจริญกว่าเก่า

ผู้มี“**วิชชา**”นั้น มีดวงตา-ปัญญา-ญาณ-แสงสว่าง
“**เห็นแจ้งความดับนี้**”ได้อย่าง“**แจ้ง**”(สังจ) **ไม่มีติดคำเลย**

การเห็น(ปัสสติ) ซึ่งต้องมี**รูป**(ภาวะที่ถูกรู้)ให้**เห็น** นี้ส่วน
หนึ่ง ต้องมี**นาม**(ผู้ทำหน้าที่รู้) เป็นภาวะ“**เห็น**” นี่อีกส่วนหนึ่ง
สัมผัสกันเข้า จึงเกิด**วิญญาณ**คือ**ธาตุรู้**ขึ้นมาเป็น**ตัวรู้**(ผู้รู้)

วิญญาณจะเกิดเมื่อมี“**ภาวะ ๒ ภาวะ”สัมผัสกัน** แต่
ต้องมี**ภาวะหนึ่งเป็น“นาม”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ** มีแต่“**วัตถุ กับ**
วัตถุ”หรือ“**รูปกับรูป**”เท่านั้น **สัมผัสกัน** ก็**ไม่เกิด“วิญญาณ”**

เมื่อ“**รูปกับนาม**”หรือ“**นามกับนาม**”**สัมผัสกัน**จึงจะ
เกิด“**วิญญาณ**” นี่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เรียก

ว่า “**สัมผัส ๓**”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ เป็นต้น และ
อื่นๆอีกมาก นัยสำคัญเชิงนี้)

ที่นี้..มาดูรายละเอียดของความลึกซึ้งของ“**รูป**”กับ
“**นาม**” และ“**รูป**”กับ“**ร่าง**” และ“**รูป**”กับ“**กาย**”กันให้ชัดๆ
ซึ่งสิ่งที่“**รูปร่าง**”คือ**สรีระ** เมื่อเห็นด้วย“**ตา**”(จักขุ)

สัมผัส หรือ**ทวารภายนอก**ทั้งหลาย“**สัมผัส**” ก็เกิด**วิญญาณ**
ขึ้นมา“**รูปร่าง**”นั้น เพราะยังมี“**สัมผัสรูปร่าง**”นั้นอยู่
หากหมดสิ้น“**สัมผัส**”นั้นลง “**รูปร่าง**”นั้นก็หายไป จะ

เหลือเป็น“**ความจำ**”คือ “**สัญญา**”เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่“**วิญญาณ**”
ที่เห็น“**ของจริง**”ตามที่เป็น**จริงมีอยู่จริง** สัมผัสอยู่ ณ บัดนั้น
มันแค่เป็น“**ร่องรอยแห่งความจำ**”ได้หรือ**จำไว้**”

ถ้า“**ไม่จำไว้**”หรือ“**จำไม่ได้เลย**” มันก็**ไม่มี“รูปร่าง”**นั้น
ให้เรา“**นึก**”ขึ้นมา**รู้**อีก หรือ**ขึ้นมาเห็น**ใน**ห้วงรำลึก**ได้อีก

แต่ถ้าผู้ใดตราลงเป็น“**ความจำ**”(สัญญา)ก็บึงฝังไว้ใน
“**อนสัย**”อยู่ ถ้ามากก็**รู้**ชัด ถ้าไม่มาก ก็**ไม่รู้**ชัด สำนึกสามัญ
นั้น“**ลืม**” ก็**จำ**ไม่ได้ “**นึก**”ก็**ไม่ออก** แต่ก็“**มีอยู่**”ในจิตของ
ตน ยังไม่สิ้นซากไปจากจิตตน หากมีเหตุทำให้เกิดขึ้นมา

ปรากฏให้ตน**รู้**อีก ก็**จะ**รู้ว่าตนยัง“**มี**”มันอยู่
หรือมี“**สัมผัส**”ภาวะอย่างนั้นอีกที่ ก็**จะ**พอ**จำ**ได้ว่า
เคย**รู้**เคย**เห็น** เพราะมันได้“**จำไว้**”บ้างอยู่ จะมากหรือน้อย

ก็ตามที่มี**อยู่จริง** เป็น**อยู่จริง**
ซึ่งศาสนาใด**ไม่สามารถกำจัดกิเลสที่ยึดถือในสมมุติ**
อันเป็นสุขโลกีย์-เป็นทุกข์โลกีย์ได้จริง ก็**จะ**ยัง“**มีสุข-มี**
ทุกข์” ไม่**สิ้น**ไปจากตน ตามสิ่งที่ตน**ยึดถือ** อุปาทานอยู่

ส่วน**ศาสนาพุทธ**นั้น แม้จะ**จำ**ได้ แต่“**ดับกิเลสที่หลง**
สมมุติโลก”ได้**สิ้นซากสนิทแล้ว** ก็**จะ**“**ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์**”
จาก“**สัญญา**”หรือ“**ความจำ**” แม้จะมี“**ความจำ**”นั้นอย่าง

ดีด้วยมากด้วย และ**จะสัมผัส“เหตุ”**นั้นอยู่ด้วย ปานใดก็ตาม
เช่น พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เป็นต้น ทุกองค์
“**จำ**”ได้**มาก**น้อยตาม**บารมี** ระลึกได้**มาก**น้อยตาม**บารมี** แต่

ท่าน“**ไม่สุข-ไม่ทุกข์**”เพราะ“**ความจำ**”หรือ“**สัญญา**”ของท่าน
นั้นๆแล้ว เพราะท่าน**สิ้น“ตัณหา-อุปาทาน”**หมดเกลี้ยงแล้ว

ไม่ว่าท่านจะเป็นคนเป็นๆ ยังมี**ทวารสัมผัส**สิ่งต่างๆ
นั้นๆอยู่ หรือ**สิ้นลมตาย**กายแตก ท่านก็“**ไม่มีสุข-ไม่มี**
ทุกข์” **ไม่มี“นรก-สวรรค์”**ให้ท่านตกท่านขึ้นแล้ว ทั้งที่มี

ชีวิตเป็นๆ หรือสิ้นลมตายกายแตกไป เป็นผู้หมดนรกสวรรค์

แต่ประเด็นสำคัญที่อาตมาประสงค์จะสาธยายสู่ฟัง ก็คือ ถ้าคนสิ้นลมกายแตกตายลง(กายัสสะ เกทา) **จิตก็ไม่มีรูปร่าง-ไม่มีสรีระแล้ว** ที่จะเห็น“รูปร่าง”ของจิตได้ หรือแม้จะยังไม่ตายกายแตกก็ตามจิตก็**“ไม่มีรูปร่าง”**(อสุรีระ) จะมีก็แต่“ภาวะ”อย่างหนึ่งที่เราเรียกเป็นโวพจน์กันไปต่างๆว่า **“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”**อันยังไม่**“ปรินิพพาน”**ดับสิ้นสนิท **สูญจบ** “อัฐภาพ”นั้นก็ยังมี**“รับวิบากกรรม”**อยู่ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า **“เห็น”**(ปัสสตี)นามรูป หรือเห็น“กาย”ที่เป็นสัตว์โอปปาติกะได้ด้วย**“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ”**

พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “เห็น”(ปัสสตี)นามรูปหรือเห็น“กาย”ที่เป็นสัตว์โอปปาติกะได้ด้วย**“รูปร่าง”**(สรีระ)

พระองค์ตรัสว่า **เห็นด้วยอาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ** จึงจะสามารถเรียนรู้**“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”** เพราะไปมีแต่เห็น**“จิตวิญญาณ”**แต่**“รูปร่าง”**อยู่เท่านั้น ก็**ไม่สามารถอ่าน“อารมณ์”**(เวทนา)อันเป็น**“ความรู้สึกทุกข์-สุข”**ไม่ได้ แล้วจะสามารถรู้จัก**แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์ทางจิต”**ที่เรียกว่า**“สัตว์ โอปปาติกะ”**ได้อย่างไร? เมื่อไร? แบบไหน? แต่ไหน? ที่ไหน?

ความเป็น**“สัตว์”**จึงยังอยู่ในวิภวภูตสังสารเวียนตายเวียนเกิดเป็น**“สัตว์โลก”**อยู่ **“พันสังโยชน์”**ไปไม่ได้

“นามธรรม”ที่เหลืออยู่ในโลก ในวิภวภูตสังสารจึงไม่พูดว่า**“วิญญาณ”**ล่องลอยไปเกิด ข้าม**วิภวภูตสังสาร** แต่จะเรียกแค่ข้าม**ภพ**ข้าม**ชาติ**ลือกันเท่านั้น

ถ้าผู้เรียกเข้าใจ**บริบทหรือนิยาม**ของคำว่า**ภพ** ว่า**ชาติ** แต่ถากล่าวถึง **วิภวภูตสังสาร** ผู้นั้นก็ต้องรู้จัก**แจ้งรู้จริง**ความเป็น**“วิบากกรรม”**หรือความเป็น**“สัตว์”**ที่ยังวนเวียนอยู่ใน**วิภวภูตสังสาร** นั่นคือผู้นั้นต้องเข้าใจ**บริบท**ของคำว่า**วิภวภูตสังสาร** และ**รู้ชัด**ใน**นิยาม**ของคำว่า**“วิบาก-สัตว์”**อย่างดี

และได้ปฏิบัติกำจัดความเป็น**“สัตว์”** จนกว่าจะหมดเหตุปัจจัยให้**“สัตว์โลกีย์”**ตายหมดเกลี้ยงสนิทสูงสุดเป็นที่สุด

หากจะเหลือก็เหลือแต่ความเป็น**“พรหมสัตว์”**เกิดอยู่สูงสุดเท่านั้นที่อยู่ตาม**สมมุติสังจะ** แต่ของพุทธนั้นตาม**ปรมัตถสังจะ**จบแล้ว ไม่เหลือความเป็น**“สัตว์”**ใดอีก แม้แต่ความเป็น**“พรหม”**

ส่วนเรื่องของ**สมมุติสังจะ**นั้นจะเหลือก็ได้ จะไม่เหลือเลยก็ทำได้อย่างเด็ดขาด เป็น**“อมตบุคคล”** ทำ**“ความตาย-ความเกิด”**ให้แก่**“วิญญาณ”**ของตนเองได้เอง

นั่นก็คือ **“พันสังโยชน์ ๑๐”**อย่าง**บริบูรณ์**สัมบูรณ์ ดังนั้น **การเห็น“จิต”เห็น“วิญญาณ”**นั้น **ต้องศึกษาและปฏิบัติจนกระทั่ง“เห็น”**โดยใช้**“ตาทิพย์”**(ทิพพจักขุ) ที่เรียกว่า**“วิชา๘”** อันมี**วิปัสสนาญาณ**ข้อแรก และ**“เห็น”**ภาวะของ**“อาการ”** หรือ**“กิริยา”**ของ**นามธรรม**นั้นๆด้วย **“กาย”**(องค์ประชุม)กันทีเดียว ซึ่งมีครบ**“รูป”**ภายนอกประชุมกันอยู่กับ**“นาม”**ภายใน สัมผัสสัมพันธกันอยู่พร้อม จึงจะสามารถ**รู้จักแจ้งรู้จริง**เป็น**“สัมมาทิฐิ”**ไม่หลงผิดไปกับ**“ทิฐิ”**ใดๆใน ๖๒ ทิฐิ

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงสรุปว่า **“สมณพราหมณ์**ทุกจำพวก ถูกต้องๆแล้วด้วย**ผัสสายณะ**ทั้ง ๖ ย่อม**สรว**เวทนา เพราะเวทนาของ**สมณพราหมณ์**เหล่านั้นเป็น**ปัจจัย**จึงเกิด**ตัณหา** เพราะ**ตัณหา**เป็น**ปัจจัย**จึงเกิด**อุปาทาน** เพราะ**อุปาทาน**เป็น**ปัจจัย**จึงเกิด**ภพ** เพราะ**ภพ**เป็น**ปัจจัย**จึงเกิด**ชาติ** เพราะ**ชาติ**เป็น**ปัจจัย**จึงเกิด**ชรา** **มรณะ** **โสกะ** **ปริเทวะ** **ทุกขะ** **โหมนัส** **อุปายาส**

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อใด **ภิกษุ**รู้ชัดตามความเป็นจริง ซึ่ง**ความเกิด-ความดับ** **คุณและโทษ**แห่ง**ผัสสายณะ** ๖ กับ**ทั้งอุปาย**เป็น**เครื่อง**ออกไปจาก**ผัสสายณะ**เหล่านั้น เมื่อ**นั้น** **ภิกษุ**นี้ย่อม**รู้ชัด**ยิ่งกว่า**สมณพราหมณ์**เหล่านั้น**ทั้งหมด”** (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐)

ไม่ใช่“เห็น”(ปัสสตี)ด้วย**“ตาเนื้อ”** ไม่ใช่**“เห็น”**รูปร่าง **ไม่ใช่“เห็น”**กายที่เป็น**“รูปร่าง”**เป็น**“รูปโฉม”** หรือ**“เห็น”**ความเป็น**“สัตว์”**ที่เป็น**องค์ประกอบ**มี**“สรีระ”** หรือ**องค์ประกอบ**ที่มี**“รูปร่าง-รูปโฉม”**

เช่น เห็น**“สัตว์นรก”**ก็เห็น**“ความเป็นร่างเป็นรูปของวิญญาณ”** **ตัวสูงๆ** **แขนยาวๆ** **ท้องโตๆ** **หน้าตาดูเบี้ยวๆ** **บิดๆ** **น่าเกลียดน่ากลัว”** เป็นต้น ซึ่ง**“จิตหรือวิญญาณ”**นั้น พระพุทธเจ้าตรัสชัดว่า**“อสุรีรัง”** คือ**“ไม่มีร่างไม่มีรูป”**ให้**เห็นให้สัมผัส**รู้เช่นนั้น

ทำความเข้าใจคำว่า**“ไม่มีร่างไม่มีรูป”**ให้**เห็นให้สัมผัส**รู้ ให้ถึง**“ความจริงของภาวะ”**ตรงนี้ให้**ดีๆชัดๆ**ๆแง่มๆ

โดยปรมาตมธรรมนั้น“เห็น”แค่เป็น“อาการ”หรือเป็น“กิริยา”ของ“นาม”เท่านั้น ไม่ใช่“กิริยา”ของ“โสมร่างหรือรูปร่าง”ที่ตา,หู,จมูก,ลิ้น,โณภูมฺพหะสัมผัสรับรู้ได้โดยตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ว่า จิตวิญญาณหรือนามธรรมนี้ สามารถ“เห็น”(บัสสติ)ได้ด้วย“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ”

ซึ่งต่างจากการรับรู้แจ้งรูัจริง“มหากุตรรูป” เพราะนี่คือ รู้จักรู้แจ้งรูัจริงความเป็น“จิตหรือวิญญาณ”โดยตรงมันจำเพาะเจาะจงลงไปเลยว่า“จิตหรือวิญญาณอันเป็นนามธรรม” ไม่ใช่“กายวิญญูติ”หรือ“วจีวิญญูติ”ด้วยซ้ำความเป็น“วิญญาณหรือจิต”นี้มุ่งหมายเอาเฉพาะ“วิญญาณหรือจิต”แท้ๆ อันมีแต่เพียง“มนวิญญูติ”

เพราะ“จิต”หรือ“วิญญาณ”ไม่มีภาวะที่เป็น“รูปโสม”หรือเป็น“รูปร่าง”ที่มีโครงร่าง รูปทรง แห่งก้อน เส้นสี่เหลี่ยม มัน“อสริระ”จริงๆ(ไม่มีร่างไม่มีโสมไม่มีทรง)เลย

มี ผู้ที่“อุตริ”(นอกคอก,นอกทาง,นอกจริต)ยังยืนยันว่า เขามีตาทิพย์“เห็น”วิญญาณผีเวทคามิ“รูปร่าง-โสมกาย”นั้น มันคือ“อตตา”ชนิดหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า“มนิมยอตตา”ได้แก่“รูปที่เห็นด้วยอุปาทาน หรือรูปที่สำเร็จด้วยจิต” เป็น“รูปหรืออตตา”ที่สำเร็จด้วยการสร้างเองเห็นเอง(ทางแพทย์เรียกว่าโรคภาพลวง) ตามสามัญผู้คนทั่วไปเขาไม่เห็นด้วยเลย เว้นแต่ผู้เป็นโรคเดียวกัน หรือมี“อุปาทาน”ไปแบบเดียวกันเดียวกัน คล้ายกัน แต่ก็ยังเป็น“คนละรูป-คนละอตตา”ของใครของมันอยู่นั่นเอง การ“เห็น”อย่างนี้ ในโรงพยาบาลบ้า หรือโรงพยาบาลประสาทมีกันเยอะไป **ไม่ต้องมีฤทธิ์มีเดชมีตาทิพย์ตาของอะไร** ก็เห็นกันอยู่ **สำหรับคนยึดในอุปาทานมากไป**

ส่วนความเป็น“อุปาทาน”สามัญนั้น คนก็“เห็น”จิตวิญญาณมี“รูปร่าง-รูปโสม”อยู่ได้เช่นกัน เช่น เห็น“รูปร่างในความฝัน” เป็นต้น หรือ“เห็น”รูปร่างที่ปั้นจาก“สัญญา” จากความจำ จากการปั้นขึ้นมาระลึกก็เป็น“รูปร่าง-รูปโสม”ได้ ผู้มีปัญญารู้ความจริงก็จะรู้ว่า **รูปจากที่เกิดจาก“สัญญา”นี้ไม่ใช่“ความมีอยู่จริง”** ซึ่งล้วนยังเกิดเพราะยัง“ถือเอา”(อาทติ) หรือยังมี“เชื่อ,วิบากขั้นที่ที่ยังยึดอยู่”(อุปาทิ)ว่า “จิตมีรูปร่าง”สำหรับผู้ยังไม่ใช้อรหันต์ หรือแม้

จะเป็นพระอรหันต์ ผู้ยังยึดใช้อาศัยอยู่ว่า นี่คือ **รูปร่างของวิญญาณ** ก็มีรูปร่างนี้ขึ้นมาให้เห็นได้ แต่ท่านไม่หลงผิดว่ามันคือของจริง ท่านรู้ว่ามันแค่**นิमितหรือสิ่งแทน**

ดังนั้น เป็นอรหันต์แล้วบางท่าน**วิบากขั้นเป็นवासนา**ที่ติดตมนานาก็มีได้ เช่น พระโมคคัลลาน์ หรือถึงจะสิ้นवासนาแล้วสนิท เช่น พระพุทธเจ้าเป็นต้น แต่ท่าน**สัมมาทิฐิ**บริบูรณ์แล้ว ท่านก็**ไม่ยึดมั่นถือมั่น**(ไม่มีอุปาทาน)ว่าเป็น“อตตา” จึงเป็นเพียง“นิमित”ก็อาศัยเป็นประโยชน์ยึดอย่าง“**สมาทาน**”(การยึดด้วยปัญญาตามภูมิธรรมของแต่ละท่าน) อาศัยใช้ประโยชน์ไปตามฐานฐานะของแต่ละท่าน

ดังนั้น คำว่า“**กาย**”จึงมีได้อย่างลึกซึ้งพิสดาร ด้วยประการดังสาธยายมานี้

ซึ่งคนผู้จะ“เห็น” ตามคำตรัสที่ว่า “**เห็นกาย**”ในความเป็น“สัตว์”อันเป็น**ปรมาตมธรรม**ตาม“**วิญญาณสูตริ ๗**”ก็ตี ตาม“**สัตตवास ๙**”ก็ตี หรือ“**เห็นกาย**”ในความเป็น“**สัตว์**”ที่เป็น“**สัตว์โอบปาติกะ**” ถึงแม้เห็นทาง“**ตาเนื้อ**”อยู่ก็ต้องมี“**ตาทิพย์**”ที่เป็น**วิขา ๘** อย่าง“**สัมมาทิฐิ**”อยู่แท้ๆ เป็นการมี“**ตาทิพย์**”แบบ**อนุสาสนีปาฏิหาริย์** มีใช้“**ตาทิพย์**”แบบ**อิทธิปาฏิหาริย์**หรือ**อาเทศนาปาฏิหาริย์**

หาก“**มิจจาทิฐิ**”ก็จึง“เห็น”ไปตาม“**ทิฐิ**”ของตนแน่นอน กล่าวคือ **มิจจาทิฐิ** เขาก็ต้อง“**เห็น**”ตาม**ทิฐิ**ของ**เขา** **สัมมาทิฐิ** ก็ต้อง“**เห็น**”ตาม**ทิฐิ**ของ**ตน**

ดังนั้น ผู้**มิจจาทิฐิ** จึง“เห็น”เป็น**รูปร่าง** มี**สริระ** แม้จะเห็นด้วย“**ตาทิพย์**”ก็จะ“เห็น”ชนิดที่มี“**รูปร่าง**” มี“**สริระ**” ก็เป็นไปสอดคล้องกับ“**ทิฐิ**”ของผู้เหล่านั้นๆตามจริง ก็เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“**วิญญาณสูตริ ๗**”ว่า บรรลุ“**กาย**”(องค์ประมุข)อย่างเดียวกัน และมี“**สัญญา**”(การทำหนดสำคัญมั่นหมาย)อย่างเดียวกัน

ไม่ว่า **เทพ** หรือ**พรหม** หรือ**สัตว์นรก** ผู้ยังมี**สัญญา**ว่า **จิตวิญญาณ**นั้น“มี**สริระ**” ก็ย่อม“เห็น**สัตว์**ทาง**จิตวิญญาณ**(สัตว์โอบปาติกะ)”ดังว่านั้น มี**สริระ** มี**รูปร่าง**ตัวตนเป็น**สัตว์** เป็น**บุคคล** ที่มี**ประกอบกันขึ้นด้วยมหากุตรรูป**

ส่วนผู้“**สัมมาทิฐิ**”จึงจะ“เห็น**สัตว์**ทาง**จิตวิญญาณ**(สัตว์โอบปาติกะ)” **ไม่มีสริระ** **ไม่มีรูปร่าง** **ไม่เห็น**เป็น**ตัวตน** **บุคคล**เราเขา “**เห็น**”เฉพาะ**ปรมาตมธรรม**ของตนเอง **โดย**

ตนเอง(เอก) ซึ่ง“เห็น”ด้วย“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ”
ตามความจริงขึ้น“ปรมาตม์” ที่มีแค่“รูปธรรม-นามธรรม”

ก็สมใจตนเหมือนกันทั้งคู่แล้ว

แต่เพราะทั้งคู่ ต่างยึด“ทิฏฐิ”ของตนกัน คนละอย่าง
เป็น“เหตุ” จนต่างถือว่า ของฝ่ายตนต้อง“ถูกต้อง” ของอีก
ฝ่ายหนึ่งก็“ผิด” ก็เป็นธรรมดาแห่ง“ความยึดถือ”ที่ต่าง
คนก็ต่างยึดถือ “ผล”ที่สุดแห่งที่สุดก็ต้องมี“ความต่างกัน”
ดังนั้น เมื่อสัจธรรมแห่ง“ทิฏฐิ” ซึ่งทั้งคู่มี“ทิฏฐิ”ที่

ต่างกันโดยแท้ แม้จะต่างก็ได้“ผล”ของตนๆสมใจ ผลที่
ได้ก็ตรงตาม“สัญญา”ที่ตนกำหนดว่าต้องเป็นอย่างนี้ๆ
ของตนๆ สมใจตน โดยส่วนตน ต่างก็ได้เหมือนกันทั้งคู่

แต่แท้ที่สุดแห่งที่สุด ความถูกต้องตามนัยสำคัญนั้น
อนุตตรริยะ (เหนือไม่มีเหนือกว่านี้อีก) หรือขั้นอนิจนิตย (ความจริง
ที่ยิ่งกว่าความคิดที่สุดจะคิดได้นั้น) ภูมิแห่ง“สัญญา”ก็คนละอย่าง
ถึงขั้นสูงภาวะ“นิโรธ” หรือ“ความดับ”ที่ได้ จึงคนละอย่าง
ผู้มีภูมิทั้งโลกียะทั้งโลกุตระก็รู้ชัดเจน

แต่“สมาบัติ”ซึ่งต่างก็หมายถึง การเข้าถึงทั่วพร้อม
หรือการบรรลุตามที่ตนมีสัญญา แต่ระบบของตนๆต่าง
ก็มี“การบรรลุ”ของตนๆ สมใจทั้งคู่

ว่า สุดท้ายปลายสุดแห่งทำ ยสุด(ปรโยชาน) “สัญญา
ของคนโลกียะ”ก็ต้องเป็นอย่างหนึ่ง ส่วน“สัญญาของ
คนโลกุตระ”ก็ต้องเป็น“สัญญาที่ต่างกันอีกอย่างหนึ่ง”
(นानตตสัจญญิโน) แม้แต่“กาย”(องค์ประชุมภาวะธรรม)ก็
ต้องต่างสภาพกัน(นานตตสัจญญิโน) ด้วยกันทั้งคู่ แน่นนอน

เมื่อ“กาย”หรือ“สัญญา”ต่างกันอยู่ ไม่เหมือนกัน
อย่างสัมบูรณ์ ก็แน่นนอน“สมาบัติ”หรือ“สมาบัติ”ที่แปล
ว่า การถึงทั่วพร้อม หรือการบรรลุสูงสุด ก็ต้องต่างกัน

“นิโรธสมาบัติ”ของพุทธ นั้นแปลว่า การบรรลุผล
ธรรมเข้าขั้นถึงความดับของกิเลส ซึ่งก็คือ สามารถปฏิบัติ
อย่างมีญาณรู้แจ้งเห็นจริงในตัวกิเลสและทำตัวกิเลสนั้น
ให้ดับได้โดย เห็น“กิเลสนั้นดับอยู่” หลุดๆครบทั้งมีจักขุ-
ญาณ-ปัญญา-วิขา-แสงสว่าง” แจ่มๆ สัมผัสเห็นอยู่แท้
จะไม่ใช่ว่าภาวะ“ดับ” หมายถึง จิตใจไม่รับรู้อะไรเลย
สมาปนน แปลว่า ถึงพร้อมแล้ว หรือถึงทั่วพร้อม
แล้ว ดังนั้น แบบพุทธ จึงเป็นผู้บรรลุผลธรรมนั้น ก็

จบกิจ มีผล“ดับกิเลสได้เสร็จแล้ว” จึงเป็นผู้มี“นิโรธ”
สัมบูรณ์แล้ว

พุทธมีสัมบูรณ์ได้แล้ว จึงจบจริง ด้วยประการฉะนี้
ไม่ใช่ต้องเข้านิโรธ หรือต้องออกนิโรธ ตามแบบ
ของ“นิโรธ”อันเป็น“การทำให้จิตใจ(มนสิการ)ดับความรับรู้
หรือดับเข้าสู่ความดำมืด(กิณะ)” แล้วก็ออกมาจากภาวะ
ดำมืดนั้น กลับมา สู่ความรับรู้ หรือความสว่างอีก ไม่รู้จบ

●●●

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑
ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้”
เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่
อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และ
อย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์
กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์
-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ
“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละ

นิยามกัน แคไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งส่วนนี้ยลละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น“**ทรัพย์ของตนๆ**”(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป ตราบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ“กรรม”คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ขาทาน**”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ จุดเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี“**วิบาก**”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น“**บารมี**”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่**มนุษย์นับถือ**ว่าเป็น“**สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ**”หรือ“**เป็นอำนาจของพระเจ้า**” หรือแม้แต่“**อำนาจของขาทาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง“**กรรมวิบาก**”อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“**ผลบุญ**”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“**อำนาจพิเศษ**”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี“**พระเจ้า**”ที่**จะบันดาล**บันดาลอะไรให้**ได้** แม้จะอ้อนวอนจาก“**พระเจ้า**”อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี“**พระเจ้า**”บันดาลให้**แน่ๆ** มิหน้าซ้ำสำหรับผู้มี“**ผลบาป**”ของตนจริง ก็จะมี**ขาทาน-ผีร้าย**หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว** เป็น**ผู้บันดาล**

บันดาลให้ แม้เจ้าตัวเองจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง“**ผลบาป**”ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่“**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“**อำนาจขาทาน**”ต่างหากชนะ“**พระเจ้า**”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยาวถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๙๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น** **ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** “**กรรม**” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละออกรูสีขนาดไหน** **แม้แค่** **เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ**(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็**นับได้ทันทีว่า** คือ“**กรรม**” **สั่งสม**เป็น“**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น“**มโนกรรม**”แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แห่งของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า“**กัมม**”ที่หน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**”ที่**คนไทยรู้จักนั่นเอง**]

[รายละเอียดของ“**กัมมัสสกะ**”หรือ“**กัมมัสสโกมหิ**”และ“**กัมมทายาโท**”ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“**กัมมโยนิ**”ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“**กัมมพันธ**”จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง“**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“**กรรมทั้ง ๕**” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“**กัมมปฏิสรโณ**”ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“**ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสุณิพพาน**” ก็คือ“**จรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง“**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลักรูปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“**กัมมัสสกะ**”อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอล ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และ**ศีล**สูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี**ศีล**อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี**ศีล**กันทั้งกลุ่มชุมชน มี**ศีล**กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน**“ชาวโคก”**ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี**ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี**ศีล ๘ ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี**ศีล**สูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีพ** ไม่มี**การค้าขายผิดจากคำสอน**

(*มัจฉาวณิชชา ๕*) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขาย**มัจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย**มัจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น(*มัจฉาวณิชชา ๕*) ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ”

ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

สังเกตให้ดีๆนะ แคะ**“ใจ”**ของลูกชาวประมงมี**“กรรมกิริยา”**ที่เป็นอาการรู้สึก**“ยินดี”**ขึ้นในใจ อันเป็นแค่อาการทางใจ ที่ยินดีก็เนื่องจากเห็นคนอื่นคือชาวประมงเขาฆ่าปลา

“กรรม”ทางใจเกิดแล้ว เป็น**“มโนกรรม”**ที่ยินดีใน**“อกุศล”** เท่านั้นก็เป็น**“บาป”** เป็น**“อกุศลกรรมทางใจ”**แล้ว

เท่านั้นที่ได้รับ**“วิบากบาป”**สะสมใส่ใจจริงๆ

“กรรมวิบาก”คำนี้ แปลว่า **ผลของการกระทำ**(วิบาก) ที่**สั่งสม**เป็นของผู้กระทำ(กัมมัสสกะ)

ลูกชาวประมง(อดีตชาติของพระพุทธเจ้าปางหนึ่ง)มี**“ใจยินดี”**ใน**“การกระทำบาป”**ของคนอื่น(ฆ่าปลา) แค่นี้แหละ ยังไม่ถึงกายกรรม-วจีกรรมเลย แต่เป็น**“มโนกรรม”**เท่านั้นเกิดยินดี(โสมนัส)ในชั่ว ก็เป็น**“ผลบาปที่สั่งสมใส่ใจตน”**(วิบากบาป)แล้ว

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๔๒ ส่วนหนึ่ง..“ในกาลก่อนเราเป็นเด็ก(ลูก)ของชาวประมงอยู่ในบ้านแก้วกฐคาม เห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้ว เกิดความโสมนัส(ยินดี) ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่ศีรษะ(ปวดศีรษะ)ได้มีแล้วแก่เรา” พระพุทธเจ้าทรงเล่าถึงชาติปางก่อนของพระองค์

ชัดเจนไหม? ในชาติปางที่ยังเป็นเด็ก ท่านเป็นลูกของชาวประมงอยู่ในบ้านแก้วกฐคาม แค่นี้เห็นคนทั้งหลายเขาฆ่าปลาแล้วใจเกิดความยินดีไปกับการฆ่าปลานั้น เพียงแค่มืออาการทางใจที่ไปยินดีใน**“การฆ่าสัตว์”**เท่านั้น ที่เป็น**เหตุ**ให้ได้**บาป**ติดตัว อยู่ในตัวมาตลอดไม่หายไปไหน จนกระทั่งปางที่บำเพ็ญบารมีอันเป็นกุศลมามากมายถึงขนาดชาติที่เป็นพระพุทธเจ้าปางนั้น เศษเหลือที่ยังตกค้าง ยังไม่หมดไป มันก็ยิ่งออกผลให้พระองค์ต้องมีทุกข์ที่ศีรษะ หรืออาจจะมีอาการปวดหัวก็ได้ ทุกข์เพราะอย่างอื่นก็ได้ แต่ที่ท่านผู้แปลได้วงเล็บไว้วันนั้น เป็นความเห็นของท่านผู้แปลท่านแสดงความเห็นของท่านไว้ แต่ที่**“ทุกข์”**ที่หัวนั้นแหละ

สรุปคือ ยังมี**เศษบาป เศษทุกข์**ให้**พระองค์ต้องได้รับอยู่** แม้ในชาติปางต่อๆมา หากยังไม่หมดสิ้นเชื้อของ**“วิบากกรรม”**อันเป็น**“บาป”**ในจิตก็ยังมี**“วิบากบาป”**

“วิบากบาป”หมายความว่า **ผลของกรรม**หรือ**ผลของการกระทำ**อันตนกระทำแล้วเสร็จ มันยังไม่หมดสิ้นเกลี้ยงไปจาก**“จิต”** ที่เรียกว่า**“อนุสัย”** หรือ**“อาสวะ”**

ซึ่งเป็น**“ผลของการกระทำ”** ไม่ว่าจะ ทำทางกาย หรือ ทำทางวาจา หรือทำทางใจ ที่เรียกว่า**“บาป”** ก็เพราะเกิดจากกิเลสหรือจิตชั่ว ที่เป็น**“เหตุ”**ให้**ตนกระทำ** เมื่อ**“กระทำ”**ก็**“สั่งสม”**ลงเป็นของตน(กัมมัสสกะ)

[มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

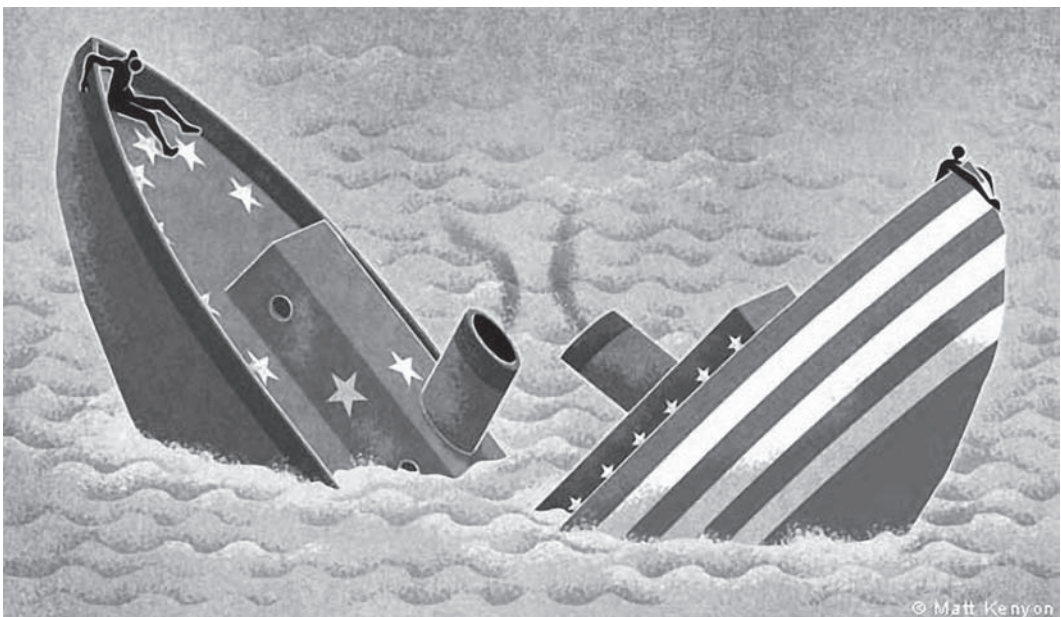
โดย : พิมลวัชณ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๑

คนไทยมักจะได้ยินคำกล่าวที่น่าเลื่อมใสจากประเทศตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐฯ เช่นคำว่าประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน ธรรมาภิบาล ความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อม แต่ถ้าเราได้รับทราบถึง พฤติกรรมประเภท “มือถือสาปปากถือศีล” ของประเทศเหล่านี้แล้ว เชื่อได้ว่าเราจะเปลี่ยนใจ จากความเลื่อมใสและนับถือกลายเป็นดูถูกและเหยียดหยาม

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.veteransnewsnow.com/wp-content/uploads/2012/07/Approaching-Financial-Abyss.jpg>

๑๖. มือถือสาป ปากถือศีล : คนไทยมักจะได้ยินคำกล่าวที่น่าเลื่อมใสจากประเทศตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐฯ เช่นคำว่าประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน ธรรมาภิบาล ความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อม แต่ถ้าเราได้รับทราบถึงพฤติกรรมประเภท “มือถือสาปปากถือศีล” ของประเทศเหล่านี้แล้วเชื่อได้ว่าเราจะเปลี่ยนใจจากความเลื่อมใสและนับถือกลายเป็นดูถูกและเหยียดหยาม แพทริก ฮอสเชย์ ได้เปิดเผยถึงการกระทำที่ไร้ศีลธรรมและต่ำทรามของสหรัฐฯ และประเทศอุตสาหกรรมไว้ในหนังสือของเขาชื่อ Unsustainable :

A Primer of Global Environmental and Social Justice ซึ่ง ณ ที่นี้ขอยกตัวอย่างเพียง ๗ กรณี คือ :

● ประเทศตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐฯ ผลิตสารเคมีอันตรายปนเปื้อนหลายร้อยล้านตัน และการทิ้งขยะพิษที่เกิดจากสารเหล่านี้ถูกต่อต้านจากประชาชนของตนแถมการทิ้งและการกำจัดยังเสียค่าใช้จ่ายสูงมากอีกด้วย ประเทศอุตสาหกรรมเหล่านี้จึงมุ่งหน้าสู่ประเทศยากจนทั้งหลาย ขยะพิษที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการกำจัดเป็นเงิน ๓,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อตันในสหรัฐฯ จะเสียค่าใช้จ่าย

เพียง ๒.๕ ดอลลาร์ต่อตันถ้าทิ้งในอัฟริกัน ฉะนั้น บริษัทเคมีข้ามชาติของสหรัฐอเมริกา คานาดา เยอรมัน เนเธอร์แลนด์และอื่น ๆ จะขนขยะพิษดังกล่าว ไปสู่ประเทศยากจนในอัฟริกา อเมริกาใต้ และ เอเชียแล้วแอบทิ้งขยะดื้อ ๆ หรือให้ค่าตอบแทน เพียงเล็กน้อย ประเทศบางประเทศในอัฟริกา จำใจต้องยอมรับเงินค่าทิ้งขยะพิษเพื่อให้รอดพ้น จากความทิวโหยในระยะสั้น แต่ต้องรับความ เสี่ยงในด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อมในระยะยาว คาดกันว่าสหรัฐอเมริกาขนขยะพิษไปทิ้งนอกประเทศ ปีละ ๒ ล้านตัน การสำรวจประเทศที่เป็นเกาะ ในมหาสมุทรแปซิฟิกได้พบกองขยะพิษกระจัด- กระจายอยู่มากกว่า ๕๐ เกาะ องค์การสห- ประชาชาติประเมินว่า ยาฆ่าแมลงที่สหรัฐฯเลิก ใช้แล้วได้ถูกนำไปทิ้งในประเทศยากจนไม่ต่ำกว่า ๕๐๐,๐๐๐ ตันในประเทศเปรู ประชาชนมีปัญห การหายใจและปัญหาสุขภาพหลังจากโรงงาน อเมริกันฟอสฟอไรต์ไดออกไซด์จำนวน ๒,๐๐๐ กิโลกรัมขึ้นสู่อากาศในแต่ละวัน

● ปลายทศวรรษ ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) หนังสือ- พิมพ์ในสหรัฐฯเสนอข่าวการทิ้งขยะพิษไว้ตาม ชายหาดชนบทและหมู่บ้านต่าง ๆ รอบโลกที่ โด่งดังคือเรื่อง เรือแห่งความตายชื่อ “Khian Sea” ซึ่งออกจากท่าในฟิลาเดลเฟียสหรัฐฯโดยได้รับ อนุญาตให้ขน “ปุ๋ย” ไปไฮติ หลังจากไปถึงไฮติ และขนถ่ายปุ๋ย ๑ ใน ๔ ของจำนวน ๑๓,๐๐๐ ตัน ลงก็พบว่าปุ๋ยดังกล่าวถูกคลุกเคล้าไว้ด้วยเคมี อันตรายเช่นไดออกซิน (ฝนเหลือง) และฟูราน รวมทั้งโลหะหนักเช่นปรอท ตะกั่ว แคดเมียม และอาร์เซนิก เมื่อมีคำสั่งให้ขนปุ๋ยดังกล่าวกลับ ขึ้นเรือก็ปรากฏว่าเรือหายไปแล้วตั้งแต่ตอนกลาง คืนโดยทิ้งขยะอันตราย ๔,๐๐๐ ตันไว้บนชายหาด และถูกทิ้งไว้เช่นนั้นเกือบ ๑๐ ปี เรือKhian Sea เดินทางหาที่ทิ้งขยะที่เหลืออยู่เป็นเวลา ๒ ปีเมื่อ เรือแล่นผ่านชายฝั่งของทวีปอัฟริกาจนไปปรากฏ ตัวที่ลิงคโปร์ เรือดังกล่าวก็มีชื่อใหม่และขยะ บนเรือหายไปหมดแล้วซึ่งเชื่อว่าขยะที่เหลือถูกทิ้ง ลงในที่ใดที่หนึ่งของมหาสมุทร

อีกเรื่องหนึ่งคือบริษัท ๓ แห่งในมลรัฐเซาท์ คาโรไลนารวมหัวกันทิ้งขยะโดยผสมเก้าตะกั่ว และแคดเมียมซึ่งเป็นขยะอันตรายสูงจำนวน ๑,๐๐๐ ตันกับปุ๋ยเพื่อส่งออกก่อนการกระทำ ดังกล่าวจะถูกเปิดเผยชาวบังคลาเทศก็ได้โรยปุ๋ย ผสมเคมีอันตรายไปทั่วไร่นาของตนแล้วการ ส่งออกขยะพิษดังกล่าวไม่ละเมิดกฎหมายอากาศ และน้ำสะอาด(Clean Air & Clean Water Act) ของสหรัฐฯเพราะเป็นการเอาขยะพิษไปทิ้งใน ประเทศกำลังพัฒนาตอนปลายทศวรรษ ๑๙๘๐(๒๕๒๓) ประเทศต่างๆในอัฟริกาพยายาม ต่อต้านการตกเป็น “อาณานิคมขยะพิษ” แต่ สหรัฐฯและประเทศในยุโรปได้ร่วมกันคัดค้าน ความพยายามดังกล่าวโดยอ้างว่าการห้ามส่งออก ขยะพิษเป็นสิ่งที่ขัดกับ “การค้าเสรี” ต่อมาในปี ๑๙๙๔(๒๕๓๗) ประเทศกว่า ๑๑๐ ประเทศใน อัฟริกาลาตินอเมริกาและเอเชียได้ร่วมกันต่อต้าน ซึ่งสหรัฐฯและยุโรปต่างพยายามขัดขวางอย่าง เด็ดที่แต่ก็ไม่สำเร็จออสเตรเลียสหราชอาณาจักร เยอรมันและคานาดาเป็น “กาขาว” กลุ่มแรกที่ ยอมรับการห้ามการทิ้งขยะพิษนอกประเทศ สหรัฐฯเป็นประเทศร้ายรายประเทศเดียวที่ไม่ยอม รับการห้ามและใช้คำว่า “ขยะอันตราย” ในความ หมายที่แคบที่สุดและยืนยันว่าเป็นขยะที่สามารถ นำมาใช้ใหม่หรือรีไซเคิลได้ไม่มีผู้ใดทราบว่าจะขยะที่ ผลิตในสหรัฐฯปีละกว่า ๒๕๐ ล้านตันนั้นถูกส่งไป ทิ้งในประเทศยากจนมากน้อยเพียงใดในแต่ละปี จนทุกวันนี้กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมข้างต้นก็ยัง ร่วมกันพยายามบ่อนทำลาย “ข้อห้าม”(อนุ สัญญาบาเซล) การส่งขยะพิษไปทิ้งในประเทศอื่น อยู่ตลอดเวลาและเชื่อว่า “ข้อห้าม” ดังกล่าวจะ ถูกหลีกเลี่ยงใน “สัญญาการค้าเสรีแบบทวิภาคี” ที่สหรัฐฯและประเทศอุตสาหกรรมกำลังผลักดัน อยู่ในปัจจุบัน... ไทยเซ็นกับญี่ปุ่นแล้ว!!!

ไมเคิล มัวร์นักบรรณรงค์เพื่อสังคมชาว สหรัฐฯกล่าวว่าในปี ๑๙๙๐ นักกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อมของอินเดียพบว่าบริษัทเปปซี่กำลังสร้าง ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมให้อินเดียเพราะบริษัทนี้ได้

ขนส่งขวดเปปซี่ใช้แล้วจากสหรัฐฯไปอินเดียเพื่อ “รีไซเคิล” ให้เป็นขวดเปปซี่อีกครั้งหรือเป็นบรรจุภัณฑ์พลาสติกชนิดอื่นอย่างไรก็ตามผู้จัดการอาวุโสของโรงงาน “ฟูตูรา” ซึ่งตั้งอยู่นอกเมือง มาตราสกล่าววว่า “ขวดดังกล่าวจำนวนมากไม่ได้ถูกรีไซเคิล” ที่แย่งกันกว่านั้นคือบริษัทเปปซี่ประกาศในเวลาใกล้ๆกับกรณีข้างต้นว่า จะเปิดโรงงานใหม่ในอินเดียเพื่อผลิตขวดพลาสติกชนิดใช้ครั้งเดียวทิ้ง เพื่อส่งไปสหรัฐฯและยุโรป โรงงานดังกล่าวจะทิ้งเคมีอันตรายที่เกิดจากการผลิตไว้ให้อินเดียรับภาระ ในขณะที่สหรัฐฯและยุโรปต่างก็ปลอดภัยจากมลพิษนอกจากส่งขยะพิษไปทิ้งในประเทศอื่นแล้ว สหรัฐฯและพวกเขายังย้ายโรงงานที่กอมลพิษไปตั้งในประเทศกำลังพัฒนาด้วย !!!

ในปี๑๙๙๓(๒๕๓๕) นายลอเรนส์ ชัมเมอร์ หัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกันประจำธนาคารโลกได้เขียนไว้ในรายงานเรื่องการพัฒนาประจำปีในส่วนที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมว่า “มันเป็นเหตุผลที่เหมาะสมทางเศรษฐกิจที่จะเคลื่อนย้ายอุตสาหกรรมที่กอมลพิษมากไปยังประเทศกำลังพัฒนา” และในบันทึกของวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๑๙๙๑(๒๕๓๔) ที่ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ระดับสูงของธนาคารโลกเขาเขียนไว้ว่า “ขอให้เป็นการลบล้างระหว่างคุณกับผม ธนาคารโลกควรส่งเสริมให้อุตสาหกรรมสกปรกทั้งหลายอพยพไปสู่ประเทศกำลังพัฒนา?” นายลอเรนส์ให้เหตุผลสนับสนุนการกระทำดังกล่าวไว้ดังนี้ :-

๑. ค่าแรงและต้นทุนในทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการเจ็บป่วยที่เพิ่มขึ้น และการตายจากโรงงานสกปรกในประเทศกำลังพัฒนานั้นต่ำกว่าในประเทศร่ำรวยฉะนั้นการดังกล่าวจึงไม่ใช่เรื่องผิดและเป็นสิ่งที่ควรยอมรับกัน

๒. มลพิษในประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ยังมีน้อย เขาเขียนว่าประเทศต่างๆในอัฟริกายังมีมลพิษน้อยและคุณภาพของอากาศก็ยิ่งดีกว่าในลอสแอนเจลิส หรือเม็กซิโกซิตี้

๓. คนจนก็คือคนจน พวกเขาไม่สามารถจะ

กังวลถึงเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม และพวกเขาไม่มีอายุยืนยาวพอที่จะต้องกังวลเกี่ยวกับสารเคมีที่ทำให้เกิดมะเร็งในผู้สูงอายุ ประเทศเหล่านี้มีอัตราการรอดชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่า ๕ ขวบอยู่ที่ ๒๐๐ คนต่อ ๑,๐๐๐ คนเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ ประเทศร่ำรวยจึงไม่เคยหยุดการขนย้ายโรงงานสกปรกและขยะพิษจากประเทศของพวกเขาไปยังประเทศกำลังพัฒนาทั้งทางตรงและทางอ้อมเลย และในปัจจุบันมันกำลังจะถูกขนย้ายไปทั่วโลกโดยสัญญาการค้าเสรีแบบทวิภาคี!!!

อนึ่ง นายลอเรนส์ ชัมเมอร์ต่อมาดำรงตำแหน่งผู้ช่วยรัฐมนตรีกระทรวงการคลังของสหรัฐฯในปี ๒๕๔๐ เขาให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ในสหรัฐฯว่าการที่สหรัฐฯช่วยเม็กซิโกเมื่อเม็กซิโกประสบหายนะทางเศรษฐกิจแต่ไม่ช่วยประเทศไทยซึ่งล่มสลายเช่นเดียวกันก็เพราะ “หายนะทางเศรษฐกิจของประเทศไทยไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของสหรัฐฯ” และนายบิล คลินตันก็ส่งประเทศไทยเข้าสู่อุ้งเล็บของไอเอ็มเอฟ ซึ่งบังคับให้ไทยเปิดรับห้างค้าส่งและค้าปลีกข้ามชาติ..สหรัฐฯคือมหามิตร???

● บริษัทชื่อ “ฟริพอร์ตแมคโมแรน” ของสหรัฐฯทำเหมืองทองบนยอดเขาสูง ๑๓,๕๐๐ ฟุตเหนือระดับน้ำทะเลในเขต “ปาปัวตะวันตก” ของอินโดนีเซียส่วนปลายยอดหนากว่า ๔๐๐ ฟุตถูกทำลายลงมาตลอดเวลา ๔๐ ปี หินต้นไม้ดินและซีแร่ถูกปนย่อยและทิ้งลงในพื้นที่ ๔,๔๐๐ ไร่ซึ่งเป็นหุบเขาทุ่งหญ้าส่วนใหญ่ของหินและเลนเหลวกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ตันต่อวันถูกทิ้งลงในแม่น้ำใกล้เคียงจนท่วมทันไปสู่แม่น้ำอื่นๆ เจ้าหน้าที่ของบริษัทคาดว่าเศษตะกอนและโคลนเลนจะครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๕๐ ตร.กิโลเมตรการกระทำชนิด “มือถือสาปากถือศีล” เช่นนี้ถูกประณามโดยนานาชาติและผิดกฎหมายของทั้งในสหรัฐฯและยุโรปการสำรวจพบว่ามีสารพิษอย่างมหาศาลต่อสิ่งแวดล้อม

▶ อ่านต่อฉบับหน้า

✧ **คนสองพวกนี้ คือ
พวกคนเลวโง่แต่มียศ
พวกคนดีฉลาดแต่ไร้ทรัพย์
นักปราชญ์ว่า คนพวกไหนประเสริฐ?**

● **คนเลวโง่กระทำความชั่วช้าแล้ว
ก็ยังสำคัญว่า สิ่งนี้เท่านั้นประเสริฐ**
เห็นแต่เพียงโลกนี้ ไม่เห็นโลกหน้า
ต้องได้รับเคราะห์ร้ายในโลกทั้งสอง
ฉะนั้นคนดีฉลาดมีปัญหาเท่านั้นประเสริฐ
คนเลวโง่ถึงมียศจะประเสริฐอะไร

● **คนเลวโง่ได้รับความสุขแล้ว ย่อมมัวเมา
ได้รับความทุกข์แล้ว ย่อมถึงความหลง**
สุขทุกข์จรมากระทบแล้ว ย่อมหวั่นไหว
ดุจปลาตีนนอนอยู่ในน้ำร้อน
ฉะนั้นคนดีฉลาดมีปัญหาเท่านั้นประเสริฐ
คนเลวโง่ถึงมียศจะประเสริฐอะไร

● **คนเลวโง่ถึงจะมีกำลัง ก็ทำประโยชน์ไม่สำเร็จ
มักได้ทรัพย์มาด้วยการกระทำอันร้ายแรง**
ผู้คุมรกร่อมฉุดคร่าตัวคนเลวโง่นั้น
ซึ่งคร่ำครวญอยู่ไปสู่รกรอันทันไร้อาก
ฉะนั้นคนดีฉลาดมีปัญหาเท่านั้นประเสริฐ
คนเลวโง่ถึงมียศจะประเสริฐอะไร

● **คนเลวโง่ไร้ปัญญาย่อมกล่าวมูสา
เพราะเหตุแห่งตน หรือ บุคคลอื่น**
จึงถูกนิรนา(ตีลับหลัง)ท่ามกลางบริษัท
แม้ภายหลังก็ต้องไปสู่สุคติ(ทางชั่ว)
ฉะนั้นคนดีฉลาดมีปัญหาเท่านั้นประเสริฐ
คนเลวโง่ถึงมียศจะประเสริฐอะไร

● **คนดีฉลาดมีปัญหาตั้งแต่แผ่นดิน**

ย่อมไม่กล่าวคำเหลาะแหละ
เพราะเหตุแห่งตน หรือ แม้คนอื่น
มหาชนจึงบูชาในท่ามกลางที่ประชุม
แม้ภายหลังก็จะไปสู่สุคติ (ทางดี)
ฉะนั้นคนดีฉลาดมีปัญหาเท่านั้นประเสริฐ
คนเลวโง่ถึงมียศจะประเสริฐอะไร

● **ทรัพย์ละทิ้งคนเลวโง่ผู้ไม่จัดแจงการทำงาน
เพราะไม่มีความคิด มีแต่ปัญญาทราม**
เหมือนงูละทิ้งคราบเก่าไป
ฉะนั้นคนดีฉลาดมีปัญหาเท่านั้นประเสริฐ
คนเลวโง่ถึงมียศจะประเสริฐอะไร

● **คนเลวโง่ถึงมียศ ก็เป็นทาสของคนดีมีปัญหา
เมื่อกิจการต่างๆ เกิดขึ้น**
คนดีฉลาดย่อมจัดแจงกิจอันละเอียดได้
แต่คนเลวโง่ย่อมถึงความงงววยในกิจนั้น
ฉะนั้นคนดีฉลาดมีปัญหาเท่านั้นประเสริฐ
คนเลวโง่ถึงมียศจะประเสริฐอะไร

● **แท้จริง “ปัญญา” เท่านั้นที่คนดีสรรเสริญ
ส่วน “ทรัพย์” เป็นที่ต้องการของคนโง่**
เพราะมนุษย์ทั้งหลายยินดีในทรัพย์
แต่ความรู้ของท่านผู้รู้หลาย
ใครๆก็ซั่ง(กิโล)เอาไปไม่ได้
คนมีทรัพย์จึงเหนือคนมีปัญหาไม่ได้เลย
ไม่ว่าในกาลไหนๆ **๕**

● **มโหสถ**

บัณฑิตแห่งมิลินทนคร

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ “ลิวินตชาดก” ข้อ ๒๐๘๔)

การจะวิเคราะห์แยกแยะได้ว่า“เหตุ”
ตัวไหนคือปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดผลผลิตที่ดี
ดังกล่าว เราจะต้องหาวิธีควบคุมตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้อง
เพื่อให้สามารถตรวจสอบวิเคราะห์
ระหว่าง “เหตุ” กับ “ผล” ทีละชุด จนได้ข้อสรุป...

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

แต่ในขณะที่เรากระทำ “เหตุ” หลากๆ อย่าง
พร้อมกันไป ฉะนั้นการจะสรุปความคิดรวบยอด
ให้เที่ยงตรงในเหตุในผล กล่าวคือสรุปได้อย่าง
ชัดเจนว่า “เหตุ” เรื่องไหนเป็นเงื่อนไขหลักหรือตัว
แปรนำ (Independent Variable) ที่ก่อให้เกิด
“ผล” ซึ่งเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable)
นั้น ๆ เราจะต้องเข้าใจตรรกะของวิธีควบคุม

ตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้องก่อน (Ceteris Paribus)
ซึ่งก็คือต้องเข้าใจหลักการออกแบบวิธีวิจัย
(Methodology) เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหา
ความจริงที่เที่ยงตรงในเหตุในผลในเรื่องดังกล่าว
นั่นเอง

ตัวอย่างเช่น ในการปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร

ให้ได้ผลผลิตที่ดี เราอาจกระทำ “เหตุ” หลายอย่างพร้อมกัน อาทิ จุดรูปเทียนบูชาเจ้าป่าเจ้าเขาเพื่อขอให้ช่วยดูแลผลผลิตของเรา พร้อมกับถางหญ้า หว่านเพาะเมล็ดพันธุ์ รดน้ำ ตลอดจนใส่ปุ๋ยและสารไล่แมลงตามสูตรที่เราผสมขึ้นใช้เอง เป็นต้น แล้วเกิดได้ผลผลิตที่ดีออกมา ในกรณีเช่นนี้การจะวิเคราะห์แยกแยะได้ว่า “เหตุ” ตัวไหนคือปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดผลผลิตที่ดีดังกล่าว เราจะต้องหาวิธีควบคุมตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถตรวจสอบวิเคราะห์ระหว่าง “เหตุ” กับ “ผล” ที่ละชุด จนได้ข้อสรุปที่เที่ยงตรงในเหตุในผลในเรื่องนี้

เช่น ถ้าหากจะตรวจสอบความสัมพันธ์ว่า การกระทำ “เหตุ” ด้วยการจุดรูปเทียนบูชาเจ้าป่าเจ้าเขานั้น ๆ ช่วยให้เกิด “ผล” ต่อการเพาะปลูกจนได้ผลผลิตที่ดีใช่หรือไม่ เราก็ต้องหาวิธีควบคุมตัวแปรอื่น ๆ แล้วศึกษาเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคู่นี้ โดยอาจใช้วิธีไปสำรวจดูว่า ในบรรดาคนที่ได้ผลผลิตที่ดีทั้งหลาย มีใครหรือไม่มีที่ไม่ได้ประกอบพิธีบูชาเจ้าป่าเจ้าเขาแล้วได้ผลผลิตที่ดีเช่นเดียวกับเรา ถ้าค้นพบกรณีตัวอย่างของผู้คนจำนวนหนึ่งที่ได้ผลผลิตที่ดีโดยไม่ได้ทำพิธีบูชาเจ้าป่าเจ้าเขาเลย อันมีจำนวนมากเพียงพอ (ตามหลักสถิติ) ที่จะทำให้สามารถปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า การกระทำ “เหตุ” ด้วยการบูชาเจ้าป่าเจ้าเขาคือสาเหตุหลักที่ทำให้เกิด “ผล” ต่อการเพาะปลูกจนได้ผลผลิตที่ดี ดังนั้นเราก็ได้ข้อสรุปที่น่าเชื่อได้ว่าการบูชาเจ้าป่าเจ้าเขาไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการช่วยให้ได้ผลผลิตที่ดีดังกล่าว

ขณะเดียวกันถ้าเราจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคู่ต่อไป โดยจะตรวจสอบดูว่าสูตรปุ๋ยและสารไล่แมลงของเราคือ “เหตุ” ที่นำไปสู่ “ผล” อันคือการได้ผลผลิตที่ดีใช่หรือไม่ ก็อาจกระทำได้ด้วยการไปสำรวจดูคนที่ใช้ปุ๋ยและสารไล่แมลงที่เราแจกไปให้ทดลองใช้ (โดยเลือกดู

เฉพาะกรณีของคนที่เพาะปลูกในดินและสภาพสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ซึ่งใกล้เคียงกับแปลงเพาะปลูกของเรา) ว่าได้ผลผลิตที่ดีเหมือนกับเราหรือไม่ ถ้าคนส่วนใหญ่ (ซึ่งมีจำนวนมากพอตามหลักสถิติ) ได้ผลผลิตที่ดี อันทำให้เราปฏิเสธได้ยากว่า ผลผลิตที่ดีดังกล่าวมี “เหตุ” มาจากการใช้ปุ๋ยและสารไล่แมลงตามสูตรที่เราพัฒนาขึ้นนั้น ๆ ดังนั้นเราก็จะได้ข้อสรุปที่ทำให้เชื่อมั่นในระดับหนึ่งได้ว่า ปุ๋ยและสารไล่แมลงของเราได้ผล เพราะเป็น “เหตุ” ที่นำไปสู่ “ผล” อันคือช่วยให้ได้ผลผลิตทางการเกษตรที่ดี เป็นต้น

เมื่อได้ข้อสรุปของความคิดที่เที่ยงตรงในเหตุในผลดังนี้แล้ว เราก็จะได้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ กำลังปัญญา กับการพัฒนาสูตรปุ๋ยและสารไล่แมลงของเราให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป เพื่อช่วยเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร แทนที่จะเสียเวลากับการทุ่มเทกำลังกาย กำลังจิตใจ และกำลังสติปัญญา ในการพัฒนานวัตกรรมใหม่ ๆ ของพิธีบูชาเจ้าป่าเจ้าเขา เพื่อเป็นวิธีช่วยเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรของเรา เป็นต้น

สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือเจ้าป่าเจ้าเขาอาจจะมีอยู่จริงก็ได้ (ไม่เชื่อก็อย่าลบล้าง) แต่เราก็จะสามารถคิดได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผลว่า ไม่ว่าเจ้าป่าเจ้าเขาจะดำรงอยู่จริงหรือไม่ก็ตาม แต่อย่างน้อยก็เชื่อมั่นได้ว่า เจ้าป่าเจ้าเขาไม่สามารถช่วยดลบันดาลให้เราได้ผลผลิตมาก ๆ ตามที่ต้องการแน่ ถ้าเราอยากจะได้ผลผลิตทางการเกษตรที่ดี เราต้องกระทำ “เหตุ” ด้วยการหาปุ๋ยและสารไล่แมลงที่ดีมาบำรุงรักษาต้นไม้ โดยไม่ใช่ด้วยการประกอบพิธีกรรมอันนวนร้องขอเพื่อให้เจ้าป่าเจ้าเขาช่วย ฯลฯ

การทำความคิดความเห็นของตนให้ถูกต้องเที่ยงตรง และมั่นคงอยู่ในเหตุในผล ในกรณีของความเชื่อทางศาสนาแบบเทวนิยม ซึ่งเชื่อ

ในความมีอยู่ของพระเจ้าหรือเทพต่าง ๆ ก็อาจวิเคราะห์ได้ด้วยตรรกะแบบเดียวกันนี้ พระเจ้าตามความเชื่อของศาสนานั้น ๆ อาจดำรงอยู่จริงก็ได้ แต่ถ้าเราเอาแต่อ่อนน้อมขอให้พระเจ้าช่วยเรื่องต่าง ๆ นานา โดยไม่ยอมประพฤติปฏิบัติตน **สุจริตในกฎกติกาทหรือระเบียบแบบแผน** ที่พระเจ้าทรงมุ่งหมาย และทรงเผยแสดงผ่านศาสนทูตที่พระเจ้าส่งมาสอนมนุษย์ การกระทำ “เหตุ” ด้วยการเอาแต่อ่อนน้อมขอให้พระเจ้าช่วย แทนที่จะมุ่งมั่นกระทำ “เหตุ” ด้วยการประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาของ **ความดีที่พระเจ้าทรงมุ่งหมาย** ก็ย่อมจะไม่สามารถก่อให้เกิด “**ผลที่ดี**” อันเป็นรางวัลที่พึงขอรับจากพระเจ้าได้

เปรียบเหมือนกับพ่อที่วาง **กฎกติกาทหรือระเบียบแบบแผน** ไว้ให้ลูก ๆ ประพฤติปฏิบัติเพื่อจะได้เติบโตเป็นคนดี ลูกบางคนที่ไม่ยอมกระทำตามกฎกติกาดังกล่าว เอาแต่อดอ้อน ประจบประแจงเพื่อขอของรางวัลจากพ่อ ในกรณีเช่นนี้สำหรับพ่อที่มีปัญญาความรอบรู้รอบคอบ ก็ย่อมจะไม่ให้รางวัลอะไรกับลูกจนทำให้ลูกเสียนิสัยแน่

ในทางกลับกัน ลูกอีกคนปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่ออย่างเคร่งครัด โดยไม่เคยมาคลุกคลีอดอ้อน ประจบประแจงพ่อแต่อย่างใด พ่อที่มีปัญญาซึ่งรู้เห็นถึงการประพฤติปฏิบัติดังกล่าว ก็ย่อมจะนึกชื่นชมยินดีอยู่เจียบ ๆ ในใจเพราะรู้ว่าลูกคนนี้จะเติบโตขึ้นเป็นคนดี และมีชีวิตที่อยู่เย็นเป็นสุขเนื่องจากได้กระทำตามสิ่งที่พ่อบอกสอน และพ่อก็อาจจะหาโอกาสให้รางวัลลูกคนนี้อย่างเหมาะสม เพื่อให้ลูกมีกำลังใจในการกระทำ ความดีตามที่พ่อบอกสอนนั้นให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

ถ้าเข้าใจเช่นนี้แล้วก็จะเห็นได้ว่า สิ่งที่เป็นสาเหตุหลักที่มีความสำคัญยิ่งในการกระทำ “เหตุ” เพื่อให้เกิด “ผล” ที่ดี ก็คือ **ประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาและในระเบียบ**

แบบแผนตามคำสั่งสอนที่ดีของศาสนานั้น ๆ ยิ่งกว่าการมัวเสียเวลาทะเลาะกันว่าพระเจ้านั้นจริงหรือไม่ เพราะถึงพระเจ้าไม่มีจริง เราก็จะได้รับ “**ผลที่ดี**” จากการกระทำ “**เหตุที่ดี**” นั้น ๆ อยู่แล้ว แต่ถ้าพระเจ้านั้นมีอยู่จริง เราก็จะยิ่งได้รับรางวัลอันเป็น “**ผลที่ดี**” จากการกระทำ “**เหตุที่ดี**” ดังกล่าวจากพระเจ้าเพิ่มเติมอีก (เหมือนเช่นตัวอย่างของพ่อที่ให้รางวัลลูกตามที่กล่าวมา)

ข้อสำคัญอยู่ที่เราเข้าใจ **เจตจำนงและหลักคำสั่งสอน**ของพระเจ้าที่ **เผยแสดง**ต่อมนุษย์อย่างถูกต้อง **เที่ยงตรงในเหตุในผล**หรือไม่ ในเมื่อหลักคำสั่งสอนของศาสนาต่าง ๆ ทุกศาสนาล้วนสอนให้มนุษย์มีความรักความเอื้ออาทรต่อกัน (เหมือนพ่อที่สอนให้ลูก ๆ รักใคร่กลมเกลียวกัน) ถ้าใครตีความหลักคำสั่งสอนของศาสนาผิด โดยไปสั่งหาชีวิตคนบริสุทธิ์ที่ไม่ความผิดอะไรเลย (เหมือนเหตุการณ์ความรุนแรงใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย) จนทำให้ครอบครัวของผู้คนเหล่านั้นต้องประสบกับความทุกข์ยากเดือดร้อน เพราะการสูญเสียชีวิตของสมาชิกในครอบครัวที่ตนรัก แล้วเข้าใจว่าเป็นการกระทำเพื่อพระเจ้า ดังนี้ถึงจะแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้ามากมายเพียงใดก็ตาม (เหมือนเช่นลูกที่อดอ้อน ประจบประแจงพ่อ แต่กลับกระทำตรงข้ามกับสิ่งที่พ่อบอกสอน) พระเจ้าผู้ทรงปัญญาสูงสุดก็ย่อมจะไม่ทรงประทานรางวัลอะไรให้กับการกระทำที่ผิด ๆ เช่นนั้นแน่ (เหมือนพ่อที่มีปัญญาย่อมไม่ส่งเสริมลูกในทางที่ผิดเพื่อให้ลูกเสียนิสัย) ฯลฯ

การหาข้อสรุปว่าอะไรคือ **สาเหตุหลัก**ของความสำเร็จ เพื่อจะได้ทุ่มเทพลังให้กับการกระทำ “**เหตุที่ดี**” นั้น ๆ ได้อย่างตรงจุด เพื่อให้บังเกิด “**ผลที่ดี**” ที่ “**มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข**” อย่างเต็มกำลังความสามารถเช่นนี้ก็เปรียบได้กับการใช้ยาสมุนไพรซึ่งมีสารต่าง ๆ ประปนกันอยู่หลายชนิด **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว...วี

● นายชิง วินเทอร์

(๑) อึ้ง ! วิจัยชี้พบทุจริตในโรงเรียน ๕๓ % (โกงเวลา-ใช้สมบัตรราชการหาประโยชน์) (มติชน ๑๙ ธ.ค. ๕๖)

(๒) หอค้าเดือนรัฐบาลใหม่เล็กจ๋านำข้าว (ช่วยเท่าที่จำเป็น-อย่าเหมาแข่ง) (มติชน ๑๘ ธ.ค. ๕๖)

(๓) คุ่มขี้เมาป่วนบนรถไฟ โพลสำรวจราคาหมูสุด (มติชน ๑๗ ธ.ค. ๕๖)

วิจารณ์ รู้หรือยังทำไมรถไฟผู้โดยสารน้อย !

(๔) องค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ เปิดเผยประเทศไทย จากอันดับ ๑๐๒ เลื่อนขึ้นมาเป็นอันดับ ๘๘ (โกงมากขึ้น) (๕ ธ.ค. ๕๖)

(๕) องค์กรระหว่างประเทศแจ้ง “กิจการค้ามนุษย์” ของประเทศไทยสูงขึ้น (๖ ธ.ค. ๕๖)

(๖) รัฐมนตรีพาณิชย์เขมร คุยโชว์ผลงานที่ผ่านมาส่งข้าวขายประเทศไทย มากกว่าปีก่อน ๆ ที่ผ่านมา ! (แอบมาจำหน่ายกระมัง !)

(๗) เอแบคโพล “ต้นเหตุแห่งความขัดแย้งในสังคมไทย ๘๐ % บอกนักการเมือง !” ๓

บทความพิเศษ

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช กับเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖

ที่มา: http://www.nissan.co.th/th/News/~/_/media/Images/Nissan/Asia%20Pacific/Thailand/News/supreme%20patriarch.JPG?w=902&h=0

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน

www.ictforall.org, www.facebook.com/ICTforall.org

เนื่องในโอกาสสมทวมงคลที่เจ้าพระคุณ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ฉลองพระชนมายุ ๑๐๐ พรรษา ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ และโอกาสครบรอบ ๔๐ ปี ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ จึงเป็นโอกาสที่จะได้นำเรื่องราวที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช เมื่อครั้งทรงเป็น สมเด็จพระราชาคณะ ที่สมเด็จพระญาณสังวร และเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร ในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ นั้น เจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช ได้ทรง เคยออกแถลงการณ์ในนามคณะสงฆ์ไทย ทำเป็น ใบปลิวเรื่อง “ล้มมาสตี” ให้ลูกศิษย์นำไปแจกในที่ชุมนุม เพื่อเตือนสติทุกฝ่ายให้มีล้มมาสตี ดังที่ปรากฏในหนังสือ “99 คำถามเกี่ยวกับสมเด็จพระสังฆราช” ซึ่งจัดพิมพ์น้อมถวายเจ้าพระคุณ สมเด็จพระสังฆราช ในงานบำเพ็ญพระกุศลคล้ายวันประสูติ เจริญพระชันษา ๙๙ ปี วันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕, หน้า ๘๙-๙๑ ความว่า

“จากคณะสงฆ์ไทย

ล้มมาสตี แปลว่า ความระลึกชอบ อันความ ระลึกนั้น มักพูดกันเช่นว่า ระลึกถึง คือนึกขึ้นมา ได้ถึงบุคคล เหตุการณ์ หรือแม้วัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บางทีความระลึกถึงเป็นไปในทางไม่สงบต่าง ๆ เพราะก่อให้เกิดภาวะเป็นต้นว่า ความโกรธแค้น ซึ่งเคียดจนถึงใช้กำลังประหัตประหารกันให้ย่อยยับลงไป บางทีความระลึกถึงเป็นไปในทางสงบต่าง ๆ เพราะก่อให้เกิดภาวะ เป็นต้นว่า ความมี มิตรภาพไมตรีจิตความประนีประนอมผ่อนปรน กันและกัน ความช่วยเหลือกันและกันให้เกิด ความสุขความเจริญ ความระลึกถึงอย่างแรกมิใช่ เป็นล้มมาสตีแต่เป็นมีจฉาสติ ส่วนความระลึก ถึงอย่างหลังเป็นล้มมาสตี ความระลึกชอบ ใน ฐานที่เราทั้งหลาย ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ ต่างก็เกิดมา เป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นสัตว์โลกชนิดที่มีปัญญาสูงมา โดยกำเนิด ทั้งยังได้รับการศึกษาส่งเสริมปัญญา ให้เจริญเติบโตยิ่งขึ้นไปอีก ก็ควรที่จะมีความ ระลึกชอบ คือใช้ปัญญาระลึกโดยรอบคอบ ไม่ลุ อำนาจหรือตั้งต้นไปด้วยอำนาจความโกรธ หลง

ซึ่งจะเป็นเหตุให้พบเหตุผลเป็นเครื่องแก้ไข เหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่เป็นส่วนตัวทั้งที่เป็น ส่วนรวมได้ดียิ่ง ความพบเหตุผลที่ถูกต้องดังนี้ และเป็นตัวปัญญา ซึ่งเป็นผลที่มุ่งหมายสำหรับ แก้เหตุการณ์ทั้งหลายตามที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า ล้มมาสตีและปัญญา ต่างก็ต้องอาศัยกันและกัน ในที่นี้ยกล้มมาสตีขึ้นเป็นประธาน เพราะมุ่งหมาย ว่าเป็นข้อสำคัญในหน้าที่เตือนใจให้ใช้ปัญญาแทน ที่จะใช้อารมณ์และกิเลสแก่กันและกัน ทุก ๆ คน ต่างก็มีปัญญาอยู่ด้วยกันแล้ว แต่อาจยังเผลอ ปัญญาไปบ้างเพราะขาดล้มมาสตีเท่านั้น จะควร ระลึกอย่างไรจึงจะเป็นล้มมาสตี และจะระลึก อย่างนั้นได้หรือ

ขอแถลงข้อหลังก่อนว่า ทุกคนระลึกให้เป็น ล้มมาสตีได้ เพราะเป็นเรื่องของจิตใจที่อาจน้อม จิตใจให้คิดไปได้ จึงขอแต่เพียงว่า ขอให้น้อมจิต ใจคิดไปในทางสงบเท่านั้น โดยพยายามระงับ ดับจิตใจเร่าร้อนไม่สงบลงเสีย ดังจะลงแนะแนว คิดดู ที่จะนำไปสู่ล้มมาสตี

๑. เราทั้งหลายเป็นอะไรกัน ถ้าคิดด้วยความ โกรธ ก็จะได้คำตอบว่า เป็นศัตรูกัน โกรธเกลียด กัน ซึ่งจะต้องเอาชนะกันให้ได้แม้ด้วยการใช้กำลัง ประหัตประหารกัน ถ้าคิดด้วยจิตใจที่สงบก็จะได้ คำตอบว่า **เราเป็นพี่น้องกัน ร่วมชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เดียวกัน หรือแม้ร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน บรรพบุรุษสตรีของเราได้ เสียสละทุกอย่างรักษาสถาบันต่าง ๆ ของชาติ ไทยไว้ให้แก่เรา เราทั้งหลายจึงเหมือนอยู่ใน ครอบครัวเดียวกัน ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ก็เป็นเหมือน เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นตา เป็นยาย เป็นปู่ เป็นย่า เป็นน้า เป็นอา ผู้ที่เป็นเด็กกว่าก็เหมือนอย่าง เป็นลูกเป็นหลาน ที่เป็นชั้นเดียวกันก็เป็น เหมือนอย่างเป็นที่พี่น้องกันทั้งนั้น ไม่ใช่ใคร ที่ไหน ความระลึกได้อย่างนี้จะทำให้จิตใจ อ่อนโยนลง จะทำให้เกิดความคิดที่จะปรองดองกัน สัมผัสกันขึ้น**

๒. เราทั้งหลายกำลังจะทำอะไรให้แก่กัน

ถ้าตอบด้วยความโกรธก็จะได้คำตอบว่าเราจะต้องไม่ยอมกันเด็ดขาด จะต้องบังคับเอาสิ่งที่เราต้องการ หรือไม่ยอมให้ทุกอย่างตามที่ได้รับการเรียกร้อง แม้ด้วยการใช้กำลัง แต่ถ้าคิดด้วยใจที่สงบ ก็จะมองเห็นว่า **เราทั้งหลายต่างก็เป็นญาติกันทั้งหมด มิใช่ใครอื่นที่ไหน ควรที่จะผ่อนปรนกัน** สมมุติว่าผ่อนความต้องการของตนบ้าง เหมือนอย่างว่าคนละครึ่งหนึ่ง ทุกฝ่ายต่างได้ต่างเสียด้วยกัน เพราะการที่ดึงดันเอาแต่ใจของตนฝ่ายเดียวมันยากที่จะตกลงกันได้ หลักของความสามัคคีประการหนึ่งก็คือ ความที่รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา หรือเอาใจเราไปใส่ใจเขา แต่จะต้องทำให้สงบเสียก่อนจึงจะเกิดความคิดผ่อนปรนประนีประนอมดังกล่าวได้

๓. เราทั้งหลายกำลังมุ่งอะไรเพื่ออะไร สิ่งที่มีมุ่งนั้น ถ้าไม่ขัดกันก็ไม่เกิดปัญหาขัดแย้ง แต่ถ้าขัดกันก็เกิดปัญหาขัดแย้ง แต่ก็จะต้องมีจุดที่มุ่งหมายว่าเพื่ออะไร เมื่อมีจุดที่มุ่งหมายเป็นอันเดียวกัน เช่นเพื่อชาติ ก็หน้าที่ทุกฝ่ายจะพากันเสียประโยชน์สุขส่วนตนเพื่อส่วนรวมคือชาติ อันหมายถึงประชาชนทั้งหมดพร้อมทั้งสถาบันทั้งหลายของชาติ ด้วยสันติวิธี พยายามหาทางปฏิบัติโดยสันติที่จะให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายทุกๆ คนย่อมรวมอยู่ในชาติ ต่างเป็นกำลังของชาติดังที่เรียกกันว่า **“พลเมือง”** จึงต้องรักษาตนเองไว้ให้ดีด้วยกัน การที่จะมาทำลายกันเองลงไป **เท่ากับเป็นการทำลายกำลังของชาตินั้นเอง** ทำให้ชาติอ่อนกำลังลง และเราทั้งหลายต่างก็มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงเป็นประมุขของชาติ ผู้ทรงดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรมเป็นที่เคารพนับถืออย่างสูงสุด ปรากฏว่าพระองค์มีพระราชวิตกห่วงใยเป็นอันมาก มีพระมหากรุณาแผ่ไปอย่างยิ่ง เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงขึ้นเพียงใด ความทุกข์อย่างหนักก็ย่อมเกิดขึ้นในพระราชหฤทัยเพียงนั้น จึงนำที่ทุก ๆ ฝ่ายจะรำลึกถึงพระมหากรุณา และปฏิบัติอย่างผ่อนปรนแก่กันด้วยมุ่งประโยชน์แก่ประเทศ

ชาติอันเป็นส่วนรวมเป็นที่ตั้ง และรำลึกถึงพระศาสนาซึ่งสอนให้ใช้สัมมาสติ กล่าวได้ว่า ทุกศาสนาย่อมสอนให้ใช้สัมมาสติทั้งนั้น

แนวคิดทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นแนวคิดที่ขอเสนอแนะแก่ทุกๆ คน ทุก ๆ ฝ่าย ขอให้ทุกคนทุกฝ่ายพากันยังยั้ง คิดรำลึก ถึงจะต้องใช้เวลาสักหน่อย ก็ยังดีกว่าการทำอะไรลงไปด้วยความผลุนผลันพอให้อารมณ์ที่ตึงเครียดผ่อนคลาย พอให้จิตใจสงบและคิดรำลึกตามแนวที่เสนอแนะ หรือแม้แนวอื่นที่จะนำไปสู่ความพบเหตุผลที่ดีกว่า ย่อมจะได้สัมมาสติและปัญญา ในอันที่จะแก้ไขผ่อนปรนนำไปสู่วัตถุประสงค์ที่ต้องการร่วมกันโดยสวัสดิ์.

๑๖ ตุลาคม ๒๕๑๖”

ดังที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช ได้กล่าวว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชวิตกห่วงใยเป็นอันมาก...เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงขึ้นเพียงใด ความทุกข์อย่างหนักก็ย่อมเกิดขึ้นในพระราชหฤทัยเพียงนั้น ปรากฏรายละเอียดตามที่ **พลตำรวจตรี สุชาติ เผือกสกนธ์** ได้กล่าวไว้ในหนังสือ **“ย้อนอดีตการสื่อสารไทย”** (กรุงเทพฯ : การสื่อสารแห่งประเทศไทย, 2533. หน้า 66-67) ความว่าในเหตุการณ์วันมหาวิปโยค ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ **“...ในวันนั้นได้เกิดเหตุการณ์วุ่นวายระหว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมืองกับนิสิตนักศึกษาและประชาชน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงสดับรับฟังติดตามข่าวคราวเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวอยู่ทุกระยะทางข่ายการสื่อสารทางวิทยุของตำรวจและทหาร และเมื่อเหตุการณ์ได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น จนถึงขั้นมีการสูญเสียชีวิตนิสิตนักศึกษาและประชาชนขึ้น พระองค์ท่านได้ทรงมีพระราชกระแสให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการใช้มาตรการในการระงับเหตุการณ์ลูกกลมด้วยวิธีการผ่อนหนักผ่อนเบาละมุนละไม เพื่อป้องกันมิให้มีการสูญเสียเลือดเนื้อชีวิตคนไทยด้วยกันมากไปกว่านั้น พระองค์ท่านได้ทรงเป็น**

ห่วงใยในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่งทรงเฝ้าฟังการติดต่อวิทยุอยู่ในห้องทรงงานตลอดคืน มิได้เสด็จเข้าห้องบรรทมคงประทับกับพื้นบรรทมหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่ในห้องทรงงานนั่นเองและในที่สุด พระองค์ท่านก็ได้ทรงตัดสินพระทัยเข้ายุติเหตุการณ์ด้วยพระองค์เองโดยทรงปรากฏพระองค์และพระราชทานกระแสพระราชดำรัสทางโทรทัศน์เหตุการณ์ร้ายจึงได้คลี่คลายและสงบลงอย่างรวดเร็ว...”

นอกจากนี้ พลตำรวจตรี สุชาติ เผือกสกนธ์ ได้เล่าไว้ในหนังสือ “บันทึกความทรงจำ เรื่อง การสื่อสารของในหลวง” (กรุงเทพฯ : จูปีตัส, 2542. หน้า 140-142) ทำให้ทราบว่าในหลวงมิได้บรรทมมาถึง ๓ วัน จากเหตุการณ์ดังกล่าว ความตอนหนึ่งว่า “...ด้วยความห่วงใยในความทุกข์เดือดร้อน และภัยพิบัติที่จะบังเกิดต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนคนไทย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ประทับอยู่ในห้องทรงงานอยู่ตลอดเวลาเพื่อสดับตรับฟังข่าวเหตุการณ์ผ่านข่ายการสื่อสารทางวิทยุของหน่วยปฏิบัติการต่าง ๆ และข่าวจากศูนย์ปทุมวันซึ่งส่งมาให้ผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) เพื่อส่งไปถวายทางเทเล็กซ์ เป็นระยะ ๆ ... ศูนย์รวมข่าวของตำรวจนครบาลหรือศูนย์ผ่านฟ้า ซึ่งตั้งอยู่ที่สะพานผ่านฟ้า (ในขณะนั้น) ตำรวจที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ประจำหน่วยงานนี้อยู่ในลักษณะขวัญกระเจิง สอบถามกันทางวิทยุข่าวผ่านฟ้าว่า ควรจะปฏิบัติอย่างไรในสถานการณ์ชั้นวิกฤติเช่นนี้ แต่ก็ไม่มีผู้บังคับบัญชาคนใดสั่งการ ผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) จึงได้ตัดสินใจนำเอาเครื่องรับ-ส่งวิทยุมือถือในข่ายผ่านฟ้ามาต่อเข้ากับสายอากาศภายนอกบ้านพักของท่านในบริเวณกองการสื่อสารตำรวจ บางเขนติดต่อให้กำลังใจ เช่นเดียวกับศูนย์การสื่อสารของหน่วยตำรวจอื่น อาทิ ตำรวจดับเพลิง ตำรวจทางหลวง เป็นต้น ซึ่งอยู่ในข่ายปทุมวันเมื่อเห็นว่า สดวิสัยที่จะประทับประคองอีกต่อไปในที่สุดผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) จึงได้สั่งการทาง

วิทยุโดยใช้โค้ด ๖-๑๙ ให้สละสถานี (ศัพท์ทหารเรือ หมายถึง สละเรือใหญ่เมื่อใกล้จะอัปปาง) คือ ศูนย์ผ่านฟ้า และศูนย์สื่อสารของหน่วยตำรวจเหล่านั้น เป็นการใช้โค้ด ๖-๑๙ ครั้งแรก นับตั้งแต่วันที่ท่านได้กำหนดโค้ดขึ้นมาใช้ในราชการสื่อสารของกรมตำรวจ และคงจะเป็นครั้งสุดท้าย

การสั่งการดังกล่าวเป็นเรื่องค่อนข้างเสี่ยงอยู่มาก จึงทำให้เกิดความเครียดซึ่งเมื่อผสมกับความอดโรยอ่อนเพลียเนื่องจากได้ปฏิบัติงานตรากตรำมาโดยตลอด ผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) ถึงกับหลับผล็อยในลักษณะนั่งหลับนกออยู่หน้าเครื่องวิทยุ โทรศัพท์ และเทเล็กซ์ในห้องปฏิบัติการสื่อสารที่บ้านพักของผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) ไปหลายครั้ง ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้ได้รับรู้ผลงานของผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) ในครั้งนี้ก็ตาม แต่ผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) ก็เชื่อมั่นว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงทราบการสั่งการทางวิทยุของผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) อยู่ทุกระยะ เนื่องจากได้ทรงเปิดเครื่องวิทยุสดับตรับฟังข่าวเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา ภายหลังเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้สงบเรียบร้อยแล้ว ไม่นาน พระองค์ได้รับสั่งทบทวนเหตุการณ์นี้กับผม (พลตำรวจตรีสุชาติ) จึงได้รับทราบว่าได้บรรทมมาถึง ๓ วัน..”

พระเมตตาคุณพระกรุณาธิคุณของเจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช เป็นข้อเตือนใจ เป็นแนวทางการดำรงอยู่ท่ามกลางสถานการณ์บ้านเมืองมีการแตกแยกความคิด ทางการเมือง จนอาจนำไปสู่ความขัดแย้งเช่นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ครั้งนี้ หากทุกฝ่ายน้อมนำคตินิยมดังกล่าว ไปพิจารณาไตร่ตรอง และปฏิบัติตามแล้ว ย่อมจะนำมาสู่การพัฒนาประชาธิปไตยของประเทศไทยให้เจริญวัฒนาสถาพรสืบไป...ที่ชายุโก โทตุสังฆราชา.

๒

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

หอการค้าไทยชี้ว่าต้องจ่ายได้โต๊ะ
๒๕-๓๕% ของงบประมาณหรือ ๒-๓ แสนล้านบาท/ปี

ประเทศไทย : ใกล้ล้มเหลว?? (Thailand : On the Brink ??)

● ตอนจบ

นอกจาก “ดัชนีรัฐชาติที่ล้มเหลว” แล้ว ยังมีการประเมินและจัดอันดับประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศไทย โดยสถาบันที่น่าเชื่อถือในอีกหลายด้านดังนี้ :

การฉ้อราษฎร์บังหลวง :	๗๘ จาก ๑๗๘ ประเทศ (พ.ศ.๒๕๕๓) ๘๐ จาก ๑๗๖ ประเทศ (พ.ศ.๒๕๕๕) หอการค้าไทยชี้ว่าต้องจ่ายได้โต๊ะ ๒๕-๓๕% ของงบประมาณหรือ ๒-๓ แสนล้านบาท/ปี(เอสทีวี ๑/๒/๕๖)
การลักลอบขนเงินออกจากประเทศ :	๑๓ จาก ๑๔๕ ประเทศ ในรอบ ๑๐ ปี ที่ผ่านมา มีการขนเงินออกไปรวม ๒ ล้านล้านบาท โดยเริ่มจาก ๖.๖ หมื่นล้านบาทในปี ๒๕๔๔ ทำให้สูญเสียเงินสำหรับการพัฒนาประเทศ

		เงินที่ขนออกไปเป็นเงินที่ได้จากการคอร์รัปชั่น การค้ายา เสพติด ฯลฯ (ประชาชาติธุรกิจ ๓๐/๑/๕๖)
การเล่นการพนัน	:	๑.๕-๑.๘ ล้านล้านบาทต่อปี (ดร.สังคิด พิริยะรังสรรค์) ในปี ๒๕๕๓ คนไทย ๓๒ ล้านคน เล่นการพนัน โดยผู้หญิงและชาวชนบทเล่นมากกว่า ผู้ชาย และ ชาวเมือง (เอเอสทีวี ๓๑/๑/๕๖)
จำนวนนักโทษต่อแสนคน	:	๓ (สหรัฐฯ ๗๓๔, รัสเซีย ๕๙๓ และไทย ๓๔๔ คนต่อ แสนคน) ประมาณ ๕๐% เป็นนักโทษกรณียาเสพติด
การดื่มแอลกอฮอล์	:	๕ ต้มจืดหนึ่งวอลล์เกอร์อันดับ ๕ ด้วย (ไทยรัฐ), ในปี ๒๕๔๔ คนไทยดื่มสุรากลั่นคนละ ๑๘ กรัม เบียร์ ๖๑ ขวดใหญ่ และไวน์ ๑ ขวด ใน ๑๐ ปีที่ผ่านมา คนไทยดื่มเบียร์เพิ่มขึ้น ๒๕ เท่า และดื่มไวน์เพิ่มขึ้น ๔ เท่า สตรีและวัยรุ่นดื่มเพิ่มร้อยละ หนึ่งต่อปี (เอเอสทีวี ๒๗/๓/๕๖)
การตายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์	:	อันดับ ๗ ทรัพย์สินเสียหายปีละประมาณ ๒? แสน ล้านบาท สาเหตุหลัก คือ “เมา”
การตายจากการฆาตกรรม	:	๑๒ (เมืองพุทธ??)
การบริโภคยา	:	๑๒๗ ล้านเม็ดต่อวัน หรือกว่า ๓ แสนล้านบาทต่อปี ร้อยละ ๗๐ เป็นยานำเข้า โรคที่ทำให้เสียชีวิตสูงสุด คือมะเร็ง โรคหัวใจ และ เบาหวาน (เอเอสทีวี ๑๐/๒/๕๖) ตายเหมือนคนอเมริกันซึ่งเป็นต้นแบบของการพัฒนา !!!
เว็บไซต์โป๊	:	๕ (มติชน ๒๕๔๙) อันดับ ๑ ได้แก่สหรัฐฯ (ต้นแบบ ??)
จำนวนโทรศัพท์มือถือ	:	๑๖ (๑๒๓.๘ เครื่องต่อ ๑๐๐ คน)
การนำเข้านาฬิกาจากสวิส	:	๑๓
จำนวนรถเบนซ์	:	๗ (ในเอเชียเป็นรองแค่ญี่ปุ่น)
การเป็นหนี้ของคนไทย	:	ในปี ๒๕๕๕ มีการออมเพียง ๕.๓% ของจีดีพี คริวเรือนร้อยละ ๔๕ หรือ ๙ ล้านครัวเรือนไม่มีความสามารถในการออม ในปี ๒๕๕๕ คนไทยเป็นหนี้ ๒.๙๑ ล้านล้านบาท ส่วนใหญ่ เพื่อซื้อรถยนต์และจักรยานยนต์ (ไทยโพสต์ ๒๗/๒/๕๖)
การเป็นหนี้ของชาวนา	:	เป็นหนี้ ๑.๐๓ แสนบาทต่อครอบครัว ในปี ๒๕๕๔ ชาวนาร้อยละ ๘๐.๕ ไม่อยากให้ลูกหลานทำนาเพราะ รายได้น้อยและลำบาก ๓๓.๓% ไม่สามารถใช้หนี้ และ ๒๘% คิดขายนาให้นายทุน (ไทยโพสต์ ๒๕๕๕)
การนำเข้าเคมีเกษตร	:	นำเข้ายาฆ่าหญ้าและยาฆ่าแมลงอันดับ ๔ และ ๕ ของโลก คนไทยร้อยละ ๓๖ มีสารเคมีปนเปื้อนใน

กระแสเลือดสูง ทำให้มีโอกาสเป็นมะเร็ง ออทิสติก
โรคทางเดินหายใจ ทำลายอสุจิ (เอเอสทีวี ๑๙/๒/๕๕)
ในบางพื้นที่เคมีเกษตรเป็นต้นทุนร้อยละ ๒๓% ของการทำนา

- พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น : มีเพศสัมพันธ์อายุน้อยลงจาก ๑๘-๑๙ ปี ในปี ๒๕๓๙ เป็น ๑๕-๑๖ ปี ใน พ.ศ.๒๕๕๒ และในปี๒๕๕๕ วัยรุ่นใช้ถุงยางอนามัยไม่ถึงร้อยละ ๔๐ จึงติดโรคมกขึ้นเรื่อยๆ และท้องก่อนวัยมาเป็น ๒ ในเอเชีย (เอเอสทีวี ๑/๑๐/๕๕)
- อาชีพใหม่ของวัยรุ่น : สาระระดับมัธยม-มหาวิทยาลัยนิยมอาชีพ “รับจ้างควง” เกี่ยวผับ บาร์ งานเลี้ยงกลางคืนและไปทานอาหาร ดูภาพยนตร์ และไปงานเทศกาลในตอนกลางวัน (กรุงเทพธุรกิจ ๒๕๕๕)
- คัลยกรรมเพื่อความงาม : การเสริมความงามภายนอกเติบโตจากระดับ ๕,๐๐๐ ล้านบาท เป็น ๒๐,๐๐๐ ล้านบาทในปัจจุบัน หนุ่มไทยนิยมเสริมความงามมากขึ้นและคัลยกรรมแปลงเพศเติบโตปีละ๑๐%(สยามธุรกิจ ๑/๓/๒๕๕๖)
- คนหายในประเทศ : ในปี ๒๕๕๕ คนไทยหายเพิ่มขึ้นจาก ๕๕ รายเป็น ๗๑ ราย ส่วนใหญ่เกิดจากการต่อต้านคอร์รัปชัน นโยบายปราบปรามยาเสพติด และการต่อสู้เพื่อสิ่งแวดล้อม รัฐบาลไทยปฏิเสธการขอเข้ามาตรวจสอบของยูเอ็นด้วย (องค์การสหประชาชาติ ๓/๒๕๕๖)
- คุกลับซีไอเอ : ไทยเป็นหนึ่งในหลายประเทศที่ยอมให้ซีไอเอเข้ามาตั้งคุกลับเพื่อสอบสวนและทรมานนักโทษมุสลิม (มูลนิธิ Open Society, กรุงเทพธุรกิจ ๙/๓/๕๖)
- ภัยจากการก่อการร้าย : ไทยเป็นประเทศ ๑ ใน ๑๐ ของโลกที่ได้รับภัยจากการก่อการร้ายมากที่สุด ในปี ๒๕๕๔ ระหว่าง ๒๕๔๗-ต้น ๒๕๕๖ มีผู้เสียชีวิตในสามจังหวัดภาคใต้ไปแล้ว ๕,๐๐๓ คน และบาดเจ็บอีกกว่า ๙,๐๐๐ คน ไทยอยู่ร่วมกลุ่มกับอิรัก ปากีสถาน อัฟกานิสถาน เยเมน โซมาเลีย ไนจีเรีย รัสเซียและฟิลิปปินส์ (เอเอสทีวี ๓/๑๒/๒๕๕๕)
- ความปลอดภัยของสายการบินไทย : ๕๓ จาก ๕๙ สายการบิน อันดับ ๑-๓ ได้แก่ฟินแลนด์ แอร์ นิวซีแลนด์และคาเธ่ย์แปซิฟิก (จัดอันดับโดยสถาบันของเยอรมัน, ไทยโพสต์ ๑๒/๑/๕๖)
- เสรีภาพของสื่อมวลชน : ๑๓๕ จาก ๑๗๙ ประเทศ กลุ่มยุโรปเหนือได้คะแนนดีที่สุด (สื่อไทยถูกยิง เจ้าของสื่อถูกรุมยิงกลางถนน สำนักงานสื่อถูกทหารล้อม ฯลฯ)

- สื่อเอเชียมอไทย : นิตยสารเอเชีย นิตยฉบับกลางปี ๒๕๕๕ เขียนว่า “ประเทศไทยกลายเป็น “minor player” หรือผู้เล่น “รองบ่อน” ในอาเซียนไปแล้ว
- เซ้าร์โซนามอร์นิ่งโพลต์ (ฮ่องกง) : กล่าวถึงประเทศไทยเมื่อต้นเมษายน ๒๕๕๖ ว่า “การที่อดีตนายกฯใช้น้องสาวบริหารประเทศเป็นการทีมแท่งประเทศไทย เป็นสิ่งแปลกประหลาดและน่าละอายที่สุด”
- วอชิงตันโพลต์มอไทย : อดีตผู้บริหารประเทศคนหนึ่งของไทย เป็น ๑ ใน ๕ ของอดีตผู้บริหารที่เลวของโลก
- นิวยอร์กโทมส์มอไทย : ฉบับ ๒๙/๑/๕๖ ลงข่าวว่าการบริหารประเทศของไทย ถูกสั่งการโดยคนหนึ่คิดจากภายนอกประเทศ โดยนายกฯ ทำหน้าที่เพียงตัดริบบิ้น และกล่าวสุนทรพจน์เท่านั้น (ไทยโพลต์ ๓๑/๑/๕๖)...อเมซิ่งไทยแลนด์???
- ประเทศที่น่าไปเกิด : อันดับ ๕๐ จาก ๘๐ ประเทศ, พิจารณาจากสวัสดิการด้านสาธารณสุขโอกาสก้าวหน้าในชีวิตและเสถียรภาพที่รัฐบาลเตรียมให้ประชาชน กลุ่มยุโรปเหนือได้คะแนนดีที่สุดและสิงคโปร์ได้อันดับ ๑ ของเอเชีย (อีโคโนมิสต์ ๒๕๕๖)
- การติดอันดับของ กทม. : อันดับ ๒๐ ของเมืองสำหรับเคาต์ดาวน์ เพื่อขึ้นปีใหม่ที่ดีที่สุดในโลก และติดอันดับ ๑ ของเมืองน่าเที่ยว แต่ติดอันดับ ๑๐๔ จาก ๑๔๐ เมืองสำหรับการเป็นเมืองน่าอยู่
- การเป็นตลาดที่มีศักยภาพสูง : อันดับ ๓ ของตลาดเกิดใหม่ รองจากจีนและเกาหลีใต้ (เอเอสทีวี ๑/๒/๕๖), เพราะเป็นสังคมบริโภคนิยม???
- วิกฤตทางสังคม : กลุ่มนักศึกษา ร้อยละ ๙๒.๔ เคยลอกการบ้าน ร้อยละ ๗๔.๙ เคยลอกข้อสอบและรายงาน กลุ่มประชาชนอายุ ๑๐ ปีขึ้นไป ร้อยละ ๒๗ เห็นว่า โททกบ้างไม่เป็นไร ร้อยละ ๙๓ เคยโททกในรอบ ๑๒ เดือน ร้อยละ ๘๗.๕ เห็นด้วยกับการเลี้ยงดูปู่เสื่อฝายจัดซื้อ ร้อยละ ๘๗.๖ เคยลัดคิวในการซื้อสินค้าและบริการ ร้อยละ ๘๐.๒ เคยให้สินบนหรือสินน้ำใจแก่เจ้าหน้าที่ ร้อยละ ๘๕.๓ เชื่อว่าการทุจริตในการสอบครู (จริงๆ แล้วมีการทุจริตทั้งในการสอบครู ตำรวจและอื่นๆ) กลุ่มข้าราชการและเอกชน ร้อยละ ๘๑.๒ เคยหนีงานโดยไม่ได้รับอนุญาต ร้อยละ ๘๓.๖ เคยเอาทรัพย์สินของสำนักงานไปใช้ส่วนตัว ร้อยละ ๖๔.๗ รู้ว่าคนในหน่วยงานทุจริตการสอบเลื่อนตำแหน่ง (ไทยโพลต์ฉบับ ๑๘/๓/๕๖ สรุปว่าสังคมไทย

ความสุขของคนไทย : วิฤติเพราะโกงทุวงการ)
๕๒ ของ ๑๕๖ ประเทศ และอันดับ ๓ ของอาเซียน
ตามหลังสิงคโปร์ และมาเลเซีย, ตามผลการสำรวจ
ขององค์กรสหประชาชาติในเรื่องรายได้ การมีงานทำ
ความสัมพันธ์ในชุมชน ศาสนา สุขภาพ ครอบครัว
ความเท่าเทียมและคอร์รัปชัน (เอเอสทีวี ๑๙/๓/๕๖)

ความแตกต่างของรายได้

พ.ศ. ๒๕๐๘

คนรวยที่สุดร้อยละ ๒๐ มีรายได้ร้อยละ ๔๘.๘ ของทั้งหมด
คนจนที่สุดร้อยละ ๒๐ มีรายได้ร้อยละ ๗.๙ ของทั้งหมด

พ.ศ. ๒๕๔๙

คนรวยที่สุดร้อยละ ๒๐ มีรายได้ร้อยละ ๖๖.๓ ของทั้งหมด (+๓๓%)
คนจนที่สุดร้อยละ ๒๐ มีรายได้ร้อยละ ๓.๘๔ ของทั้งหมด (-๔๘.๖%)
ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่ในตลาดหลักทรัพย์มีเพียง ๑๑ ตระกูล
คนรวยที่สุดร้อยละ ๒๐ มีทรัพย์สินร้อยละ ๖๙ ของประเทศ
คนจนที่สุดร้อยละ ๒๐ มีทรัพย์สินร้อยละ ๑.๐ ของประเทศ
คนร้อยละ ๑๐ ครอบครองที่ดินทำกินร้อยละ ๙๐ ของประเทศ (ไทยโพสต์)

เมื่อพิจารณาข้อมูลทั้งหมดข้างต้นผู้อ่านคงพอจะสรุปได้เองว่า ประเทศไทยน่าจะรอดพ้นจากการเป็น “รัฐล้มเหลว” (failed state) ได้ยาก เพราะการทำลายตนเองเป็นไปอย่างต่อเนื่องและยาวนาน จนนิมิตที่ “เนื้อใน” ได้กัดกร่อนสถาบันต่าง ๆ ทั้งทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ การศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม จนยากที่สถาบันเหล่านั้นจะสามารถค้ำจุนประเทศให้เข้มแข็ง และพร้อมที่จะเผชิญกับอันตรายนานาประการที่กำลังคืบคลานมาถึง เช่น สถานการณ์โลกร้อนและภัยพิบัติทางธรรมชาติที่จะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ การถึงจุดสูงสุดของน้ำมันและแร่ธาตุที่สำคัญต่อเศรษฐกิจทุนนิยมและบริโภคนิยม การขาดแคลนอาหาร และน้ำที่จะขยายตัวทั่วโลก ในอนาคต การหาประโยชน์และการครอบงำของมหาอำนาจที่กำลังแย่งชิงทรัพยากร และจุดยุทธศาสตร์เพื่อความเป็นเจ้าการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุที่จะส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศหดตัวและค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลสูงขึ้น รวมถึงการเข้ายึดครองเศรษฐกิจและดินแดนของต่างชาติผ่านลัทธิทุนนิยมเสรี ด้วยความร่วมมือของนายทุนและนักการเมืองที่ “รักชาติจนน้ำลายไหล”

พระพุทธองค์ทรงสอนเรื่อง “กฎแห่งกรรม” และความสัมพันธ์ของเหตุปัจจัยต่างๆ การเสื่อมทรุดลงเรื่อย ๆ ของประเทศไทยก็เกิดขึ้นตาม “กฎแห่งกรรม” และด้วยเหตุปัจจัยที่คนไทยร่วมกันทำ อันเป็นกรรมร่วม” ที่ศาสตราจารย์ประเวศ วะสีเรียกว่า “การทำลายตนเอง” (self destruction) เช่น การฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างหนักของนายทุนสามัญ นักการเมืองและข้าราชการ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของชนชั้นนำ จนแม้จะยอมสูญเสียทรัพยากรและดินแดนให้ต่างชาติ และ “ยักษ์ข้ามชาติ” การวิ่งตามลัทธิทุนนิยมคาวบอย หรือทุนนิยมเสรีอย่างมีขอบเขตจนประเทศเผชิญกับวิกฤตทางเศรษฐกิจครั้งแล้วครั้งเล่า และถูกต่างชาติครอบงำทางเศรษฐกิจมากขึ้นตลอดเวลา การหลงใหลได้ปลื้มในลัทธิปัจเจก-

นิยมและบริโภคนิยมจนทั้งประชาชนและประเทศตกเป็นหนี้กันถ้วนหน้า การไม่รักการพัฒนาตนเองในระดับปัจเจกและการไม่ให้ความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนาระดับประเทศ ที่สำคัญคือการ “นิ่งดูตาย” ของประชาชนต่อความเลวร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งยอมเลื่อนไหลไปตามกระแสของการทำลายล้างชาติบ้านเมืองดังกล่าวอย่างน่าอนาถ ฯลฯ

ในบรรดา “ต้นทุน” ที่มีความสำคัญต่อการเจริญก้าวหน้าอันได้แก่เงิน (money) วัตถุดิบ (material) การจัดการ (management) คน (man) และเทคโนโลยี ทุนที่สำคัญที่สุดได้แก่ “ทุนมนุษย์” (human capital) ชาติตะวันตก ญี่ปุ่น เกาหลี อิสราเอล และสิงคโปร์ต่างเจริญขึ้นมาด้วย “ทุนมนุษย์” อันได้แก่ความรักชาติ การเสียสละ การรักการพัฒนาตนเอง ความขยัน การประหยัด การมีระเบียบวินัย และการมีมาตรฐานทางศีลธรรมสูงทั้งสิ้น สำหรับประเทศไทย การปฏิรูปสถาบันต่าง ๆ อย่างขนานใหญ่เป็นสิ่งที่จำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนา “ทุนมนุษย์” เป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อการหลุดพ้นจากคำว่า “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” และสภาวะ “ใกล้ล้มเหลว” ดังกล่าวข้างต้น

“อย่าถามว่าประเทศชาติจะให้อะไรแก่ท่าน จงถามว่าท่านจะให้อะไรแก่ประเทศชาติ”: โรเบิร์ต เอฟ. เคเนดี ประธานาธิบดีสหรัฐฯ, ๒๕๐๔-๒๕๐๖

อ้างอิง

๑. poeket World in Figures, ๒๐๐๙-๒๐๑๐, จัดทำโดยนิตยสารอีโคโนมิสต์
๒. วารสารนโยบายต่างประเทศ (Foreign Policy , ๒๐๐๗-๒๐๐๙) พิมพ์จำหน่ายโดยมูลนิธิคาร์เนกี สหรัฐฯ
๓. ศาสตราจารย์ผาสุก พงษ์ไพจิตร, คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ, น.ส.พ. แนวหน้า ๑๒/๑๑/๒๕๕๒
๔. หนังสือพิมพ์อื่นๆ

วันเสาร์ที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club) ได้จัดการประชุมทางวิชาการ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ศาสตราจารย์ ดร. ศรีศักดิ์ จามรมาน และ ดร.สุกฤต ปานชลิบ ให้เกียรติปาฐกถาพิเศษ เรื่อง **“ประสบการณ์ ICT ในสหรัฐอเมริกา จากอดีตสู่ปัจจุบัน และก้าวต่อไปในอนาคต”**

นอกจากนี้ยังมีการอภิปรายของผู้เข้าร่วมการประชุม และที่ประชุมมีความเห็นร่วมกันว่าควรเสนอให้กระทรวงไอซีทีตั้ง “ศูนย์รับบริจาคคอมพิวเตอร์สำหรับผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส” เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ยกกระดับคุณภาพชีวิตโดยการนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมคอมพิวเตอร์ไปใช้ประโยชน์จริงและต่อยอดในการประกอบอาชีพต่อไป.

ปฏิรูปตน ปฏิรูปชาติ

ทามกลางปัญหาการเมืองทุนนิยมอันร้ายแรงที่ระบอบทักษิณได้หยั่งรากลึกลงในสังคมไทยมานานนับสิบปี ทำให้การเมืองเป็นเรื่องที่ไม่มีใครอยากยุ่งเกี่ยว ไม่แม้แต่อยากพูดถึง เหมือนเป็นของร้อน ของสกปรก ที่ไม่มีใครอยากเกี่ยวข้องกับ

ฉันย้อนคิดถึงความรู้สึกในสมัยที่ตัวเองเป็นเด็กนักเรียนมัธยม สมัยแรก ๆ ของการชุมนุมภาค

ประชาชนที่ค่อย ๆ ก่อกำเนิดเป็นรูปเป็นร่าง ค่อย ๆ บ่มเพาะปัญหาให้แก่สังคม และเก็บเกี่ยวชัยชนะรายทางมาจนถึงวันนี้ วันที่ไม่มีใครเคยคาดคิดมาก่อน ว่าประเทศไทยจะมีประชาชนผู้บริสุทธิ์ออกมาแสดงสิทธิ์ และทำหน้าที่ของตนเองในระบอบประชาธิปไตยอย่างล้นติ สงบ อหิงสา และปราศจากอาวุธได้อย่างมากมายมหาศาล จนทำลายสถิติโลก ทั่วโลกต่างจับตามองการ

ก้าวเดินเพื่อปฏิรูปประเทศชาติของคนไทยอย่าง ตื่นตาตื่นใจ แม้กระทั่งเพื่อนบ้านของเราอย่าง ประเทศกัมพูชาก็ยกให้การชุมนุมของเราเป็น ต้นแบบของการชุมนุม เพื่อทวงคืนสิทธิอัน ซอบธรรมของประชาชนกลับคืนมาจากรัฐบาลที่ ครอบงำประเทศกัมพูชามาอย่างยาวนาน

เมื่อก่อนฉันก็เหมือนวัยรุ่นทั่วไปที่ไม่ชอบ การเมือง ไม่เคยสนใจเรื่องการเมือง เรามองว่า การเมืองเป็นเรื่องสกปรก เป็นเรื่องของอำนาจมืด ที่แย่งชิง แข่งขันกันเพื่อตำแหน่ง ลาก ยศ สรรเสริญอันแสนผิด

เวลาพูดถึงเรื่องราวการเมือง ไม่มีใครอยาก พูดถึง เหมือนเราคุยกันในเรื่องที่อึดอัด ในเรื่องที่ไม่ มีทางออก แม้ว่าเราได้เห็นปัญหาของการเมือง มากมาย ได้รับฟังข่าวสารบ้านเมืองแทบทุกวัน เราฟังข่าวการเมืองแบบชินชา เราเห็นนักการเมือง คดโกง ททุจริตเงินภาษีของประชาชนอย่างจำยอม เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่มีความหวัง ไม่รู้จะแก้ไข อย่างไร จึงเลือกที่จะไม่รับรู้เสียดีกว่า

แต่พลังของประชาชนที่เริ่มทนไม่ไหวต่อการ ททุจริต คอร์รัปชัน การทำชั่วอย่างไม่รู้สำนึกก็เริ่ม ททยอยแสดงสิทธิ์ เริ่มตื่นรู้ในหน้าที่ของตนเองเพิ่ม มากขึ้น ๆ จากหนึ่งจึงเป็นร้อย จากร้อยจึงเป็นพัน หมื่น แสน ล้าน และอาจจะกลายเป็นสิบล้านชิ้นในวันที่ ๒๒ ธันวาคมที่จะถึงนี้

ฉันได้เห็นภาพอีกมิติหนึ่งในสังคมไทย ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เป็นภาพของความเกื้อกูล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจไมตรี มีความเป็นพี่เป็น น้องเหมือนสังคมไทยในอดีต รอยยิ้มที่ส่งให้ เป็น กำลังใจซึ่งกันและกัน คำว่า “สยามเมืองยิ้ม” ใน วันนี้ได้กลับมาอีกครั้งหนึ่งแล้ว หลังจากที่รอยยิ้ม ของคนไทยถูกระบอบทักษิณทำให้ห่างหายไป ประชาชนต้องกลักริ้นฟันทนมาอย่างยาวนาน

ฉันเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์จากการที่ มวลมหาประชาชนได้ออกมาแสดงพลังกู้ชาติ มา ช่วยกันว่าวทวนกระแส ด้านแรงคลื่นการเมือง ครอบงำทักษิณที่กำลังบ้าคลั่ง เห็นแล้วน่าปลื้มใจ

จริง ๆ

เราเห็นความหวังส่องแสงเรืองรองอีกครั้งที่ มวลมหาประชาชนจะร่วมปฏิวัติ-ปฏิรูปประเทศไทย ให้กลับมาสู่ศีลธรรม คุณธรรมที่ดั่งงาม เป็น เสมือนแสงเทียนดวงใหญ่ที่ช่วยจุดประกายความ สว่าง ความหวังให้สังคมไทยที่กำลังมืดมิด ไร้ ทางออก ดังที่เราได้พบเห็นปัญหาต่าง ๆ มากมาย ในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากร ปล้น ฆ่า ชิงทรัพย์ ปัญหายาเสพติด ปัญหานักการเมือง โกงกิน คอร์รัปชัน ปัญหาพระภิกษุประพฤติทุจริต ปฏิบัติผิดหลักธรรมวินัย ปัญหาวัยรุ่นฆ่าตัวตาย มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ฯลฯ

ปัญหาที่เกิดขึ้นมากมายในสังคมไทยแสดงให้เห็นเด่นชัดว่า ระบบทุนนิยมสามัญไม่สามารถ เป็นทางออกที่แท้จริงให้สังคมไทยได้

การชุมนุมครั้งนี้ต้องใช้เวลาที่จะทำความเข้าใจ กับสังคม และต่อสู้กับความชั่วร้ายที่พยายาม ดันรธนวินาทีสุดท้ายของการครองอำนาจ อาจจะยึดเยื้อและยาวนาน ไม่มีใครสามารถ บอกได้ว่าการชุมนุมจะจบเมื่อไหร่ และจบที่ตรงไหน

หลายคนรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า แต่ไม่มี คำว่า “ท้อ” หรือ “เบื่อ” อีกแล้วสำหรับมวล มหาประชาชนในวันนี้ เพราะประชาชนได้เริ่มปฏิรูป ที่ตนเองแล้วตั้งแต่การเสียดละออกมามีความดี ตอบแทนคุณแผ่นดินในการมาชุมนุม ปฏิรูป ตนเองจาก “ไทยเฉย” มาเป็น “ไทยเสียดละ”

ฉันเชื่อว่า การปฏิรูปประเทศไทยให้ได้อย่าง ยั่งยืนถาวรนั้น ประชาชนเป็นตัวแปรหลักที่สำคัญ ที่จะต้องปฏิรูปตัวเองก่อนสิ่งอื่นใด แล้วประเทศไทย อันเป็นที่รักของเรา ก็จะมีประชาธิปไตยที่ ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจตัวจริง ไม่ใช่มี อำนาจเพียง ๔ วินาทีในการกาบัตรเลือกตั้ง และจะไม่วนเวียนกลับไปสู่วงจรการเมือง อันเน่าเฟะเหมือนที่ผ่านมาได้อย่างแท้จริง

..สู้ สู้คะ พ่อแม่พี่น้อง!

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

คนดีทำได้ง่าย ทำช้วยาก คนชั่วทำช้วยาง่าย ทำดียาก

แม้พ่อของผมตายจากไปนานหลายปีแล้วก็ตาม แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พ่อเคยปฏิบัติก็ยังคงอยู่ในความทรงจำไม่รู้ลืม ลูกได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นคุณค่า ทั้งทางกายกรรมและวชิกรรมอันดีงามจากพ่อ นับเป็นสมบัติล้ำค่าที่จะนำพาชีวิตให้ดำรงอยู่อย่างผาสุก โดยเฉพาะพ่อจะสอนให้รู้คุณค่าของพืชผักผลไม้ที่เป็นผลผลิตจากน้ำมือของเราเอง ถ้าปลูกกินเองได้ก็จะมีกินทั้งปี

ในช่วงงานบุญประเพณีประจำหมู่บ้านพ่อก็มักจะไปร่วมด้วยทุกครั้ง พ่อผมยังเก่งในการเป่าแคน ตีพิณและตีกลองยาวได้ไม่แพ้ใคร พ่อจึงเป็นศิลปินประจำหมู่บ้านเป็นที่รู้จักกันทั่ว

เสร็จงานบุญพ่อก็รีบลงนาลงสวน ขยันอดทนทำทั้งวัน พ่อเคยบ่นว่า “เวลานั้นช่างมีน้อย ทำงานไปแป๊บเดียว ก็ค่ำแล้ว”

ตลอดชีวิตของพ่อ จึงมีแต่เรื่องที่ดี ๆ ไม่ว่าจะเป่าแคนเพื่อนบ้าน พ่อก็มีแต่จะช่วยเหลือแบ่งปันไม่ขาด แม้แต่เรื่องครอบครัว พ่อก็เอาศีลธรรมมาชี้นำ เป็นตัวอย่างของความขยันอดออมและอดทน มีเหตุผล รู้สิ่งผิดถูก ครอบครัวจึงอบอุ่น พ่อไม่เคยแสดงอาการทุกข์หรือเครียดให้คนในครอบครัวเห็น

มาถึงปีนี้อายุผม ๔๕ ปีมีลูกชาย ๒ คน คนโตอายุ ๒๑ ปีกำลังเรียนที่มหาวิทยาลัยต่างจังหวัด ผมเป็นคนโชคดีไม่น้อยที่พ่อเป็นแบบอย่างที่ดี สิ่งที่ซึมซับมาตั้งแต่เด็กทำให้ผมพลอยเป็นคนขยันอดทน และประหยัดไปด้วย ปีนี้หลังจากเก็บเกี่ยวข้าวเสร็จผมก็ปลุกแดงโมหนึ่งไร่ ปลูกพริกอีกหนึ่งไร่ เป็นอาชีพเสริม

ช่วงปิดภาคเรียน ลูกชายคนโตกลับมาบ้าน

ก็มาช่วยทำสวนหลายวัน ช่วงบ่ายวันหนึ่งลูกชาย
ขอไปเล่นบ้านเพื่อนในอีกหมู่บ้านหนึ่ง คำวันนั้น
เองลูกชายโทรศัพท์มาบอกว่า

“พ่อครับผมถูกตำรวจจับเพราะปัสสาวะมี
สีม่วง”

เหมือนสายฟ้าฟาดลงบนกลางใจ ผมต้องรีบ
นั่งลง เพราะรู้สึกเหนื่อยแทบจะหมดแรงขึ้นมา
เป็นความรู้สึกเสียใจอันใหญ่หลวงยากจะหาสิ่งใด
มาเทียบได้

วันต่อมาผมไปติดต่อกับสำนักงานคุมประพฤติ
ที่จังหวัด แล้วก็มาเยี่ยมลูกชายที่เรือนจำพร้อม
กล่องข้าวอาหารมือเที่ยง

ลูกชายผมเกาะที่ลูกกรงเหล็ก ห่างจากจุดที่
ผมยืนอยู่สองเมตรด้วยใบหน้าที่เศร้าหมอง

“พ่อครับตอนนี้ไปผมจะหยุดเลิก ไม่ข้องเกี่ยว
กับยาเสพติดอีกแล้ว และผมจะตั้งใจเรียนให้จบ
และเป็นคนดีของพ่อแม่ครับ” น้ำตาของผมก็
ไหลซึมไม่แพ้กับความรู้สึกของลูก

นับแต่วันนั้นมา ลูกชายผมก็เปลี่ยนแปลง
ตนเองดังคำที่สัญญาไว้ เช่นตื่นแต่เช้าแล้วรีบ
ช่วยงานต่าง ๆ ในบ้านอย่างขยันขันแข็ง หยุด
เที่ยวนอกบ้าน ใช้เวลาร่างอย่างคุ้มค่า

มาวันนี้ ผมเชื่อมั่นขึ้นว่าลูกชายได้พัฒนา
จิตใจจนอยู่เหนืออำนาจของสิ่งลึกลับเลวร้ายที่
ปนเปื้อนความโหดป่าเถื่อน ความเห็นแก่ตัว
จัดจ้าน และการมอมเมาอย่างไร้ขอบเขตในยุค
สมัยนี้ได้ ผมภูมิใจที่ลูกเกิดปัญญา รู้จักคิดและ
พร้อมเดินไปบนเส้นทางที่ดี เป็นทรัพยากรบุคคล
ที่สังคมขาดแคลน

เยาวชนมากมายที่หลงไปเสพยาเสพติด แล้ว
จิตใจอ่อนแอตกไปเป็นทาสยาเสพติดจนใจหัวไม่ขึ้น
ชีวิตจึงมีแต่ความตกต่ำอย่างน่าสงสาร

แต่ก็ยังมีเยาวชนจำนวนไม่น้อย เมื่อหลง
ติดยาแล้วยังคิดได้ว่า มันเป็นสิ่งที่ไม่ดีจึงหยุด
สามารถชนะจิตใจไม่ให้ตกเป็นทาสยาเสพติดได้

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้แสดงธรรมอยู่ที่
เวทีสะพานมัฆวานรังสรรค์ในตอนหนึ่งเอาไว้ว่า

...คนชั่วก็จะมีพลังของความชั่วอยู่ในตน ที่
พร้อมจะก่อกรรมทำชั่วอยู่ตลอด ไม่คิดสนใจทำดี
ทั้งชีวิตจึงมีแต่จะมุ่งทำบาปไปตลอดทั้งชาติ

และคนทำดีก็จะมีพลังของความดีอยู่ในตัว
จะทำดีอยู่อย่างเป็นปกติ และจะเข้าใจว่าการทำ
ชั่วจะมีผลบาปอย่างไร แล้วก็จงงดเว้นการทำ
ชั่วนั้น ๆ ได้ง่ายขึ้น ๆ อยู่เสมอ คนชั่วกรรมก็จะ
จัดสรรตามมาพิพากษาให้ได้รับผลของกรรมที่ตน
ได้กระทำเอาไว้วันนั้น ๆ อย่างเที่ยงตรงทั้งในชาตินี้
และในชาติต่อ ๆ ไป...

เราตรวจสอบตนเองได้ว่า เราเป็นคนแบบ
ไหนกันแน่ โนมเอนไปทางดีหรือชั่ว... จากคำตรัส
ของพระพุทธเจ้าที่ว่า

ความดีคนดีทำได้ง่าย ความดีคนชั่วทำได้ยาก
ความชั่วคนชั่วทำได้ง่าย ความชั่วพระอรหันต์
ทั้งหลายทำได้ยาก

เราทำดีได้ง่าย หรือทำชั่วได้ง่าย?

☐

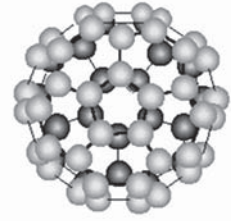
ไม่กังวลกับความร้าย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่ยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

อาหารที่ทาน

Buckminster Fullerene C-60
โมเลกุลใหญ่

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร (ตอนที่ ๔๙)

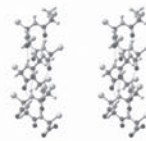
เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

อาหารที่ทาน

เอนไซม์

โมเลกุลขนาดเล็ก

สภาพการขาดเอนไซม์ไลเปส

(Lipase Deficiency Conditions)

เอนไซม์ไลเปส มีหน้าที่ย่อยไขมันและวิตามินชนิดละลายในไขมัน การขาดไลเปสจึงเกิดโคเลสเตอรอลสูงในเลือด (High Cholesterol) และไตรกลีเซอไรด์สูง (High Triglyceride) เป็นต้นเหตุของน้ำหนักตัวเกินกว่าปกติ โรคเบาหวาน โรคหลอดเลือดหัวใจตีบตัน (Atherosclerosis) ความดันโลหิตสูง ตามมาด้วยโรคหัวใจขาดเลือด (Heart Inflection) โรคลมปัจจุบัน หรือสมองขาดเลือด (Stroke)

การขาดเอนไซม์ไลเปส ทำให้ความสามารถของเยื่อหุ้มเซลล์บกพร่อง นั่นคือ สารอาหารต่างๆ ที่จำเป็นต่อร่างกายไม่อาจจะซึมผ่านเข้าเซลล์ ส่วนของเสียภายในเซลล์ก็ขับออกมาทิ้งข้างนอกไม่ได้ สำหรับอาการที่พบ บ่อยๆ อีกอย่างคือ กล้ามเนื้อกระตุกเกร็ง (Muscle Spasm) โดยเริ่มเจ็บร้าวจากบริเวณหน้าอก ไหล่ ลามมาที่คอ ดูลำไส้ๆ คอเคล็ด บางครั้งมีกล้ามเนื้อเกร็งที่ลำไส้ใหญ่ (Spastic Colon) อาการต่างๆ ทั้งหมดนี้ ถ้ากินเอนไซม์ไลเปสก็จะช่วยให้ทุเลาขึ้น

น้ำปลั่งเอนไซม์ทุกสูตร ของ **ดร.รสสุคนธ์ พุ่มพันธ์วงศ์** ผ่านการตรวจสอบทางห้องปฏิบัติการพบว่า...
มีเอนไซม์อย่างน้อย ๗ ชนิด ดังนี้

๑. Protease เอนไซม์ในกลุ่มของเอนไซม์ย่อยโปรตีน

๒. Amylase เอนไซม์ในกลุ่มของเอนไซม์ย่อยแป้ง คาร์โบไฮเดรต

๓. Invertase เอนไซม์ในกลุ่มของเอนไซม์ย่อยน้ำตาล คาร์โบไฮเดรต

๔. B-gluconase เอนไซม์ในกลุ่มของเอนไซม์ย่อยน้ำตาล คาร์โบไฮเดรต

๕. Phytase เอนไซม์ในกลุ่มของเอนไซม์ย่อยไขมัน

๖. Cellulase เอนไซม์ในกลุ่มของเอนไซม์ย่อยไฟเบอร์ โยอาหาร คาร์โบไฮเดรต

๗. Xylanase เอนไซม์ในกลุ่มของเอนไซม์ย่อยแร่ธาตุ วิตามิน

ดังนั้น จึงกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า **น้ำเอนไซม์จากผลไม้รวมของ ดร.รสสุคนธ์** จึงเป็นการเสริมเอนไซม์ให้กับร่างกายได้ทั้ง ๓ กลุ่ม แก้ปัญหาภาวะพร่องเอนไซม์ หรือโรคที่เกิดจากภาวะพร่องเอนไซม์ได้โดยรวม ซึ่งเราจะพบได้ว่า ร่างกายของเรามีได้ขาดเพียงเอนไซม์ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น บางคนเป็นหลายโรค ซึ่งก็เกิดจากภาวะพร่องเอนไซม์หลายตัวเช่นกัน

การดื่มน้ำเอนไซม์จากผลไม้รวม จึงเป็นเพียงการเสริมเอนไซม์และสารอาหารที่มีขนาดเล็กพร้อมดูดซึมให้กับเซลล์ ทันทที ดังนั้นจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่คุณสามารถเลือกใช้ในการฟื้นฟู บำบัด บำรุง ดูแลสุขภาพ

แต่อย่าลืมว่า เอนไซม์ ไม่ใช่ยา เป็นเพียงโภชนาการบำบัดเท่านั้น

หลักการดื่มน้ำปลั่งเอนไซม์บำบัดเพื่อ

สุขภาพ

เครื่องดื่มน้ำปลั่งเอนไซม์บำบัด

เป็นเครื่องดื่มสำหรับป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพมิใช่ยา ไม่สามารถใช้รักษาโรคได้ **แต่สามารถฟื้นฟูเซลล์อวัยวะต่าง ๆ และร่างกาย รวมถึงภูมิคุ้มกัน เพื่อให้ร่างกายบำบัดรักษาตนเองได้ ในแนวของธรรมชาติบำบัด**

การดื่มน้ำปลั่งเอนไซม์ เพื่อบำบัด หรือฟื้นฟูสุขภาพ ต้องเริ่มต้นที่

๑. **พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงการดำรงชีวิต** มาใช้ตามหลักทฤษฎี ๑๐ ประการ

บทปฏิบัติ ๑๐ ประการ เพื่อสุขภาพ

- ตื่นนอน 04.00 น. เข้าห้องน้ำถ่ายให้ได้ทุกวัน
- ดื่มน้ำผสมเอนไซม์ ทันททีที่ตื่นนอน ๕๐๐ ซีซี. และทุก ๆ ชั่วโมง
- ดื่มน้ำโหระพา ๒๕๐ ซีซี. ก่อนอาหารทุกมื้อ
- ดื่มน้ำข้าวผง/น้ำข้าวกล้องหรือนมธัญพืชเม็ดบัวลูกเดือยปั่น ๒๕๐ ซีซี. ๓ มื้อ
- ออกกำลังกายตอนเช้า ๕.๓๐ - ๖.๐๐ น.
- กินอาหารที่ไร้สารพิษ เช้า ๗.๐๐ น. กลางวัน ๑๑.๓๐ น. และเย็น ๑๗.๓๐ น.
- ทอยดื่มน้ำผักปั่นทันททีที่ปั่นเสร็จ ครั้งละ ๑ ลิตร ๓ ครั้งต่อวัน
- ทำสมาธิ และเข้านอนไม่เกิน ๒๑.๐๐ น.
- ถ่ายอุจจาระตอนเช้าไม่เกิน ๖.๓๐ น.
- อยู่ในที่อากาศสะอาดมีออกซิเจน ๒๑ % ไนโตรเจน ๗๙%

๒. **มีความตั้งใจจริง** ซื่อสัตย์ต่อตนเอง และมีความเพียร ในการปฏิบัติตามคำแนะนำ

๓. **มีความอดทน** และพร้อมจะเรียนรู้รับความเปลี่ยนแปลงของร่างกายที่เกิดขึ้น เพราะน้ำปลั่งเอนไซม์บำบัดในช่วงที่เข้าไปกระตุ้นการขับพิษของเซลล์มักจะมีอาการข้างเคียงซึ่งไม่ควรตื่นตกใจให้ติดต่อสอบถามผู้รู้ หรือดื่มต่อไปเพื่อเร่งการขับ

สารพิษให้ออกจากร่างกายให้เร็วที่สุด

๔. ดื่มน้ำพลังเอนไซม์ตามฉลาก หรือตามหลักการดื่มเฉพาะโรคที่สอบถามจากผู้รู้ของชมรม พร้อมเสริมสารอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายให้เพียงพอ

๕. ดื่มน้ำให้ได้อย่างน้อยวันละ ๓ ลิตร ตามหลักพลังน้ำบำบัด

หลักง่าย ๆ สำหรับผู้ดื่มเพื่อป้องกันสุขภาพที่ยังไม่เจ็บป่วย

๑. น้ำพลังเอนไซม์บำบัด จำนวน ๑ ชต. ผสมกับน้ำดื่ม ๒๕๐ มิลลิลิตร ดื่มห่อนอาหาร ๓๐ -๖๐ นาที เพื่อปรับสมดุลความเป็นกรดต่างในร่างกาย เพิ่มภูมิคุ้มกัน และฟื้นฟูสุขภาพ (ดื่ม เช้า กลางวัน เย็น)

๒. น้ำพลังเอนไซม์บำบัด จำนวน ๑ ชต. ผสมในกับข้าวหรืออาหารก่อนรับประทาน ๓๐ นาที ช่วยให้เจริญอาหาร ปรับเปลี่ยนโครงสร้างสารพิษในอาหาร

๓. น้ำพลังเอนไซม์บำบัด จำนวน ๑ ชต. ผสมกับน้ำดื่ม ๒๕๐ มิลลิลิตร ดื่มหหลังอาหาร ๓๐ นาที ช่วยในการย่อย ลดอาการท้องอืด ท้องเฟ้อ และช่วยลดน้ำหนัก (ดื่ม เช้า กลางวัน เย็น และก่อนนอน)

๔. น้ำพลังเอนไซม์บำบัดสูตรเข้มข้น สามารถหยดใส่น้ำดื่มได้ตลอดทั้งวันสำหรับผู้ป่วยโรคมะเร็ง โรคเบาหวาน โรคความดันสูง เพื่อเร่งในการขจัดของเสียออกจากร่างกาย แต่สำหรับผู้ที่มีภาวะความดันต่ำ เนื่องจากสารอาหารไม่เพียงพอ ไม่ควรดื่มด้วยวิธีนี้

กรรมวิธีร้อนทันตนาการหมักเอนไซม์จากผลไม้

ขั้นตอนที่ ๑.

เตรียมผลไม้ เพียง 1 ชนิด สำหรับใช้หมักทำน้ำเอนไซม์จากผลไม้

เคล็ดลับ ควรเลือกผลไม้เนื้อขาว จะให้สารอาหารมาก และกระบวนการหมักจะสมบูรณ์ดี เช่น แอปเปิล, กล้วยหอม, องุ่น, ส้มโอ เป็นต้น

ข้อควรระวัง

๑. ผลไม้ที่นำมาใช้ควรเป็นผลไม้สุกเท่านั้น เพราะผลไม้ดิบจะทำให้เกิดเมทานอลที่เป็นอันตรายต่อร่างกายสูง

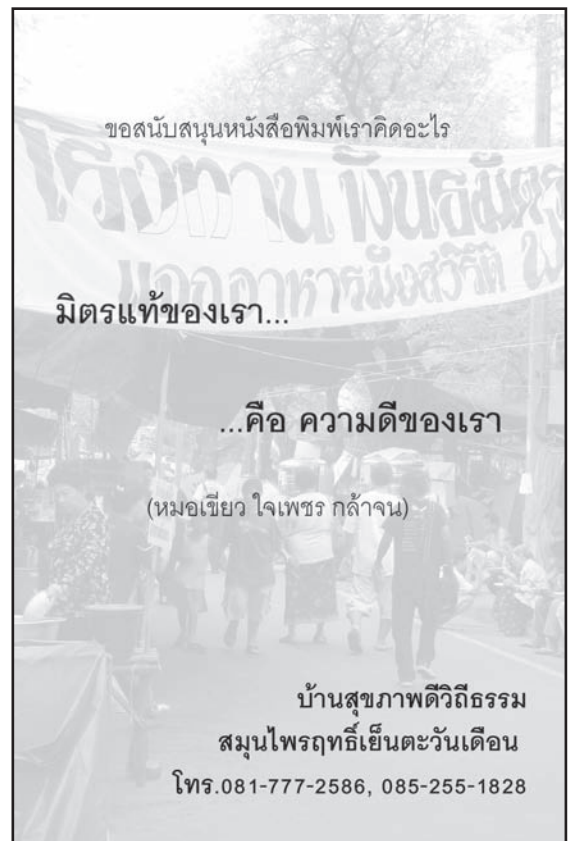
๒. ไม่ควรหมักทุเรียน เพราะจะเกิดก๊าซมาก และเกิดการระเบิดได้

๓. ผลไม้จำพวกมะม่วงสุก สับปะรด มะเขือเทศ ถ้านำมาหมักจะเกิดก๊าซมาก ต้องระวังเป็นพิเศษ

หมายเหตุ

ผลไม้ทุกชนิด ควรแช่ในน้ำเอนไซม์แช่ผักไว้อย่างน้อย ๑ ชั่วโมงก่อนนำมาหมัก โดยใช้อัตราส่วน **น้ำเอนไซม์แช่ผัก ๑ ฟา ผสมกับน้ำสะอาด ๓ ลิตร แช่ผลไม้ทิ้งไว้ ๑ ชั่วโมง** ก่อนนำมาใช้

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

คำพิพากษาศาลโลก กรณีพรมแดนอินโดนีเซีย-มาเลเซีย

คำพิพากษาศาลโลก กรณีพิพาทระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ กรณีหินสามก้อน

โดย นายประคอง เตกฉัตร
 รองอธิบดีผู้พิพากษามาภาค ๘
 (๑ ตุลาคม ๒๕๕๖)

ดินแดนอันเป็นที่มาเหตุของข้อพิพาทระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ ประกอบด้วยเกาะ ๓ เกาะ ในทะเลจีนใต้ ที่อยู่ห่างจากชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของรัฐยะโฮร์ มาเลเซีย ประมาณ ๑.๗ ไมล์ทะเล และอยู่ห่างจากฝั่งตะวันออกของสิงคโปร์ไป ๒๔ ไมล์ทะเล พื้นที่ทั้งสามแห่งนี้ ได้แก่

๑. **เปตรา แบริงคา (Pedre Branca) หรือ ปูเลา บาดู ปูเต๊ะ (Pulau Batu Puteh)** ชื่อแรกมาจากภาษาโปรตุเกส เป็นชื่อที่สิงคโปร์ใช้ ชื่อหลังเป็นภาษามาเลย์ เป็นชื่อที่ฝ่ายมาเลเซียใช้ ชื่อทั้งสองนี้มีความหมายเหมือนกันคือ “หินสีขาว” เกาะนี้เป็นพื้นที่พิพาทส่วนที่ใหญ่ที่สุด คือยาว ๑๓๗ เมตร กว้าง ๖๐ เมตร บนเกาะมีเพียงประภาคารที่ให้สัญญาณแก่เรือเดินทะเลในบริเวณช่องแคบสิงคโปร์ในยามค่ำคืน ไม่มีบ้านเรือนหรือผู้คนตั้งรกรากอาศัยอยู่

๒. **มิดเดิล ร็อค (Middle Rock)** ประกอบด้วย

ด้วยหินเล็ก ๆ สองก้อน อยู่ห่างจากกัน ๒๕๐ เมตร ตั้งอยู่ห่างไปทางใต้ของเปตรา แบริงคา/ปูเลา บาดู ปูเต๊ะ ประมาณ ๐.๖ ไมล์ทะเล มีความสูง ๐.๖ ถึง ๑.๒ เมตรจากระดับน้ำทะเล ไม่มีสิ่งปลูกสร้างหรือผู้คนอาศัยอยู่

๓. **เซาท์ เลดจ์ (South Ledge)** เป็นก้อนหินอยู่ห่างจากเปตรา แบริงคา/ปูเลา บาดู ปูเต๊ะ ไปทางตะวันตกเฉียงใต้ราว ๒.๒ ไมล์ทะเล จะโผล่ขึ้นมาให้เห็นเฉพาะช่วงน้ำลงเท่านั้น

หินทั้งสามก้อนนี้เริ่มกลายเป็นข้อพิพาทระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ในเดือนธันวาคม ค.ศ.๑๙๗๙ เมื่อรัฐบาลมาเลเซียตีพิมพ์แผนที่ที่ระบุว่า เปตรา แบริงคา/ปูเลา บาดู ปูเต๊ะ เป็นส่วนหนึ่งของตน พอรัฐบาลสิงคโปร์เห็นเข้าก็รีบทำเรื่องประท้วงในเดือนกุมภาพันธ์ปีถัดมา และขอให้มาเลเซียแก้ไขแผนที่เสียใหม่ให้ถูกต้อง

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๙๓-๑๙๙๔ รัฐบาลของทั้งสองประเทศได้เปิดเจรจากันอีกหลายครั้ง ในระหว่างการเจรจານี้ ประเด็นมิดเดิล ร็อค และ เซาท์เลดจ์ ก็ได้ถูกผนวกเข้ามาด้วย แต่เมื่อไม่สามารถหาความคืบหน้าใด ๆ ได้ ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.๒๐๐๓ ทั้งสองฝ่ายจึงตกลงให้นำเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของศาลโลก การพิจารณาคดี

ดำเนินไปเกือบห้าปีในที่สุดในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ค.ศ. ๒๐๐๘ ศาลได้มีคำตัดสินว่า เปตรา แบรมงคา/ ปูเลา บาตู ปูเต๊ะ เป็นของสิงคโปร์ แต่มิตเดิล ร็อค เป็นของมาเลเซีย ส่วนสิทธิเหนือเซาท์ เลดจ์ ขึ้นอยู่กับการปักปันเขตแดนที่กำลังดำเนินอยู่ระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ ซึ่งจะเป็นตัวชี้ขาดว่าน่านน้ำอันเป็นที่ตั้งของเซาท์ เลดจ์ อยู่ภายใต้อธิปไตยของฝ่ายใด

หลังจากทั้งสองฝ่ายตกลงนำข้อพิพาทเข้าสู่การพิจารณาของศาลโลก ก็มีการโจมตีโต้ตอบกันและกันอยู่เป็นระยะ ๆ การโจมตีนี้มุ่งหมายเพื่อตอกย้ำสิทธิของตนเหนือดินแดนพิพาท และเพื่อบ่อนเซาะความน่าเชื่อถือและเกียรติภูมิของอีกฝ่ายหนึ่ง

ในส่วนของประชาชน ความรู้สึกคิดเห็นที่ปรากฏอยู่ในเว็บไซต์ต่าง ๆ มีผลลบปนเปกันไปบ้างก็เป็นเรื่องของอารมณ์ชาตินิยมล้วน ๆ โดยไม่สนใจข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์

เมื่อผลการตัดสินของศาลโลกปรากฏออกมา มีชาวมาเลเซียแสดงความผิดหวัง เช่น “เรายอมรับได้อย่างไร ในเมื่อมัน (เกาะเปตรา แบรมงคา/ ปูเลา บาตู ปูเต๊ะ) อยู่ใกล้กับเรามากกว่าสิงคโปร์ตั้งเยอะ” “ปูเลา บาตู ปูเต๊ะ อยู่ห่างจากยะโฮร์แค่ ๑๐ กม. แต่ห่างจากสิงคโปร์ตั้ง ๖๕ กม. มันควรจะเป็นของเรามากกว่า” บางคนกล่าวในเชิงดูถูกว่า “ชาวยะโฮร์จะไม่มีวันยอมรับความพ่ายแพ้ต่อไอ้จุดแดงเล็ก ๆ นั้น (หมายถึง ขนาดของสิงคโปร์บนแผนที่-ผู้เขียน) เกาะนั้นควรเป็นของมาเลเซีย” เป็นต้น แต่ก็มีชาวมาเลเซียออกมาปรามกระแสชาตินิยมกันเอง เช่น “ไปทุกข์ให้พอเลยไป เจ้าพวกชาตินิยมยะโฮร์ (อ่านว่า อัมโน) อย่างนี้คนอื่นเขาจะต้องมีความรู้สึกโกรธแค้นที่โบราณคร่ำครืออย่างคุณเสมอไป”

ที่น่าสนใจคือข้อความจำนวนไม่น้อยในโลกไซเบอร์เป็นเรื่องของคนมาเลเซียโจมตีความไร้ประสิทธิภาพของฝ่ายกฎหมายของมาเลเซียเองมากกว่าจะโจมตีฝ่ายสิงคโปร์บ้างก็ว่าฝ่ายกฎหมายของมาเลเซียฝีมือไม่ถึง ลู้ฝ่ายสิงคโปร์ไม่ได้ บ้างก็ว่านักการเมืองมาเลเซียบินไปเฮก (สถานที่ตั้ง

ศาลโลก) เพื่อไปเที่ยวพักผ่อนมากกว่าไปทำงานเพื่อประเทศชาติ

แม้ว่าในช่วงของการพิจารณาคดีรัฐบาลของทั้งสองฝ่ายจะตอบโต้กันอย่างเผ็ดร้อน แต่เมื่อใกล้เวลาที่ศาลโลกจะตัดสินข้อพิพาทดังกล่าว รัฐบาลทั้งสองกลับพยายามบรรเทาความร้อนแรงของบรรยากาศระหว่างสองประเทศ เช่น รัฐมนตรีต่างประเทศในรัฐบาลมาเลเซีย กล่าวว่า ตนหวังว่ากรณีเปตรา แบรมงคา/ปูเลา บาตู ปูเต๊ะ จะไม่กระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศไม่ว่าผลการตัดสินจะออกเช่นไรก็ตาม

เมื่อศาลโลกมีคำพิพากษายกเปตรา แบรมงคาให้แก่อิงคโปร์ ปฏิบัติการจากรัฐบาลมาเลเซียก็แสดงความมีวุฒิภาวะ ที่สามารถรับมือกับความพ่ายแพ้ได้เป็นอย่างดี เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแห่งรัฐยะโฮร์ นายปูแอด ชาร์กาซี (Puad Zarkashi) และรัฐมนตรีกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม นายมูฮ์ยิดดิน ยัสซิน (Muhyiddin Yassin) กล่าวตรงกันว่า แม้ว่าตนจะผิดหวัง แต่ก็ขอเรียกร้องให้ชาวมาเลเซียยอมรับคำตัดสินของศาลโลกด้วยดี แม้ว่านายชาร์กาซีค่อนข้างอดทนทั้งทำใจไว้ว่า เขาหวังว่าคำตัดสินของศาลโลกจะไม่ทำให้สิงคโปร์รู้สึกหยิ่งผยอง

ทางด้านรองนายกรัฐมนตรีนาจิบ ตุน ราซัค (Najib Tun Razak) ยังกล่าวเตือนฝ่ายค้านว่าไม่ควรนำประเด็นนี้ไปใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง ชาวมาเลเซียทุกคนจะต้องยอมรับคำตัดสินของศาลโลกโดยดี “เราไม่ได้รู้สึกผิดหวังโดยสิ้นเชิงเมื่อประเทศหนึ่งนำข้อพิพาทเข้าสู่การตัดสินของศาลโลก ย่อมต้องมีฝ่ายหนึ่งชนะ และฝ่ายที่ไม่ชนะ และเราก็ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้แล้วว่า เราจะยอมรับไม่ว่าศาลโลกจะตัดสินเช่นไร เพราะมาเลเซียยอมรับกฎหมายระหว่างประเทศ” นายราชัคยังเห็นว่า การที่ศาลโลกตัดสินยกเปตรา แบรมงคา/ปูเลา บาตู ปูเต๊ะ ให้สิงคโปร์ และยก มิตเดิล ร็อค ให้มาเลเซีย เป็นคำตัดสินที่มีดุลยภาพ เพราะเป็นสิ่งที่ยืนยันว่าสิงคโปร์ ซึ่งมีแผนที่จะถมทะเลเพื่อขยายพื้นที่เกาะเปตรา แบรมงคา/ปูเลา บาตู ปูเต๊ะ ไม่

สามารถกระทำการเหนือน้ำดังกล่าวโดยลำพัง แต่ต้องปรึกษาหารือและประสานงานร่วมกับมาเลเซีย

จากข้อพิพาทเหนือดินแดนระหว่างมาเลเซีย และสิงคโปร์ข้างต้น ทำให้เราได้เห็นถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เข้ามากระโดดโลดเต้นในเหตุการณ์นี้ ในด้านหนึ่งคือความรู้สึกรักชาติ ต้องการปกป้องดินแดนและเกียรติภูมิของประเทศตน การอ้างประวัติศาสตร์เป็นฐานรองรับสิทธิอำนาจเหนือดินแดนของตน ควบคู่ไปกับการแสดงความรู้สึกเหนือกว่า-ดูหมิ่นกันและกัน ในอีกด้านหนึ่ง เราได้เห็นความพยายามของผู้นำ รวมทั้งประชาชนของทั้งมาเลเซียและสิงคโปร์ ที่พยายามใช้เหตุผลเพื่อป้องกันไม่ให้ข้อพิพาทดังกล่าวกลายเป็นความขัดแย้งที่ลุกลามบานปลายด้วยอารมณ์ความรู้สึกรักชาติ การตัดสินใจนำข้อพิพาทเข้าสู่การตัดสินของศาลโลกก็นับเป็นวิธีการแก้ไขความขัดแย้งด้วยกลไกกฎหมาย และโดยผู้ที่มีความเป็นกลาง อีกนัยหนึ่งก็คือ การดึงเอาความขัดแย้งให้ออกจากบริบทของประเทศ (De-nationalize the conflict) ซึ่งเป็นเสมือนเครื่องช่วยจำกัดการตอบโต้ระหว่างคู่พิพาทที่อาจออกนอกกรอบเหตุผลและกฎหมายได้อย่างง่ายดาย

ความสัมพันธ์ระหว่างสิงคโปร์และมาเลเซีย มีลักษณะเฉกเช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเพื่อนบ้านที่มีชายแดนติดกันผู้อื่น ๆ ในอุษาคเนย์ นั่นคือ ประวัติศาสตร์ของการถูกยึดครองโดยเจ้าอาณานิคมตะวันตก ทำให้พวกเขามีความอ่อนไหวอย่างยิ่ง (hypersensitive) ในเรื่องอธิปไตยเหนือดินแดน เป็นประเด็นที่สามารถปลุกเร้าความรู้สึกรักชาติได้อย่างง่ายดาย นอกจากนี้ แม้ว่าจะมีประวัติศาสตร์บางอย่างร่วมกัน แต่รัฐเพื่อนบ้านในภูมิภาคนี้ก็มักมีความรู้สึกเป็นอธิปไตยทางประวัติศาสตร์แฝงอยู่ในมโนสำนึก กระนั้นก็ตามความเป็นเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนติดกัน ความเป็นสมาชิกขององค์กรเดียวกัน (เอเซียเน)

พวกเขาจึงมีหน้าที่จะต้องร่วมมือกันเพื่อให้สามารถแข่งขันกับประเทศในภูมิภาคอื่นได้ หากพวกเราปรารถนาที่จะเห็นประเทศของตนเติบโตเข้มแข็งต่อไป ยิ่งนับวันปัจจัยเหล่านี้ยิ่งทำให้การพึ่งพาอาศัยกันและกันของมาเลเซียและสิงคโปร์ในด้านต่าง ๆ มีความเข้มข้นมากขึ้น ไม่สามารถตัดขาดซึ่งกันและกันได้ ความรู้สึกเป็นอธิปไตย ๆ ที่มีอยู่ระหว่างกันจึงต้องถูกควบคุมไว้ด้วยมิติอื่น ๆ เพื่อให้อยู่ร่วมกันได้โดยสันติ ซึ่งผู้นำของทั้งสองประเทศนี้ดูจะเข้าใจเงื่อนไขที่ดำรงอยู่ในความสัมพันธ์ระหว่างกันเป็นอย่างดี ในด้านหนึ่ง เราจึงได้เห็นการโต้แย้งที่ยืนอยู่บนผลประโยชน์และศักดิ์ศรีของชาติอย่างเข้มข้น แต่ขณะเดียวกันทั้งสองฝ่ายก็ระวังอย่างยิ่งที่จะไม่ปล่อยให้กระแสความรักชาติภายในประเทศลุกลามบานปลายเป็นไฟลามทุ่งเผาไหม้ความสัมพันธ์ที่ดำเนินมาตลอด ๔๐ ปี และทำลายผลประโยชน์ของชาติที่แยกไม่ออกจากความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านของตน

และนี่ก็คือสภาพความสัมพันธ์ของรัฐสมัยใหม่หรือรัฐชาติที่แต่ละประเทศยังเห็นผลประโยชน์เป็นสิ่งสำคัญสูงสุด แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธการอยู่ร่วมกับรัฐอื่นที่มีผลประโยชน์แตกต่างกันไป ขณะเดียวกันก็ตระหนักว่าในยุคโลกาภิวัตน์ การจะรักษา-เพิ่มพูนผลประโยชน์ของชาติให้มีความมั่นคงในระยะยาว ความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติกับประเทศเพื่อนบ้านเป็นเงื่อนไขพื้นฐานที่จะต้องบรรลุให้ได้ ความขัดแย้ง การแก้ไขความขัดแย้งใด ๆ ที่เกิดขึ้นจะต้องถูกพิจารณาภายใต้กรอบความสัมพันธ์โดยรวมของสองประเทศ ไม่ใช่ปล่อยให้ความขัดแย้งในมิติหนึ่งส่งผลทำลายความสัมพันธ์ในด้านอื่น ๆ เพราะในที่สุด นโยบายต่างประเทศที่ควรนำมาซึ่งผลประโยชน์ของชาติ อาจจบลงด้วยการทำลายผลประโยชน์ของชาติไปในที่สุด **๒**

รายละเอียดกรณีพิพาทระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซียในกรณีดังกล่าวนี้ อาจารย์สิทธิธา เลิศไพฑูรย์ศิริ ได้บรรยายไว้อย่างละเอียดซึ่งท่านสามารถหาอ่านได้ที่หนังสืออุษาคเนย์ที่รัก My Dear Southeast Asia จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสครบรอบ ๑๐ ปี แห่งการสถาปนาโครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปลอมร่างรธน.! ในมือมาร

แอดต้นฉบับไม่ตรง 'สำเนา'
เอื้อส.ว.ลงเลือกตั้งต่อเนื่อง

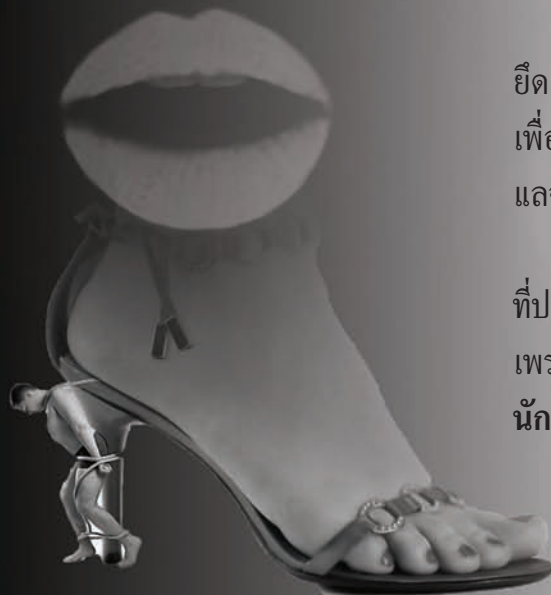
ชุมชนพุทธ แท้แท้ ปลอดอบายมุข
ปิดทางทุกข์ ทางกายใจ ได้ต้นเหตุ
ด้วยรู้ซึ้ง ถึงพิษภัย ทุกวัยเพศ
โยหลงเลส หลงเล่ห์หลวง จมบ่วงมาร
ไม่รักตน ลูกหลาน อยู่ใกล้ชิด
คุณชีวิต ด้อยค่า มหาศาล
ยอมแลกกับ เหี้ยอ่ล่อ พญามาร
ควรแล้วหรือ คำเรียกขาน...สมญา“คน”

เพียงศีลห้า ห้าข้อ ประทัดฐาน
ประชาไท สมาทาน มั่นกุศล
หากเด็ดเดี่ยว ไสสะอาด ในบัดดล
ยอมหลุดพ้น อบายได้ ด้วยใจเรา

หากใจแกร่ง ด้วยธรรม กระจ่างใส
แจ้งสัจจะ กระจ่างใจ คลายโศดเขลา
เคยปลั่งพลาด เคยอ่อนแอ หลงมัวเมา
แต่บัดนี้ ขอน้อมเอา ธรรมที่เป็นพุทธ

ประทีปธรรม นำวิถี ชีวิตมั่น
ยึดผูกพัน มั่นคง ถึงที่สุด
เพื่อดำรง ชาตีสาศน์ กษัตริย์พิสุทธิ์
แลจักยุดี แนวนล่า หาทาสุน

ปีใหม่นี้...ยังมีใช่ ปีพร้อมสรรพ
ที่ปวงไทย พร้อมรับ สันติสนุน
เพราะไทยยัง แดกแยก วุ่นซุลมุน
นักการเมือง ถ้อยสตุล...คือตัวการ!

ชุดท่อکش ฟารินควัน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

ติดต่อสั่งซื้อส่งทางไปรษณีย์ได้ที่

09-0828-2728, 08-1253-7677, 08-2345-3648

หรือ farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com

ขอทักแกว่คนละใบ
มาเติมน้ำมันเอาข้างหน้า
บรรจุให้ไ้ 75 ซีซี
ถึง 1 ลิตร...

เผาไปเลยพี่น้อง
ผมรับผิดชอบเอง

ริบรวงกรุงเทพ
เป็นทะเลเพลิง

ทราบใดที่
ยังมีลม
หายใจอยู่
ผมสะกด
คำว่าแพ้
ไม่เป็น

ผมรวยแล้ว
พอแล้ว ผมอยาก
ทำงานการเมือง

ผมเป็น
จ้ข้าทักษิณ
และเป็นมานานแล้ว
ผมเต็มใจ

วันนี้ที่นักทมาจะมา เพื่อหาแนวทาง
นำพาทัว พ.ท.ท.ทักษิณ กลับบ้าน

ถ้าผมอยู่ไม่เป็นสุข
ใครก็อย่าหวังว่าจะได้
อยู่เป็นสุข

ทีเอสไอไม่ไ้รับใช้
การเมือง แต่ว่าประมุข
ของประเทศในฐานะ
นายกรัฐมนตรีถูกกระทำ...
ทีเอสไอก็ไ้ต้องทำเินการ...

เพลง
“เชือดน้มีฯ”
นี้ แต่งทำนอง

เสรีจ ๑๐ ก.ย. ๒๕๓๗
แต่งคำร้องเสรีจ ๑๐

มี.ค. ๒๕๓๓ บันทึกเสียงครั้งแรก
วีรภารณณ์ สุขสวัสดิ์ ขับร้องเป็น

เวอร์ชันแรกในปีเดียวกัน ปฏิพล เหมวรานันท์

เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสาน เพลงนี้ข้ข้งถึง

สังคมไทยในยุคนี้ ที่เกิดแล้วเป็นแล้ว มีข้ขึ้นมาในแดนไทย

แล้ว เป็นยุคที่เลวร้ายที่สุด และร้ายแรงหนักหนาสาหัสยิ่งไม่มีท่าที

ว่าจะลดลง มีแต่จะทับทวีข้ข้นข้อนเงื่อนปม สับขาหลอกข้ง อ้ามหิต

เนียนน้มีข้ง เมืองไทยถูกปล้นโดยคนไทยที่ฉลาด ซึ่ง

ฉลาดถึงขนาดนับถือกันว่าเป็นข้นข้นข้นข้นข้นข้น

มีการรับรองไปทั่วโลกทีเดียว ถึงข้นข้นข้นข้น

เป็นปราชญ์ ปานฉะนัน แต่จิตใจเต็มไป

ด้วยกิเลสโลกิทรทลงเป็นตัวร้ายสำคัญ

เต็มไปด้ด้วยวิข้หา ความฉลาดจึงเป็นความ

ฉลาดโลกิย์ ฉลาดแกมโกง(เจ้โกง) ซึ่งหลอก

มนุษย์หลอกโลก ทูจริตสารพัดวิธี ชนิดตีกลับ

ตัวก็ข้นไม่ข้อ
กับคำหน้ง
และอำนาจ

เชือดน้มีฯ

พองสัตว์ เหนือสัตว์ที่แสนรู้
เหนือคนผู้รู้ เป็นไม่มี
คนเหนือคนเกินคาด ปราชญ์เกินปราชญ์เมธี
นอกจากด้ผู้ดี ในลี้มีร้ายช้อน

แฝงใจ จนยากจะเห็น
ข้างในเป็นฝีมือการแน่นอน
จึงรันจึงร้าย ไม่ลดไม่ถอน
ไ้เล่ห์เชิงช้อน ย้อนรอยทำลาย

เห็นมาด เหนือมาดปราชญ์ช้อนผี
ย้มีเย้นเยียงนี้ มีมากมาย
ในสังคมใจเล็ด เชือดน้มีฯให้ตาย
โหดเกินโหดใจหาย ร้ายเกินร้ายเจ้าเอบ

โอนข้อมูลเพลง “เชือดน้มีฯ” จากชุด
“เซยเซยแจ้ส”
ขับร้องโดย วีรภารณณ์ สุขสวัสดิ์
เรียบเรียงเสียงประสานโดย
ปฏิพล เหมวรานันท์

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect
to www.bunniyam.com

หัวใจ-สมองของนายและข้ข้ข้พลอยพข้ก
พาข้บ้านเมืองข้ข้ข้ข้ข้ข้ข้ข้ข้

มวลปประชาชนน้มีและ จึงจะสามารถแก้ไขสังคมเลวนี้ไ้. “สมณะโพธิรักษ์” (๒๒ ธ.ค. ๒๕๕๖)